

ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ Γ ΒΑΦΕΙΑΔΟΥ

Ιδιοκτήτου και Διευθυντού του Περιοδικού "Πανάγιος Τάφος,"

Παράρτημα του Περιοδικού "Πανάγιος Τάφος,"

Βίος και Πολιτεία του Μελετίου Μεταξάκη



Ο Νεοτερνότης της Ὁρθοδοξίας

ΤΟΜΟΣ Α.

Ἐν Καίρῳ 1931

120441

ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ Γ. ΒΑΦΕΙΑΔΟΥ

(Ιδιοκτήτου και Διευθυντού του Περιοδικού «ΠΑΝΑΓΙΟΣ ΤΑΦΟΣ»)

120441

## ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΤΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ “ΠΑΝΑΓΙΟΣ ΤΑΦΟΣ”

### ΤΙΣ Ο ΜΕΛΕΤΙΟΣ ΜΕΤΑΞΑΚΗΣ

Ἡ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐκδιδομένη ἐφημερίς «Ταχυδρόμος», ἡμερήσιον ὄργανον τοῦ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας Μελετίου Μεταξάκη, ὑπεραμνομένη τῆς ἐκλογῆς αὐτοῦ διὰ τὸν χηρεύοντα Πατριαρχικὸν Θρόνον τῶν Ἱεροσολύμων, ἐδημοσίευσεν εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 341 καὶ ἡμερομην. 18 Δεκεμβρίου φύλλον της, ὡς ἑξῆς :

« Ἀσχέτως πρὸς τὰς ἄλλας ἀρετὰς τὰς περικουμούσας τὸν ἐπιφανέστερον τῶν Ἀγιοταφιτῶν, καὶ δι' ὧν ὁ Μελέτιος ἀπέβη σήμερον τὸ ἀγλαΐσμα τῆς Ὁρθοδοξίας, οἱ ὑποστηρίζοντες τὴν ὑποψηφιότητά του ἐν Ἱεροσολύμοις, ὡς κυριώτερον συστατικὸν τῆς ἀξίας τοῦ Μελετίου, προβάλλουσι τὴν ἐν Αἰγύπτῳ μεγαλουργίαν του, καὶ θεωροῦσι δικαίως αὐτὴν ὡς ἀσφαλῆ ἐγγύησιν κατὰ τῶν κινδύνων, οἵτινες περιέζωσαν τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Ἱεροσολύμων. Ὅσοι ἠτύχησαν νὰ γνωρίσωσι τὸν Μελέτιον καὶ νὰ γνωρίσωσι τὰς ἀρετὰς του, θὰ συμφωνήσωσι μεθ' ἡμῶν, ὅτι καὶ Γολγοθᾶς ἀληθῶς ἂν ἦτο διὰ τὸν Μελέτιον ὁ Θρόνος τῶν Ἱεροσολύμων. δὲν θ' ἀπώκει νὰ τὸν ἀναβῆ, φέρων ἐπ' ὤμων τὸν Σταυρὸν τοῦ καθήκοντος καὶ τῆς ἐθελουσίας. Ἄλλ' οἱ ἐξετάζοντες λεπτομερέστερον τοὺς ὅρους καὶ τὰς συνθήκας, ὑφ' αἷς ἐμεγαλουργήσεν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, δὲν θὰ δυστάσῃ τὸ παράπαν νὰ παραδεχθῶσιν, ὅτι ὁ Μελέτιος ἀποβλέπει πρὸς τὸν Θρόνον Ἱεροσολύμων, ὡς πρὸς ὑψίστην ὑπηρεσίαν πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν Ὁρθοδοξίαν, τῆς ὁποίας ὁ κυριώτερος σκοπὸς θὰ ἦναι ἡ διάσωσις τῆς ἑλληνικῆς ὑποστάσεως τοῦ Παναγίου Τάφου ἀπὸ τῶν ἐμφανῶν ἐξωτερικῶν πολεμίων καὶ τῶν ἐλλοχευόντων ἐντὸς τῶν τευχῶν προβατοσχημῶν λύκων. Καὶ οἱ ἀκάθεκτοι κατὰ τῆς ὑποψηφιότητος τοῦ Μελετίου πολέμιοι νὰ συναισθάνωνται ὡς ἔγκλημα κατὰ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ ἔθνους τὴν ὑποψηφιότητα τοῦ μόνου ἐκ τῶν Ἀγιοταφιτῶν ἱκανοῦ ν' ἀνακόψῃ τὸν ὄλεθρον καὶ ν' ἀποσοβῆσιν τὴν ἐπικει-

μένην καταστροφήν. Εὐχεται ὁ «Ταχυδρόμος», ὅπως ὁ Θεὸς ἐπιπέμῃ τὸ Πανάγιον Αὐτοῦ Πνεῦμα ἐπὶ τὰς διανοίας τῶν Ἀγιοταφитῶν, διαφωτισθὲν δὲ τὴν ψυχὴν των καὶ ἐνισχύσῃ τὴν καρδίαν, ὅπως ἀναδειξῶσιν Ἀρχιεπισκοπὸν τοῦ «Παναγίου Τάφου» τὸν διαπρεπέστατον τῶν Ἀγιοταφитῶν, κόσμημα καὶ ἔρεισμα τῆς Ἑλληνικῆς Ὁρθοδοξίας ἐν τῇ Ἁγίᾳ Πόλει, ἣν καθηγίασεν τὸ μαρτύριον τοῦ Θεανθρώπου».

Ἐπειδὴ τὸ ἡμερήσιον ὄργανον τοῦ Μ. Μεταξάκη δὲν παύει νὰ διατρέφῃ τὴν ἀλήθειαν πρὸς παραπλάνησιν τοῦ ἑλληνικοῦ κόσμου, διὰ λόγους εὐνοήτους, καίτοι ἀναμφισβητήτου κύρους γεγονότα μαρτυροῦσι περὶ τῆς ἀληθείας ἐκ τοῦ βίου καὶ τῆς πολιτείας τοῦ ὑπὸ τοῦ «Ταχυδρόμου» ἐξυμνουμένου καὶ ἀποθεουμένου Μεταξάκη, παρίσταται ἤδη καιρὸς νὰ ἐμφανισθῇ κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας, καθ' ἃς τὸ πᾶν κινεῖται κοσμικῇ, πολιτικῇ, δημοσιογραφικῇ καὶ ὕλικῇ ἰσχύϊ καὶ δυνάμει, διὰ τὴν ἐπίβασιν αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ Πρωτοθρόνου τῆς Μητροδὸς ἐν Σιών Ἐκκλησίας ἀληθείας, ἣτις εἶναι Αὐτὸς ὁ Θεός, καὶ τῆς ὁποίας οὐχὶ «Ταχυδρόμος» καὶ ἄλλα τῷ Μελετίῳ προσκείμενα φύλλα, ἀλλὰ «καὶ πύλαι ἔδου οὐ κατισχύσουσι» κατὰ τὸ εὐαγγελικόν. Ἀπὸ βορρᾶ πρὸς νότον καὶ ἀπὸ ἀνατολῶν πρὸς δυσμὰς ἅπανα ἡ οἰκουμένη ἀναφωνεῖ, ὅτι ὁ Μελέτιος Μεταξάκης ὡς νέος Νέρων κατεδίωξε καὶ καταδιώκει καὶ ἐξητέλησε τὴν Ὁρθόδοξον Ἀνατολικὴν Ἐκκλησίαν, τὴν ὁποίαν τὰ μεγαλείτερα πνεύματα, πεπληρωμένα θείας χάριτος διὰ λόγου καὶ σοφῶν συγγραμμάτων, ἐναρέτου βίου καὶ μαρτυρικῶν θυσιῶν, ἀνέδειξαν εἰς θείαν αἴγλην καὶ δόξαν καὶ διεφύλαξαν κατὰ τὴν μακροαἰὼνα ἀμείωτον καὶ ἀλώβητον, ἐν Οἰκουμενικαῖς Συνόδοις στερεώσαντες τὸ περιλαμπρον καὶ μεγαλοπρεπὲς αὐτῆς οἰκοδόμημα διὰ κινόντων ἐκκλησιαστικῶν καὶ δι' ἀναθέματος, ἀφορισμοῦ καὶ καθαιρέσεως παντὸς διανοουμένου τὴν διασάλευσιν αὐτῆς διὰ προσθήκης ἢ ἀφαιρέσεως ἔστω καὶ μιᾶς κεραίας ἐκ τούτων.

### Ο ΜΕΛΕΤΙΟΣ ΜΕΤΑΞΑΚΗΣ ΕΝ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ

Ὁ Μ. Μεταξάκης, ὁ ἀντιχριστιανικῶς καὶ ἀντιορθοδόξως Ἐκκλησιαστικὸς Θρόνος ἐπιβάς, καλούμενος κατὰ κόσμον Μανώλης Μεταξάκης, κατάγεται ἐκ Πασάδων (Κρήτης). Κατὰ τὴν τῷ 1918 ἀφήγησιν τοῦ φαρμακοποιοῦ κ. Δημητρίου Ταβουλαρίδου ἐν Σπόρτιν (Ἀλεξανδρείας), ὁ Μ. Μεταξάκης κανδυλανάπτης ὢν τῆς Ἐκκλησίας τῆς γενετέρας του, θραύσας τὸ παγκάρυ αὐτῆς καὶ ἀρπάσας τὸ ἐν αὐτῷ εὐρεθὲν χρῆμα ὄχετο ἀπιῶν, ἀκολουθήσας τὸν ἐκ Κρήτης διὰ τὰ Ἱεροσόλυμα ἀναχωροῦντα συγγενῆ του κληρικόν. Ἐν Ἱεροσολύμοις προσεκολλήθη ὁ Μανώλης εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Ἐπισκόπου Θαβωρίου Σπυρίδωνος, ὃν ἐλεγέμεντα Πατριάρχην Ἀντιοχείας ἠκολούθησεν ὁ Μανώλης εἰς Δαμασκόν, παρ' οὗ ἐχειροτονήθη Διάκονος, μετονομισθεὶς, ἐκκλησιαστικῶς, Μελέτιος.

Τῷ 1893 ὁ Μελέτιος Μεταξάκης εἰσήχθη εἰς τὴν ἐν Ἱερουσαλὴμ Θεολογικὴν Σχολὴν τοῦ Σταυροῦ, ἀποφοιτήσας τῷ 1900. Ἀλλὰ μαθητὴς ἐπιθῶν, ἠγγήθη ἐπαναστατικῆς ἐξεγέρσεως τῶν μαθητῶν αὐτῆς τῷ 1900 κατὰ τοῦ διδασκάλου του καὶ Σχολάρχου τῆς Σχολῆς ταύτης Ἀρχιμανδρίτου Γερμανοῦ Βασιλάκη, κατὰ μίμησιν τοῦ μαθητοῦ Ἰούδα κατὰ τοῦ διδασκάλου του Θεανθρώπου Χριστοῦ. Προσελήφθη ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων Δαμιανοῦ εἰς τὸ Πατριαρχικὸν γραφεῖον, ὡς γραμματεὺς. Διαδεχθεὶς τῷ 1903 τὸν Ἀρχιγραμματέα Ἀρχιμανδρίτην Νικόδημον Βασιλείου, προαχθεὶς ἅμα εἰς Ἀρχιμανδρίτην. Φέρων τὸ ἀξίωμα τοῦτο, κατώρθωσε ραδιουργίας καὶ συκοφαντίας παρὰ τῷ Πατριάρχῃ Δαμιανῷ ν' ἀτουμακρυνθῶσιν οἱ πλείστοι τῶν συμμαθητῶν του ἐξ Ἱεροσολύμων, ἐν οἷς καὶ ὁ νῦν Μητροπολίτης Λεοντοπόλεως Χριστόφορος Δαμηλίδης, προσληφθεὶς τῷ 1904 παρὰ τῷ Πατριάρχῃ Ἀλεξανδρείας Φωτίῳ. Ἀνετέθησαν τῷ Μ. Μεταξάκη ἐπίσημοι ἀποστολαί. Τῷ 1906 ἀφίκετο εἰς Ἀλεξανδρείαν πρὸς συνεννόησιν μετὰ τοῦ τραπεζίτου καὶ μεγάλου γαιοκτήμονος Γεωργίου Ζερβουδάκη διὰ τὴν ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὸ Ἱερὸν κοινὸν τοῦ Παναγίου Τάφου παροχὴν ἀτόκου δανείου πρὸς ἐξόφλησιν τῶν εἰς 75.000 λιρῶν Γαλλικῶν ἀνερχομένων χρεῶν αὐτοῦ εἰς ἐξωτερικοὺς πιστωτάς, ἑτέρων 75.000 λιρῶν ὄντων πιστωτῶν τῶν Ἀγιοταφитῶν κληρικῶν. Ὁ αἰδίδιμος Γ. Ζερβουδάκης παρεχώρησεν 25.000 λίρας Γαλλίας, καὶ πρώτη εὐκαιρία θὰ παρεχώρει καὶ τὰς ἑτέρας 50.000 λίρας. Εἰς ἀντάλλαγμα δὲ τῆς εὐγενοῦς ταύτης προσφορᾶς, ὁ Πατριάρχης Δαμιανὸς ἐφοδιάσατο διὰ Πατριαρχικῶν γραμμάτων τὸν Γ. Ζερβουδάκην πρὸς τὸν Βασιλέα τῆς Ἀβυσσηνίας Μενελί, ἵνα παραχωρηθῇ αὐτῷ τὸ προνόμιον τῆς ἐκμεταλλεύσεως τῶν χρυσορυχείων τῆς Ἀβυσσηνίας, τὰ ὁποῖα ὑπῆρξαν μεγάλη δι' αὐτὸν ζημία, συμβολόντα ἐν μέρει εἰς τὴν πτώχευσιν αὐτοῦ, τὴν προκαλέσασαν τὸν ἐν ταῖς φυλακαῖς τῆς Ἀλεξανδρείας θάνατον τοῦ πολλὰς τὰς ὀφειλίας τῷ ἐν Αἰγύπτῳ ἑλληνισμῷ παρασχόντος Σκοπὸς Ἱερὸς καὶ εὐσεβῆς αὐτοῦ ἦτο νὰ ἐξοφλήσῃ ὅλον τὸ ἐξ 75.000 λιρῶν χρέος τοῦ Παναγίου Τάφου, ἐὰν αἱ ἐπιχειρήσεις αὐτοῦ ἐν Ἀβυσσηνίᾳ εἴωθοῦντο. Τῷ αὐτῷ ἔτει μετέβη ὁ Μελέτιος εἰς Αὐστρίαν πρὸς ἐκποίησιν τῆς ἐν Βουκοβίνῃ μεγάλης ἰδιοκτησίας τοῦ «Παναγίου Τάφου», δι' ἣν ἀγοραστὰι προσέφερον 120.000 λιρῶν. Ἀλλ' ὁ Μελέτιος ἀπέστειλεν εἰς τὸ Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων ἐκκαθάρισιν μόνον 50.000 λιρῶν Γαλλίας, διὰ τὸ ὑπόλοιπον πλέον τῶν 70.000 λιρῶν παρουσιάσας μεσιτείας καὶ δαπάνας, καὶ διὰ παραμονὴν του ἐν τοῖς κόλλοις τῶν Παρισινῶν θεαμάτων, ὃν ἐστερήθη ἐν νεωροτάτῃ ἡλικίᾳ. Λέγουσί τινες, ὅτι ποσόν τι μικρὸν εἰσῆλθεν εἰς τὰ θυλάκια τοῦ ἰσχύοντος ἐν τῇ Ἀγιοταφитικῇ Ἀδελφότητι ἀπαισίου Γλυκερίου, Δραγομάνου τότε τῶν Πατριαρχεῶν, καταχραστοῦ δεκάδων χιλιάδων λιρῶν ἐκ τῆς πωλήσεως σπουδαίων οἰκοδομῶν παρὰ τὸν ναὸν τοῦ Παναγίου Τάφου, τοῦ κατοπιν ὡς ἐπιτρόπου τοῦ Παναγίου Τάφου ἐν Κων)πόλει, πωλίσαντος εἰς τὸ Κοπτικόν

Πατριαρχεῖον ἀντὶ 35.000 λιρῶν τὰ ἐν αὐτῷ φιλασσόμενα ἑπτὰ Σουλτανικὰ φερμάνια ὑπὲρ τῶν Ἀβυσσηῶν ἐν σχέσει πρὸς προσκυνηματικά αὐτῶν προνόμια ἐν τῇ Ἁγίᾳ Πόλει, ἔξ οὗ καὶ αἱ προστριβαὶ ἔκτοτε μεταξὺ Κοπτῶν καὶ Ἀβυσσηῶν. Τῷ 1907 μετέβη εἰς Κύπρον διὰ τὸ Ἀρχιεπισκοπικὸν ζήτημα, τὸ ὁποῖον ἐκλόνησε καὶ συνετάραξεν ἐπὶ δεκαετίαν τὴν Κύπρον ἐν τῇ ἀναμίξει τῶν ἐκκλησιῶν Κων)πόλεως, Ἀλεξανδρείας καὶ Ἱεροσολύμων, τῶν ἀντιπροσωπευθεισῶν: τῆς Κων)πόλεως διὰ τοῦ Μητροπολίτου Ἀγγιάλου Βασιλείου, μετέπειτα Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, τῆς Ἀλεξανδρείας δι' αὐτοῦ τοῦ Πατριάρχου Φωτίου μετὰ συνοδείας τῶν Μητροπολιτῶν Μέμφιδος Νεκταρίου καὶ Ἀξώμης Χριστοφόρου, καὶ τῶν Ἱεροσολύμων διὰ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Μελετίου Μεταξάκη. Ἄν καὶ εἶχεν ἐντολὴν ὁ Μελέτιος νὰ συμμορφωθῇ πρὸς τὸν ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Ἰωακείμ τοῦ Γ' ἐνδεκνυόμενον ὑποψήφιον διὰ τὸν Ἀρχιεπισκοπικὸν Θρόνον, τοῦναντίον ἐτάχθη ὑπὲρ τοῦ ὑποψηφίου τοῦ Πατριάρχου Φωτίου, διότι, ὡς ἐκ τῶν ὑστέρων ἀπεδείχθη, εἶχον συνεννοηθῆ πρὸς ἀποκήρυξιν τοῦ Πατριάρχου Δαμιανοῦ ὑπὸ τὸν ὄρον, ὁ μὲν Πατριάρχης Φώτιος νὰ ὑποστηρικθῇ ὑπὸ τοῦ Μελετίου διὰ τὸν Ἱεροσολυμιτικὸν Θρόνον, ὁ δὲ Μελέτιος ὑπὸ τοῦ Φωτίου διὰ τὸν Ἀλεξανδρινὸν Θρόνον. Τὸν Μελέτιον ἐπανακάμψαντα εἰς Ἱεροσόλυμα κατασχυμένον διὰ τὴν ἀθέτησιν τῆς αὐτῷ ἀνατεθείσης ἐντολῆς, εὗρε τὸν Δαμιανὸν ὄργισμένον ἐναντίον του.

Τὴν 8 Ἰουλίου 1908 ἐκηρύχθη τὸ Τουρκικὸν μεταπολίτευμα, παρέχον θρησκευτικὰς ἐλευθερίας εἰς τὰς μὴ Μουσουλμανικὰς Κοινοτήτας, ὅτε ἐξηγγέρθησαν καὶ οἱ ἰθαγενεῖς ὀρθόδοξοι τῆς Παλαιστίνης ἀραβόφωνοι ἀξιοῦντες συμμετοχὴν σὺν τοῖς Ἀγιοταφίτοις κληρικοῖς εἰς τὰ τῆς χρηματικῆς διαχειρήσεως τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων καὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς διοικήσεως ἐπὶ τῶν πνευματικῆς φύσεως προσωπικῶν ὑποθέσεων αὐτῶν. Ὁ Μεταξάκης ἦλθεν εἰς συνεννόησιν μετὰ Συνοδικῶν ἐχθρικῶς τῷ Δαμιανῷ διακειμένων πρὸς ἀποκήρυξιν αὐτοῦ, ἀπέτυχε, γνωσθέντος τοῦ ἐγκληματικοῦ αὐτοῦ πραξικοπήματος. Καθ' ὃν χρόνον τὸ κίνημα τοῦτο θὰ ἐτίθετο εἰς ἐφαρμογὴν, εἶχεν ἀσθενήσει ὁ πολέμιος τοῦ Δαμιανοῦ Μεταξάκης, καὶ τῷ ἐγένετο ἐν τῷ νοσοκομείῳ τοῦ Παναγίου Τάφου, σοβαρὰ ἐγχειρίσις εἰς ἀπόκρυφον μέρος, ὃν ἔσωσεν ἐκ θανάτου ἡ διευθύντρια τοῦ Νοσοκομείου δεσποινὶς Σοφία Καρακάση, ἥτις ἐξ αἰσθηματολογίας ἀπέθανεν ἐν Κων)πόλει τῷ 1909 ἐκ φθίσεως, ὡς ἐξόριστος τοῦ Δαμιανοῦ, ὅτε ἦν ἐξόριστος καὶ ὁ Μελέτιος.

Καὶ ἐκείνη μὲν μετέστη ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τὴν ζωὴν, ὁ δὲ ζῆ διὰ τὰς ἀμαρτίας τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Τῷ 1908 μεταβαίνοντος τοῦ Μητροπολίτου Ἀξώμης Χριστοφόρου ἀπὸ Κύπρου εἰς Αἴγυπτον δι' Ἰόπτης, ἀνῆλθεν εἰς Ἱερουσαλήμ ἐπὶ σκοπῷ, ὡς ἀφηγήθη τῷ ἐν Ἰόπτη γραμματεῖ τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων Π. Βαφειάδῃ, ἵνα συμφιλίωσιν τὸν Μελέτιον μετὰ τοῦ Δαμιανοῦ.

Ὁ Ἀξώμης Χριστόφορος συνεννοήθη μετὰ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἱερδάνου Ἐπιφανίου, τοῦ Σκευοφύλακος τοῦ Παναγίου Τάφου Ἀρχιεπισκοπικοῦ Εὐθυμίου τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Γερμανοῦ Ἀποστολάτου καὶ ἄλλων, οἵτινες παραλαβόντες ἡμέραν Κυριακὴν τὸν Πατριάρχην Δαμιανὸν ἐξέδραμον εἰς τὴν Μοῦνην τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ, ὅπου διῆλθον ὅλην τὴν ἡμέραν. Προειδοποιημένος ὁ Μελέτιος, φιλοξενούμενος ἐν τῷ παρὰ τὴν Μοῦνην ταύτην κτήματι, « Πύργῳ τοῦ Βενιαμὴν » καλουμένῳ ὑπὸ τοῦ συμπολίτου καὶ συναργάτου τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἰωακείμ Γιακουμάκη, μετέβη τὸ ἀπόγευμα εἰς τὴν ἠηθείσαν Μοῦνην, καὶ συνταξιοιμμένος ἤρχητε καὶ σώματι πίπτει πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ Πατριάρχου Δαμιανοῦ ζητῶν συγχώρησιν, ὡς ἄσωτος υἱὸς, ὑποσχόμενος, ὅτι καθ' ὅλον τὸν βίον του ἔσται ἀφωσιωμένος αὐτῷ καὶ οὐδέποτε θ' ἀσεβήσῃ πρὸς τὸ πρόσωπον τοῦ Πατρὸς καὶ Πατριάρχου του.

Ταράσσεται ὁ Δαμιανὸς ἐπὶ τῇ θέμῃ τοῦ πολέμιου του, ἐκδιώκει αὐτὸν ὄργισμένος, ἀλλ' εἰς τὰς παρακλήσεις τῶν ἠηθέντων συγχωρεῖ καὶ πάλιν τὸν τὴν τιμὴν του καὶ τὴν ζωὴν του ἐπιβουλεύομενον Μεταξάκη. Κατὰ Νοέμβριον τοῦ αὐτοῦ ἔτους ἀφίκετο, ἐντολῇ τοῦ Δαμιανοῦ, εἰς Ἀλεξανδρείαν πρὸς συνεννόησιν μετὰ τοῦ Πατριάρχου Φωτίου, τίνι τρόπῳ θὰ ἦτο δυνατόν νὰ παρακάμψῃ ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῶν Ἱεροσολύμων τὰς ὑπερφύλους ἀξιώσεις τῶν ἰθαγενῶν ὀρθοδόξων τῆς Παλαιστίνης. Ὁ Μελέτιος ἐπαναλαμβάνει τὴν προτέραν ἐν Κύπρῳ δοθεῖσαν ὑπόσχεσιν τῆς ἀλληλοὑποστηρίξεως τοῦ μὲν Φωτίου διὰ τὸ Ἱεροσολυμιτικὸν θρόνον τοῦ δὲ Μελετίου διὰ τὸν Ἀλεξανδρινὸν θρόνον, ὡς νὰ ἦσαν πατρογονικὰ τριφυλικά αἱ δύο αὐτοκέφαλοι Ἐκκλησίαι, ὡς ἐπαζάρευον πρὸς μοιρασίαν, ὡς οἱ σταυρηταὶ τοῦ Ἰησοῦ διεμερίσαντο τὰ ἱμάτια αὐτοῦ καὶ ἐπὶ τὸν ἱματισμὸν του ἔβαλον κλῆρον. Ἐπανακάμψας ὁ Μελέτιος εἰς Ἱερουσαλήμ, διεβίβασε τῷ Δαμιανῷ τὴν ἀντίληψιν καὶ τὴν γνώμην, δῆθεν τοῦ Πατριάρχου Φωτίου, ὅτι πρέπει δηλονότι ὁ Δαμιανὸς νὰ καταπολεμήσῃ πᾶσιν δύνამει τὰς παρονόμους ἀξιώσεις τῶν ἰθαγενῶν, σκοπῶν οὕτω νὰ δημιουργήσῃ πράγματι εἰς τὸν Δαμιανὸν καὶ ἐπιτυχίαν τῆς ὑπ' αὐτοῦ τοσοῦτον ποδομένης καὶ ἐπιδιωκομένης ἀποχωρήσεως αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ θρόνου. Ὁ Δαμιανὸς προσπαθὼν διὰ πατρικῆς στοργῆς νὰ περιορίσῃ τὰς ἀξιώσεις τῶν Ἀραβοφώνων, χωρὶς νὰ παραβιάσῃ τὰ δικαιώματα τοῦ Ἑλληνικοῦ Γένους ἐν τῇ Ἁγίᾳ Γῆ, ἐφαίνετο, ὡς εἰκὸς ματαιῶν τὰ σχέδια τοῦ Μεταξάκη. Εἶχε δὲ διορίσει ἐπιτροπὴν Ἀγιοταφίτων καὶ ἰθαγενῶν πρὸς εἰρηνικὴν συζήτησιν ἐπὶ τῶν ἀξιώσεων τῶν ἰθαγενῶν, ἧς μέλος ἦτο καὶ ὁ Μεταξάκης. Ἀλλ' οὗτος ἐποίησε τὸ πᾶν ὅπως ἐπενέγκῃ τὴν ρῆξιν καὶ περιαιγάγη τὸν Πατριάρχην εἰς δυσχερῆ θέσιν, προκαλῶν καὶ ἐρεθίζων τοὺς Ἀραβοφώνους. Κατ' ἰδίαν δὲ διέδιδεν εἰς τοὺς Ἀγιοταφίτας Πατέρας, ὅτι ὁ Πατριάρχης ἐν ταῖς ἰδιαιτέrais μετὰ τῶν Ἀραβοφώνων συνεννοήσεσιν ἐπέδωκε τὴν ἐκπλήρωσιν πασῶν τῶν ὑπερφύλων ἀξιώσεων αὐτῶν, καὶ εἰσηγεῖτο τὴν διὰ

σκοτίον καὶ λάθραίου τρόπου ἀποκήρυξιν αὐτοῦ. Γνωρίζον ὁ Μελέτιος, ὅς Ἀραβιστάτοι, τὰ ἐν Ἰόππῃ, ἐν συνελεύσει τῶν Ἀραβοφώνων τῇ 9/22 Δεκεμβρίου 1909 ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Ἰακώβου Δεββᾶς, ἀποφασισθέντα ἐξ ἐκθέσεως τοῦ Ἡγουμένου Ἰόππης Ἀρχιμανδρίτου Διομήδους πρὸς τὸν Πατριάρχην, ἣν ἔγραψεν ὁ ὑποφαινόμενος, ὅτι τὴν 13/26 Ἰδίου μηνὸς ἡμέραν Σάββατον, θὰ ἀνήρχοντο εἰς Ἱερουσαλὴμ δι' ἐκτάκτου σιδηροδρομικῆς ἀμαξοστοιχίας οἱ Ἰοππαῖοι, Λυδιῶται καὶ Ραμλιῶται, καὶ συναντώμενοι μετὰ τῶν Ἱεροσολυμιτῶν ἐν τῷ Σιδηροδρομικῷ σταθμῷ θὰ μετέβαινον ἐν διαδηλώσει εἰς τὸ Πατριαρχεῖον, ἵνα ζητήσωσι παρὰ τοῦ Πατριάρχου Δαμιανοῦ τὴν ἀναγνώρισιν τῶν ἀξιώσεων των, εἰδ' ἄλλως ν' ἀποκηρύξωσιν αὐτὸν, κατέστρωσε τὰ καταχθόνια σχέδιά του. Ἀλλὰ κατὰ τὴν εἰς Ἱερουσαλὴμ ἀνοδὸν των τῇ 13/26 Δεκεμβρίου 1908 οἱ Ἀραβόφωνοι πληροφορηθέντες, ὅτι οἱ Ἀγιοταφῖται ἀπεκίρουν τὴν προΐαν τὸν Πατριάρχην, προσέβησαν εἰς μεγάλην διαδήλωσιν διὰ ζητωκραυγῶν ὑπὲρ τοῦ Πατριάρχου Δαμιανοῦ καὶ κατὰ τῶν Ἀγιοταφῖτων, κλεισθέντων τούτων ἐν τῷ Κεντρικῷ Μοναστηρίῳ καὶ ὀπισθόθεν πρὸς ἀντιμετώπισιν πάσης εἰς αὐτὸ ἐπιδρομῆς τῶν Ἀραβοφώνων. Ὁ Πατριάρχης εἶχεν ἀποκηρυχθῆ ἐν συνεδρείᾳ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, πρωτοβουλία τοῦ Μ. Μεταξάκη, ἀφοῦ ἠρνήθη νὰ ὑποβάλλῃ τὴν ἀπὸ τοῦ Θρόνου παραίτησίν του, στιγματισθεὶς « ὡς προδότης καὶ δῆμιος τῆς Ἀγιοταφικῆς Ἀδελφότητος καὶ τοῦ ἔθνους καὶ διὰ πνευματικὴν ἀνικανότητα καὶ ἔλλειψιν ὑπολήψεως καὶ ἐμπιστοσύνης. » Ἐξελέγει τοποτηρητῆς ὁ Τιβεριάδος Μελέτιος. Εἰς τὴν ἀποκήρυξιν δὲν προσεχώρησαν ὁ Δραγομάνος τῶν Πατριαρχείων Ἀρχιμανδρίτης Εὐδωρος καὶ ὁ Ἀρχιδιάκονος τοῦ Θρόνου Κλεόπας Κοικυλίδης, οἵτινες καὶ εἰσήγαγον οἰκογενεῖας ἰθαγενῶν ὀρθοδόξων εἰς τὸ Πατριαρχεῖον πρὸς φρούρησιν τοῦ Πατριάρχου ἐναντίον τῶν Ἀγιοταφῖτων. Ἦρξατο μεγάλη ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν πολεμικὴ, τοῦ Πατριάρχου, καὶ τῶν Ἀραβοφώνων ἀφ' ἑνὸς, καὶ τῶν Ἀγιοταφῖτων ἀφ' ἑτέρου. Κατακρουσθεῖται ὁ Μοναχὸς Κορνήλιος ἐν τῷ Σηλαίῳ τῶν ποιμένων παρὰ τὴν Βηθλεέμ. Πίπτουν νεκροὶ δύο συγγενεῖς Ἀραβόφωνοι ἀργυραμοιβοί. Ἡ Ἁγία Πόλις λαμβάνει ὄψιν ἐπαναστατικὴν καὶ στρατοκρατικὴν, μὴ δυναμένων τῶν Ἀγιοταφῖτων ἐξελεῖν τῆς κρύπτης των. Ὁ Μελέτιος ταράσσεται φρόντιει καὶ τρέμει, ὡς αἴτιος τῶν μεγάλων δεινῶν τῇ Ἀγιοταφικῇ Ἀδελφότητι, τῇ Ἱεροσολυμιτικῇ Ἐκκλησίᾳ, τοῖς Παναγίοις Προσκυνήμασι, καὶ τῇ καθόλου ὀρθοδοξίᾳ. Καταβάλλει ἀπεγνωσμένην προσπάθειαν νὰ προσελκύσῃ τοὺς Ἀραβοφώνους. Ἀποστέλλει εἰς τὰ πέραν τοῦ Ἰορδάνου μέρη ὁπαδοὺς του Κληρικούς, ἐν οἷς ὁ Ἀρχιμανδρίτης Κύριλλος Καργαεωργάκης καὶ ὁ Σχολάρχης τῆς ἐν Ἰόππῃ Γλωσσικῆς Σχολῆς Διάκονος Πολυκράτης Λούβαρις, νῦν Πέτρος Λούβαρις οἰκογενειάρχης βουλευτῆς Ἑλλάδος καὶ ἐκδότης τῆς ἐν Θεσσαλονίκῃ ἡμερησίου ἐφημερίδος « Τὰ Μακεδονικὰ Νέα », πρὸς συλλογὴν ὑπογραφῶν τῶν Μπε-

τουβίων ὀρθοδόξων ὑπὲρ τῆς Συνόδου καὶ κατὰ τοῦ Δαμιανοῦ, ἐπὶ τῇ ὑποσχέσει, ὅτι θ' ἀναγνωρίσῃ ἡ Σύνοδος τὰς ἀξιώσεις αὐτῶν, ἀλλ' ἐξειδιώχθησαν, ὡς πράκτορες τοῦ Μεταξάκη. Ἐκ μέρους μὲν τῆς Τουρκικῆς Κυβερνήσεως ἀπεστάλη εἰς Ἱερουσαλὴμ ὁ Βασιλεὺς τῆς Δαμασκού Ναζὶμ Πασᾶς, ἐκ μέρους δὲ τοῦ οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ὁ Κωνσταντῆς Βαγιαάνης ἐφένδης, καὶ ἐκ μέρους τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως ὁ τοῦ ἐν Καίρῳ Διπλωματικοῦ Πρακτορείου Α. Ἰ. Γραμματεὺς Κοντογούρης, πρὸς κοινὴν ἐνέργειαν διὰ τὴν ἀναγνώρισιν τοῦ Πατριάρχου ὑπὸ τῶν Ἀγιοταφῖτων. Μὴ ἐπελθούσης τῆς ἀναγνώσεως καὶ συμφιλίσεως εἰς τὴν ἀκαμπτον τοῦ Μελετίου στάσιν, τοῦ ἐννοοῦντος τὴν ἐκ τοῦ ἐδάφους τῆς Παλαιστίνης ἀπέλασιν τοῦ Δαμιανοῦ, ἀπηλάθη στρατιωτικῇ δυνάμει τῇ 7/20 Φεβρουαρίου 1909, ἡμέρα Σαββάτω, τῆς τυρινῆς, ἐκ τοῦ ἐδάφους τῆς Παλαιστίνης ὑπὸ τοῦ Ναζήμ Πασᾶ, ὁ Μ. Μεταξάκης, καὶ σὺν αὐτῷ ὁ νῦν Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κ. Χρυσόστομος Παπαδόπουλος, Σχολάρχης τότε τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς καὶ Συνοδικὸς Ἀρχιμανδρίτης, ἀπαιτήσῃ τῶν Ἀγιοταφῖτων, τῶν ὑποσχεθέντων πρὸς τὸν Ναζὶμ Πασᾶν, ὅτι ἅμα τῇ ἀπελάσει τοῦ Μελετίου θ' ἀνεγνωρίζετο ὁ Δαμιανὸς, ὅπερ καὶ ἐγένετο τῇ 16/29 Ἰδίου μηνὸς ἐν ἐπισήμῳ δοξογογίᾳ ἐν τῷ Παναγίῳ Τάφῳ. Πρὸ τῆς διὰ τῶν Αἰγυπτιακοῦ Ἀτμοπλοίου ἀναχωρήσεως τῶν ἐξορίστων, καθαρᾷ δευτέρῳ, 9/22 Φεβρουαρίου ὁ Μελέτιος ἀπέστειλεν ἐκ τοῦ ἄτμοπλοίου ἐπιστολὴν διὰ τοῦ ἐπισκεφθέντος αὐτὸν Νικολάου Παπαδοπούλου πρὸς τὸν Τοποτηρητὴν Ἀρχιεπίσκοπον Τιβεριάδος Μελέτιον, διεκτραγωδῶν τὰ ὅσα δεινὰ ἐκ τῶν Ἀραβοφώνων ἀπὸ Ἱερουσαλὴμ μέχρις ἄτμοπλοίου ὑπέστησαν, ὥστε νὰ προκαλέσῃ τὸν ἐξ ἀποπληξίας θάνατον αὐτοῦ κατὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐπιστολῆς ἐν μέσῳ Ἀρχιερέων καὶ ἄλλων Ἀγιοταφῖτων. Διερχόμενος ὁ Μελέτιος ἐκ Πόρτ-Σαῖτ, ἐξῆλθεν εἰς τὴν πόλιν ἐξεγείρας τοὺς αὐνόθι ὁμογενεῖς κατὰ τοῦ, ὡς προδότου στιγματισθέντος, Δαμιανοῦ, ἀλλὰ ἀνακαλύπτεται ἡ δολοφονικὴ συμορία καὶ σώζεται ὁ Δαμιανὸς. Ἀποβιβάζεται εἰς Πειραιᾶ καὶ ἐπισκέπτεται ἐν Ἀθήναις τὸν Ὑπουργὸν τῶν Ἐξωτερικῶν Γεώργιον Μπαλατζῆν, ἵνα διαθέσῃ αὐτὸν κατὰ τοῦ Δαμιανοῦ, ἀλλ' ἀποπέμπεται. Ἀποβιβάζεται εἰς Σμύρνην καὶ κατορθώνει συνεργεῖα τοῦ Μιλτιάδου Σεῖζάνη νὰ σταλῇ εἰς Ἱερουσαλὴμ τεσσαρακονταμελὴς συμορία πρὸς δολοφονίαν τοῦ Δαμιανοῦ καὶ τῶν ὁπαδῶν αὐτοῦ, ἣτις ἀφικομένη εἰς Ἱερουσαλὴμ καὶ μαθοῦσα ὅτι ὁ Μεταξάκης εἶνε ὁ αἴτιος ὄλων τῶν ἐν Ἱερουσαλὴμ δεινῶν, προσῆλθε τῷ Πατριάρχῃ Δαμιανῷ, ζητήσασα τὴν εὐλογίαν αὐτοῦ καὶ ἐπιστρέψασα εἰς Σμύρνην.

### Ο Μ. ΜΕΤΑΞΑΚΗΣ ΕΝ ΚΩΝ)ΠΟΛΕΙ

Ἀποβιβάσθεις εἰς Κων)λιν ὁ Μελέτιος, εὔρεν ἐν τῷ Μετοχίῳ τοῦ Ἁγίου Τάφου τὸν σύμμαχόν του Πατριάρχην Φώτιον, ἀφικόμενον αὐτόθι πρὸς

κοινήν ἐνέργειαν παρὰ τῷ Οἰκουμένικῳ Πατριάρχῃ Ἰωακείμ Γ. καὶ παρὰ τῇ Ἀγγλικῇ Πρεσβείᾳ, πρὸς ἣν οὗτος ἐκόμιζε συστατικὰς ἐπιστολάς, ὑπὲρ τῆς ἐκτελέσεως τῆς συμμαχικῆς ἀποφάσεως. Ἄλλ' ἐν μέσῳ τῶν ἐνεργειῶν τούτων δεινῶς διατάραξε τὰ διαβούλια τοῦ Μεταξάκη ἢ ἐξ Ἱερουσαλήμ τηλεγραφικῆ εἴδησις περὶ τῆς ἀπελθούσης τῇ 16/29 Φεβρουαρίου 1909 εἰρήνης καὶ διαλλαγῆς, ὃ Μελέτιος ἐξέστη τῶν φρονῶν μὴ δυνηθεὶς καθ' ὄλην ἐκείνην τὴν νύκτα ἄυπνος καὶ τεταραγμένος ἐν ὕβρεσι καὶ ἀραιῖς διατελῶν, βαδίζων ἐν τῷ δωματίῳ του κατὰ μῆκος καὶ πλάτος, τὴν δὲ πρωίαν ἀπέστειλε πρὸς τοὺς προσχωρήσαντας Ἀγιοταφίτας τὴν ἀκόλουθον διαμαρτυρίαν:

« Πατέρες σεβίσιμοι καὶ ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ συναισθανθῆτε ὅτι ἡ πράξις, εἰς ἣν τῇ 16 Φεβρουαρίου ἡ Ἀγιοταφικὴ Ἀδελφότης προσεχώρησεν, ἰσοδυναμεῖ πρὸς σφαγιασμόν καὶ καταστροφὴν τῶν δικαιῶν αὐτῆς! Ἐν τῇ συνειδήσει τοῦ ἔθνους, ἐν τῇ συνειδήσει τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου, ἐν τῇ συνειδήσει αὐτῶν τῶν πολεμίων ἡμῶν, ἡ ἐκκλησία Ἱεροσολύμων δὲν ὑφίσταται. Ὑπάρχει μόνον ἄθροισμα ἄνευ ἀρχῶν, ἄνευ πεποικησῶν, ἄνευ ἰδανικῶν. Ἐκπορθοῦνται φρούρια, ἠτιῶνται στρατοί. Ἀλλὰ προηγοῦνται θυαίαι, ἀλλὰ προηγοῦνται θύματα, ἀλλ' ἐξαντλοῦνται αἱ κεκτημέναι δυνάμεις. Τὸ ἡμέτερον ὅμως φρούριον, ἡ ἡμετέρα Ἱερὰ Ἀκρόπολις ἄνευ θυαίας οὐδεμιᾶς, ἄνευ ἐξαντλήσεως οὐδὲ τοῦ πολλοστημορίου τῶν κεκτημένων δυνάμεων παραδίδεται. Καὶ θρηνεῖ ἡ ἐκκλησία καὶ πειθεῖ τὸ Γένος καὶ καλύπτονται ἐξ αἰσχύνης οἱ σημαιοφόροι τοῦ Παναγίου Τάφου, ἐν λυγμοῖς τὴν ὀδύνην τῆς καρδίας αὐτῶν διατρανοῦντες. Μακάριος ὁ Μοναχὸς Κορηνῆλιος, τρισμακάριος ὁ Τιβεραδάδος Μελέτιος, οἵτινες ἀπέθανον πρὶν ἢ ἴδωσι τὴν καλύπτουσαν ἡμᾶς αἰσχύνην. Διεκηρύξαμεν εἰς τὸ ἔθνος, ὅτι ἀγωνιζόμεθα τὸν ἱερώτατον τῶν ἀγῶνων, διελαλήσαμεν πρὸς τὰς ἐκκλησίας, ὅτι ἀγωνιζόμεθα ἀγῶνα ὑπὲρ τῶν δικαιῶν τῆς Μητρὸς ἡμῶν. Προφορικῶς τε καὶ ἐγγράφως ὑπεστηρίξαμεν πρὸς ἀρχὰς καὶ ἐξουσίας, ὅτι μεταβολὴ καὶ ἀπλῆ τῆς κανονικῶς ληφθείσης ἀποφάσεως τροποποιήσις ἰσοδυναμεῖ πρὸς ἐγκατάληψιν τῆς θρησκείας ἡμῶν. Καὶ μετὰ τοιαύτας διακηρύξεις, διασαλπύσεις, διαλαλήσεις ἦλθομεν, καθ' ἣν στιγμὴν τὸ ἔθνος ἐξεγειρόμενον ἠτοιμάζετο νὰ καταστήσῃ σεβαστὰ τὰ δίκαια ἡμῶν, οὐχὶ ἀπλῶς νὰ συνθηκολογήσωμεν, ἀλλὰ νὰ παραδοθῶμεν ποσὶ τε χερσὶ τε εἰς ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον **ἐστιγματίσαμεν ὡς προδότην, ὡς δῆμιον** τῆς Ἀγιοταφικῆς Ἀδελφότητος, καὶ ἐν ἀπελπισμῷ ἢ Ἐκκλησία καὶ τὸ ἔθνος, ἐν ἀπογοητεύσει ἐτοιμάζει λέξεις ἀποτροπιασμοῦ πρὸς τὴν λεγομένην Ἀγιοταφικὴν Ἀδελφότητα. Αἰσχος, ἀναφωνοῦν ἐνταῦθα, μύρια στόματα, αἰσχος εἰς Ἕλληνας προτιμήσαντας τοῦ διὰ **μαχαιρῶν καὶ δυναμίτιδος θανάτου** τὴν προδοσίαν!! »

Εἰς μάτην ἀπέβησαν αἱ ἐνέργειαι τῶν ἐν τῷ Μετοχίῳ τοῦ «Παναγίου Τάφου» ἐνδικοιμένων πολεμίων τοῦ Λαμιανοῦ. Ὁ Μεταξάκης μὴ ἀναγνωρίζων τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ κανονικοῦ Πατριαρχικοῦ Ἐπιτρόπου Παντελεήμονος, κατέσχε καὶ αὐτὴν τὴν πρὸς Μόσχαν περὶ τῶν πραγμάτων τοῦ Ἁγίου Τάφου ἀλληλογραφίαν, χωρὶς νὰ δώσῃ λόγον οὐδενί. Ὁ Μεταξάκης ἐδημοσίευσεν ἐν Κων)πόλει δριμύτατα ὑβριστικὰ ἄρθρα κατὰ τοῦ Λαμιανοῦ, τῶν ὁπαδῶν του καὶ τῶν ἀραβοφῶνων ὀρθοδόξων, ἐπαναλαμβάνων ἐν αὐτοῖς τὸ εὐαγγελικὸν «μὴ δίδητε τὰ ἄγια τοῖς κυσί». Καὶ ἀπὸ τῆς εἰς τὸν Ἀλεξανδρινὸν Θρόνον ἐπιβάσεώς του κατέστη ὁ φιλοστοργότατος τῶν ἀραβοφῶνων πατὴρ καὶ Πατριάρχης, φρονῶν, ὅτι διὰ τῆς νέας ταύτης πολιτείας του θὰ δυνηθῆ νὰ ἐξιλεωθῆ ἀπέναντι τῶν ἐν Παλαιστίνῃ ἀραβοφῶνων διὰ τὴν ἐπὶ τοῦ Θρόνου τῶν Ἱεροσολύμων ἐπίβασίν του. Ἡ Τουρκικὴ Κυβέρνησις ἠνάγκασε τὸν Πατριάρχην Φώτιον νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν Κων)πολιν καὶ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν ἔδραν του. Οἱ ἐν Κων)πόλει Ἀγιοταφῖται βλέποντες τὸ ἀδύνατον τῆς περαιτέρω κατὰ τοῦ Λαμιανοῦ στάσεώς των προσεχώρησαν τηλεγραφικῶς πρὸς τὸν Πατριάρχην Λαμιανόν, ζητήσαντες τὰς εὐλογίας του. Μείνας δὲ μόνος ὁ Μελέτιος καὶ ἐκτεθειμένος ἐναντι τῶν Ἀγιοταφιτῶν καὶ τῆς κοινῆς γνώμης, ἐζήτησε ταπεινοτικὴν συγχώρησιν παρὰ τοῦ Πατριάρχου Λαμιανοῦ. Ἡ Σύνοδος τῶν Ἱεροσολύμων δώρισε τὸν Μεταξάκην Ἐξαρχὸν τοῦ Παναγίου Τάφου ἐν Κρήτῃ, ἀποστείλας αὐτῷ 100 λίρας διὰ δαπάνας μεταβάσεώς του εἰς τὴν διακονίαν ταύτην, ἀλλ' ἐνεθυλάκωσεν αὐτὰς, μὴ μεταβάς εἰς Κρήτην. ταῦναντίον ἐνδικαιώμενος ἐν τῷ ἐν Κων)πόλει Μετοχίῳ τοῦ Παναγίου Τάφου καὶ νέας σκευωρίας ἀπεργαζόμενος κατὰ τοῦ Πατριάρχου Λαμιανοῦ. Ἐλαβεν αὐτοβούλως μέρος εἰς τὴν τριμελῆ Ἀγιοταφικὴν Ἐπιτροπὴν, ἀποτελουμένην ἐκ τῶν Ἀρχιμανδριτῶν Ἰωσήφ καὶ Ἰακώβου Ἀρχιεπισκόπου καὶ τοῦ διακόνου Δοσιθέου. Τὴν ἐπιτροπὴν ταύτην ὑπέδειξα τῷ Πατριάρχῃ Λαμιανῷ τῷ 1909 μετὰ συνεννόησίν μου μετὰ τοῦ Προξένου τῆς Ἱερουσαλήμ κ. Βαρατάση καὶ τοῦ Διοικητοῦ τῆς Ἱερουσαλήμ Σουπλή Μπέη, ἑλληνομαθοῦς ἐξ Ἰωαννίνων, ὅταν οὗτος μοι εἶπεν ἐν τῇ ἐν Ἰόππῃ οἰκίᾳ μου, προσκληθεὶς εἰς δεῖπνον μετ' ἄλλων ἐπισήμων φίλων μου, ὅτι πρέπει νὰ στείλῃ ὁ Πατριάρχης ἐπιτροπὴν του εἰς Κων)πολιν, ἀφοῦ ὑπεσχέθη τοῦτο εἰς τὴν ἀπὸ τοῦ Ἰανουαρίου 1909, ἀναχωρήσασαν εἰς Κων)πολιν Ἐπιτροπὴν τῶν Ἀραβοφῶνων, πρὸς συζήτησιν ἐν τῇ Βεζυρική Πύλῃ τῶν ἀξιώσεων αὐτῶν. Ἄλλως ὑπῆρχε φόβος εἰς δευτέραν ἐξέγερσιν τῶν Ἀραβοφῶνων μετὰ τὸ Κρητικὸν ζήτημα νὰ καταληφθῶσιν ὑπ' αὐτῶν τὸ Πατριαρχεῖον καὶ τὰ Μοναστήρια καὶ ἐκδιωχθῶσιν ἐξ αὐτῶν οἱ Ἀγιοταφῖται κληρικοί. Ἀμφότεραι αἱ ἐπιτροπαὶ ἐπισκεπτόμεναι τὴν Ὑψηλὴν Πύλῃν εἰς οὐδεμίαν εἶχον ἔλθῃ συνεννόησιν, καὶ αἱ σχέσεις αὐτῶν δὲν ἦσαν εὐχάριστοι. Τὸν Αὐγουστον τοῦ 1909 μετέβην ἐξ Ἰόππης εἰς Κων)πολιν δι' ἀτομικὰς μου ἐργασίας πρὸς συνεννόησίν μου προσωπικὴν μετὰ τῶν Πρακτόρων τῆς



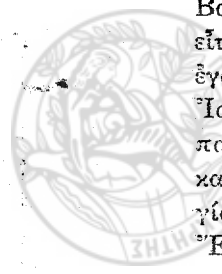
ἀποπλοϊκῆς εταιρείας Messageries Maritimes ἐν τῇ Μεσογείῳ, ὅτε ἐν συνεννόησει μου μετὰ τοῦ νέου Ἐπιτρόπου τοῦ «Παναγίου Τάφου» ἐν Κων(πόλει) Ἀρχιμανδρίτου Παντελεήμονος Ἀθανασιάδου, διορισθέντος εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ πολεμίου τοῦ Πατριάρχου Δαμιανοῦ ἀπασιῶου Γλυκερίου, εἰσῆλθον μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου εἰς τὸ Μετοχίον, συναντηθεὶς μετὰ τῆς ὀρθοδόξου Ἀγιοταφικῆς Ἐπιτροπῆς, παρόντων καὶ τοῦ Μητροπολίτου Ἀγγιᾶλου Βασιλείου, μετέπειτα Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου καὶ τοῦ Μιχαὴλ Γεδεών, Μεγάλου Χαρτοφύλακος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, συζητούντων ἐπὶ τῶν ἀξιώσεων τῶν Ἀραβοφώνων Ὀρθοδόξων. Σημειωθῆτω, ὅτι οἱ κατὰ τοῦ Πατριάρχου Δαμιανοῦ ἀποστατήσαντες Ἀγιοταφῖται διέμενον ἐν ἰδιαιτέροις διαμερίσμασιν ἐν τῷ Μετοχίῳ, καὶ οἱ τὴν Ἀγιοταφικὴν Ἐπιτροπὴν ἀποστελοῦντες μετὰ τοῦ Ἐπιτρόπου Παντελεήμονος ἐν ἰδιαιτέροις διαμερίσμασι, χωρὶς νὰ ὑπάρχη μεταξὺ τῶν ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ ἀδελφῶν τῆς Ἀγιοταφικῆς Ἀδελφότητος σχέσις ἡ λαβὼν μέρος εἰς τὴν συζήτησιν τῆς Ἀγιοταφικῆς Ἐπιτροπῆς, οὔσης ἀπὸ κλητικῆς διὰ τὴν ἐν Κων(πόλει) διαμονὴν τῆς ἀνευ ἀποτελέσματος, ὑπέδειξα αὐτῇ, ὅπως ἔλθω εἰς ἰδιαιτέραν συνάντησιν μετὰ τοῦ Προέδρου τῆς Ἐπιτροπῆς τῶν Ἀραβοφώνων Τζώρτζη Ἀμποῦ Ζαχαρία, ἣτις παρεδέχθη τὴν πρότασίν μου. Τὴν ἐπομένην συνηνητήθη ἐν τῷ παρὰ τὴν Ἁγίαν Σοφίαν ξενοδοχείῳ τῆς διαμονῆς τῆς τῶν Ἀραβοφώνων Ἐπιτροπῆς μετὰ τοῦ Τζώρτζη Ἀμποῦ Ζαχαρία, ἣς συναντήσεως τὸ ἀποτέλεσμα ὑπῆρξεν ἢ μετ' αὐτοῦ τὴν ἐπομένην κατ' ἰδίαν συνάντησιν τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Ἰωσήφ, τὸν ὁποῖον συνώδευσα εἰς τὴν πρὸς τὸν ὀρθόδοξον ἐπίσκοπόν μου, ἀφήσας αὐτοὺς πρὸς ἰδιαιτέραν συνενόησιν μετ' εὐαρέστων ἀποτελεσμάτων. Εἰς δευτέραν συνάντησίν μου ἐν τῷ Μετοχίῳ μετὰ τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Ἰωσήφ ἔμαθον τὰ μετὰ τοῦ Τζώρτζη Ἀμποῦ Ζαχαρία διαμειφθέντα, ἐκφράσαντός μοι τὰς εὐχαριστίας ἐαυτοῦ καὶ τῆς Ἀγιοταφικῆς Ἀδελφότητος διὰ τὴν μεγάλην μου ὑπηρεσίαν πρὸς τὸ Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων, τὴν Ἀγιοταφικὴν Ἀδελφότητα, πρὸς τὰ Πανάγια ἡμῶν Πρασκηνήματα καὶ τὸ Ἔθνος. Εἰς κατόπιν συνάντησίν μου μετὰ τοῦ Τζώρτζη Ἀμποῦ Ζαχαρία ἐξέφρασα αὐτῷ τὰ συγχαρητήριά μου διὰ τὴν νέαν πολιτείαν του ἐν τῇ μετὰ τῆς Ἀγιοταφικῆς ἐπιτροπῆς συνεργασίᾳ του ὑπὲρ τῶν αἰωνοβίων δικαίων καὶ προνομίων τοῦ Ἑλληνικοῦ Πατριαρχείου τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους ἐπὶ τῶν Ἁγίων Τόπων, ὅπερ ὑπῆρξεν ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως τῆς ἐν Ἱερουσαλὴμ Ἐκκλησίας ἢ προσαύξασιν τῶν ἐν Παλαιστίνῃ Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν. Ἐκ Κων(πόλεως) ἀνεχώρησα κατ' Αὐγουστον εἰς τὴν γενέτειράν μου Μάδυτον (Ἑλλησπόντου), ἐκεῖθεν εἰς Σμύρνην, Πειραιᾶ, Ἀθήνας, Ἀλεξάνδρειαν, Κάϊρον, ταξιδίου διαρκείας δύο καὶ πλέον μηνῶν. Ἀναχωρῶν ἐκ Καΐρου σιδηροδρομικῶς διὰ Πόρτ-Σαΐτ, συνηνητήθη ἐν τῷ σιδηροδρομικῷ σταθμῷ Βέγγας μετὰ τῶν Ἀρχιμανδριτῶν Ἰωσήφ καὶ Ἰακώβου, ἐρχομένων ἐκ Κων(πόλεως) διὰ τοῦ Αἰγυπτιακοῦ ἀποπλοίου καὶ ἀποβιβασθέντων εἰς Ἀλεξάνδρειαν, ἵνα σιδηροδρομικῶς μέχρι Πόρτ-Σαΐτ καὶ ἐκεῖθεν διὰ τοῦ ἰδίου ἀποπλοίου τὴν ἐπομένην ἀναχωρήσωσιν εἰς Ἰόππην, ὅπως καὶ ἐγώ. Ἀμφότεροι οὗτοι μετὰ ἐνηγγελίσθησαν συγκεκινημένοι καὶ μετὰ ἡσπασθήσαν μετὰ τῶν θεομῶν συγχαρητηρίων καὶ εὐχαριστιῶν, ἀναγγελλάντες μοι ἀγαλλόμενοι τὴν χαροποιὰν εἶδσιν τῆς αἰσίας λύσεως τοῦ ζητήματος διὰ τῆς διὰ Σουλτανικοῦ φερμανίου ἀναγνωρίσεως καὶ ἐπικυρώσεως τῶν δικαίων καὶ προνομίων τοῦ Ἑλληνικοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων ἐν τοῖς Ἁγίοις Τόποις, φέροντες τὰ ἐπίσημα Σουλτανικὰ φερμάνια μαζὺ των καλέσαντές με σωτήρα τοῦ Παναγίου Τάφου καὶ τοῦ Ἔθνους διὰ τὴν ὑπ' ἐμοῦ ἐπιτευχθεῖσαν συνεννόησιν τῆς Ἀγιοταφικῆς Ἐπιτροπῆς μετὰ τοῦ Προέδρου τῆς ἐπιτροπῆς τῶν Ἀραβοφώνων Ὀρθοδόξων Τζώρτζη Ἀμποῦ Ζαχαρία.

Συνεταξιδεύσαμεν καὶ οἱ τρεῖς μέχρι Πόρτ-Σαΐτ, γενόμενοι φιλαδέλφως δεκτοὶ ὑπὸ τοῦ ἐν Πόρτ Σαΐτ ἐφημερίου κ. Ἀθανασίου Καντοπούλου, νῦν ἐφημερίου ἐν τῷ ἐν Ἰβραημίᾳ (Ἀλεξάνδρειας) Ναῷ τῶν Ταξιαρχῶν, ἀδελφοῦ τοῦ νῦν Τοποτηρητοῦ τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων Μητροπολίτου Πτολεμαΐδος κ. Κελαδίωνος καὶ τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Βασιλείου, τέως Ἐπιτρόπου τοῦ Παναγίου Τάφου ἐν Κων(πόλει) καὶ εἶτα Ἡγουμένου Ἰόππης. Ἀνεχωρήσαμεν ἐκ Πόρτ Σαΐτ δι' Ἰόππην, ἐγὼ μὲν μείνας ἐν τῇ οἰκίᾳ μου, οἱ δὲ ρηθέντες Ἀρχιμανδριταὶ Ἰωσήφ καὶ Ἰακώβος ἀνῆλθον εἰς Ἱερουσαλὴμ, ἐκθέσαντες τὰ πάντα τῷ Πατριάρχῃ Δαμιανῷ, ὅστις κατὰ τὴν πρὸς αὐτὸν πρώτη εὐκαιρίᾳ ἐπίσκεψίν μου διεβίβασέ μοι τὰς εὐχαριστίας του καὶ τὰς εὐλογίας του διὰ τὰς ἐνεργείας μου ἐπ' ἀγαθῷ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Ἔθνους ἡμῶν.

Κατὰ τὸν θάνατον τοῦ πρώην Πατριάρχου Ἱεροσολύμων Νικοδήμου ἐν Χάλκῃ (Κων)πόλεως, τῷ 1909, φιλοξενούμενος ὁ Μεταξάκης παρ' αὐτῷ, ἤρπασεν, ὡς ὁ Πάρις τὴν Ἑλένην τοῦ Μενελάου. τὰ πελύτιμα ἐγκόλπια, μίτρας, ραβδούς καὶ χρυσὰ ἄμφια αὐτοῦ, ὃν καὶ κλητήγειον ὁ Πατριάρχης Δαμιανὸς τῷ 1922 εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Κυβέρνησιν διὰ τοῦ ἐν Ἀθήναις μεταβάντος Ἀρχιεπισκόπου Ἰορδάνου Τιμοθέου, ἅτε ἀνήκοντα τὰ κλαπέντα εἰς τὸ Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων καὶ τὰ ὁποῖα φέρει ὁ Μελέτιος εἰς τὰς ἐπισήμους φορτὰς, ἀξίας ἀνωτῶν 5.000 λιρῶν Ἀγγλίας.

### Ο Μ. ΜΕΤΑΞΑΚΗΣ ΕΝ ΚΥΠΡῳ

Τῷ 1910 ὁ Μεταξάκης ἐξελέγη Μητροπολίτης Κυπρίου. Πρὸ τῆς ἐκ Κων(πόλεως) ἀναχωρήσεώς του ἐξήτησε δανειακῶς παρὰ τοῦ Πατριάρχου Δαμιανοῦ 250 λίρας, ἃς ἔλαβεν, ἀνευ ἐπιστροφῆς. Ἐν Κύπρῳ ὁ Μελέτιος ἐδημιούργησε πράγματα. Πολλὰ δ' ἔγραψαν κατ' αὐτοῦ αἱ ἐν



Κύπρω εφημερίδες διὰ τὰ πολιτικά του φρονήματα καὶ τὰς ἐμπορικὰς του ἐπιχειρήσεις.

Ἐκεῖθεν εἶχεν ἐστραμμένον τὸ βλέμμα του ἐπὶ τὸν Ἱεροσολυμητικὸν Θρόνον, μυρίας μηχανεύομενος σκευωρίας κατὰ τοῦ Πατριάρχου Λαμανοῦ. Διανοήθη κατὰ το 1912, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Ἰωακείμ τοῦ Γ', νὰ διαδεχθῇ αὐτόν, ὑποστηριζόμενος ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Πρεσβείας Κων)πόλεως, ἀλλ' οἱ ἐκλογεῖς ἀπέκρουσαν ἀσπληρῶς τὴν αὐθάδη αὐτοῦ ἀξίωσιν διὰ γενικῆς ἀποδοκιμασίας. Τῷ 1913 μετέβη εἰς Ἅγιον Ὄρος, ἵνα συνηγορήσῃ παρὰ τοῖς Ἁγιορείταις πατράσιν ὑπὲρ τῆς καταλύσεως τοῦ αἰωνοβίου αὐτόθι καθεστῶτος τῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἑλληνικοῦ Γένους καὶ διεθνοποιήσεως τῆς Ἱερᾶς Πολιτείας διὰ συμμετοχῆς εἰς τὴν κυβερνήσιν αὐτῆς Ρώσων, Ρωμοίων, Σέρβων καὶ Βουλγάρων ἐν πανορθόδοξῳ ἑνώσει, ὡς ἔλεγεν, ὑπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ μεγάλου Ὀρθοδόξου κράτους τῆς Ρωσίας. ἵνα ἔχῃ τὴν Ρωσικὴν καὶ τῶν ρηθέντων Σλαβικῶν Κρατῶν προστασίαν διὰ τοὺς σκοποὺς του, ὡς ἔχει νῦν τὴν Ἀγγλικανικὴν Ἐκκλησίαν, μετὰ τὴν διὰ τῆς ἀθείας ἐξουθένωσιν τῆς ἐν Ρωσίᾳ Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ἄλλ' ἐξηγέρθησαν οἱ Ἕλληνες Πατέρες κατὰ τοῦ προδότου τῆς πατρίδος, ἀναγκάσαντες αὐτὸν ν' ἀπέλθῃ ἐκ τοῦ ἱεροῦ τόπου.

Τῷ 1914 κατὰ τὴν ἑναρξιν τοῦ παγκοσμίου πολέμου, μετέβαλεν ὁ Μελέτιος τὸν ἀμβωνα εἰς βῆμα πολιτικολογικῆς βαττολογίας, ἀναγκασθεὶς ὁ Δήμαρχος Κυτίου τὰ ἐξέλθῃ ὠργισμένος ἐκ τῆς Ἐκκλησίας μετὰ τοῦ ἐκκλησιάσματος πρὸς ἀποδοκιμασίαν αὐτοῦ δι' ἀντιχριστιανικὴν καὶ ἀντιορθόδοξον πολιτείαν. Ἔδωκε μῆνυσιν κατὰ τοῦ Δημάρχου ἀλλ' ὁ Ἄγγλος δικαστὴς κατεδίκασε τὸν Μελέτιος εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν δαπανῶν τῆς δίκης, ὡς διαταράττοντα ἐν τῷ Ἱερῷ Νῶϊ τὴν θείαν λατρείαν καὶ σκανδαλίζοντα τὰς συνειδήσεις τῶν χριστιανῶν. Μετέβη εἰς τὸ Μακεδονικὸν μέτωπον τοῦ στρατοῦ, ἵνα δῆθεν ἐπιρρώσῃ αὐτὸ ἠθικῶς, ἐνῶ τὸ καθήκον τοῦτο ἐξετέλουν οἱ ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ, τῇ ὑποκειμένη εἰς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, Ἱεράρχαι, ἀνώτεροι τοῦ Μεταξάκη πρὸς μόρφωσιν καὶ ἀρετὰς θρησκευτικὰς καὶ ἐθνικὰς.

### Ο Μ. ΜΕΤΑΞΑΚΗΣ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Τῷ 1917 κληθεὶς ἐκ Κύπρου ὑπὸ τῆς τότε, καὶ νῦν, Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως, ὁ Μεταξάκης μετέβη εἰς Ἀθήνας, διορισθεὶς ἀντικανονικῶς καὶ ἀντιορθόδοξως Μητροπολίτης Ἀθηνῶν.

Κατὰ τὸν ἐνθρονιστήριον λόγον ἐλάλησε περὶ τῆς ἀνάγκης τοῦ γάμου τῶν Ἀρχιερέων, ποθῆσας, φαίνεται, νὰ ἔλθῃ εἰς γάμου κοινωνίαν, μετ' ἐλευκτῆς τῆς καρδίας του, ὡς καὶ περὶ ἄλλων πολλῶν τῆς φαντασίας του ἀποκημάτων. Ἐξέδιδεν ἐν Ἀθήναις τὸν «Ἐκκλησιαστικὸν Κήρυκα», περιέχοντα τοὺς ἀνουσίους καὶ ἀνιέρους λόγους του, καὶ τὰς

ἀντιχριστιανικὰς καὶ ἀντιορθόδοξους ἀρχὰς του, καὶ πρὸς κερδοσκοπικὸν καὶ ἱεροκαπολίαν ἐπέβαλεν εἰς πάντας τοὺς κληρικούς τῶν ἐκκλησιῶν καὶ τῶν Μοναστηρίων νὰ γίνωσι συνδρομηταὶ τοῦ ὄργανου τούτου, τοῦθ' ὅπερ ποιεῖ καὶ ἐν τῇ Ἀλεξανδρινῇ Ἐκκλησίᾳ διὰ τὸ ὄργανόν του «Πάνταϊνον», χωρὶς νὰ διατίθητε οὐδ' ὀβολὸς ὑπὲρ φιλανθρωπικοῦ τινος σκεπτοῦ, ἢ εὐεργενικοῦ τινος ἰδρύματος. Ἐπέβαλε χρηματικὰς διατιμήσεις κατὰ διαβαθμίσεις ἐπὶ λειτουργιῶν, κηδειῶν μνημοσύνων, βαπτίσεων, γάμων, καὶ ἐφ' ὅλων τῶν λοιπῶν μυστηρίων, ὡς τοῦτο ἐποίησε καὶ διὰ τὴν Ἀλεξανδρινὴν Ἐκκλησίαν, μεταβαλὼν τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ εἰς οἶκον ἐμπορίου πρὸς χρηματισμόν.

Ἐχρέωσε τὸ ἐκκλησιαστικὸν ταμεῖον διὰ δαπάνας ἐπιπλώσεως καὶ διακοσμήσεως τῆς Μητροπόλεως Ἀθηνῶν. Διὰ τὴν σαρδαναπαλικὴν του ζωὴν ἐθυσίαζεν ἀφειδῶς κατὰ τὰ ἐν τῇ Μητροπόλει εἰς τοὺς φίλους του παρατιθέμενα γέφυματα καὶ δεῖπνα. Ἔδθεσεν ἐπὶ τῆς θύρας τῆς Μητροπόλεως τὰ κεφαλαῖα πρῶτα γράμματα τοῦ ὀνόματός του, καὶ ἐν νυκτὶ ἠλεκτρικῷ ρεῖματι νὰ διακρίνωνται ταῦτα, φωτιζόμενα, ὅτι ἡ Ἱερὰ Μητρόπολις καθίστατο μέγαρον Μελετίου Μεταξάκη. Μὴ ἀπολαύσας ἐν τῇ νεότητι πραγμάτων καὶ θεαμάτων, ἐπεθύμει τούτων ἐν τῷ γῆρατι, διὸ καὶ ἔκαμε τῷ 1920 τὸ διασκεδαστικὸν τῆς εἰς Εὐρώπην καὶ Ἀμερικὴν ἀποδημίας του μετὰ μεγάλης συνοδείας καὶ διὰ ν' ἀργυρολογῇ. Διῆλθεν δι' Ἰταλίας ἐπισκευθεὶς τὸ Βατικανὸν καὶ γενόμενος ἐπισήμως δεκτὸς ὑπὸ τοῦ Πάπα, ὑποβάλλων τὰς σκέψεις του διὰ τὰς ἐν τῇ Ὀρθόδοξῳ ἐκκλησίᾳ μελετωμένας μεταρρυθμίσεις, ἐνῶ πρότερον εἶχε κυριεῖ τὸν πόλεμον ἐναντίον τῆς Ρωμαϊκῆς ἐκκλησίας καὶ τοῦ Πάπα, Κατὰ τὴν εἰς Λονδῖνον ἐπίσκεψίν του συνεννοήθη μετ' Ἀγγλων κληρικῶν περὶ συγκροτήσεως ψευδοοικουμενικῆς Συνόδου πρὸς ἑνωσιν τῆς Ὀρθοδόξου μετὰ τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας. Ὅτι εἶχε σκοπὸν διασκεδαστικὸν τὸ ταξείδιον τοῦ Μεταξάκη, κατεδείχθη ἐκ τῆς μεταμορφώσεώς του, κείρας τὴν κόμην, περικόψας τὸν πώγωνά ἐπὶ τὸ νεανικώτερον, περιβληθεὶς στολὴν νεανίσκου φραγκοφόρου φιλαρέσκου μετὰ πύλου νεανικοῦ καὶ ὀάβδου νεανικῆς μετ' ἄνθους ἐπὶ τῆς κομβοδόχης, φωτογραφούμενος ἐν τοιαύτῃ στολῇ ἐν Εὐρώπῃ καὶ Ἀμερικῇ καὶ δὴ μετὰ γυναικὸς (Ἴδε Ριζοπάστη 25 Μαρτίου 1920.) Ἐν Ἱερουσαλὴμ, ὡς Ἀρχιμανδρίτης καὶ Ἀρχιεπίσκοπος, εἶχε φωτογραφηθῆ μετὰ περιβολὴν Μπετουβίνου. Χαρακτηριστικὸν τοῦ Μελετίου νὰ φωτογραφίζητε μετὰ διαφόρους στάσεις. Κατὰ τὴν εἰς Ἀμερικὴν ἐπίσκεψιν αὐτοῦ ἡ «Ἀτλαντὶς» ἐν τῷ φύλλῳ τῆς 24 Δεκεμβρίου 1920 ἐδιμοσίευσεν : «ἐὰν ὁ κ. Καρολίδης ἦτο ἐδῶ κατὰ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Μελετίου θὰ ἠδύνατο νὰ γράψῃ πολλὰ ὄραϊα πράγματα διὰ τὴν διαγωγὴν του. Τὰ ὄργια τὰ ὁποῖα διέπραξεν ἐδῶ ὁ Μεταξάκης εἰς θάρος τοῦ γοήτρου τῆς Ἐκκλησίας, ἐγένετο καταλλήλως γνωστὰ εἰς τὰς Ἀθήνας!» Κατὰ τὴν εἰς Ἀμερικὴν διαμονὴν τον συνέζητησε μετὰ μεγάλης μορφώσεως Θεολόγων, Ἀμερικανῶν, ὁμολογήσας, ὅτι δὲν κα-





τέχει την θεολογικήν επιστήμην ἐν οἷω βαθμῶ ἐκείνοι, διότι οὔτε εἰς ἀνωτέρας σχολὰς Θεολογικὰς ἐφοίτησεν, οὔτε καιρὸν ἔλαβε πρὸς μελέτας Θεολογικὰς, ἀναγνωρίσας οὕτω τὴν ἀδυναμίαν του καὶ τὴν ὀρθότητα τῶν ὑπ' ἐκείνων λεγομένων, πρὸς ἐξουτελισμὸν τῆς ὀρθοδόξου ἐκκλησίας. ἰδικαιολόγησε δὲ τὴν ἀδυναμίαν του διὰ τοῦ μεγάλου ψεύδους εἰπὼν, ὅτι δὲν ἔλαβε καιρὸν νὰ ἀσχοληθῆ περὶ τὰ Θεολογικὰ ζητήματα, διότι ἅμα ἀπολυθεὶς τῆς Θεολογικῆς σχολῆς τοῦ Σταυροῦ ἠγωνίζετο πῶς νὰ σώσῃ τὸ χριστιανικὸν ποιμνίον του ἀπὸ τοῦ ξίφους τῶν Τούρκων, ψευθεὶς ἀναισχύντως, διότι ἐν Κύπρῳ ὑπὸ τὴν Ἀγγλικὴν διοίκησιν ὁ χριστιανικὸς λαὸς οὐδένα διέτροχε κίνδινον, ἐν Ἀθήναις δὲ εἶχεν Ἑλληνικὸν λαόν.

Διὰ τοιούτων καὶ ἄλλων ψευδῶν ἐπιχειρημάτων ἐγένετο καταγέλαστος τόσον ἐν Ἀγγλίᾳ, ὅσον καὶ ἐν Ἀμερικῇ, καὶ ἐν τῇ ἀφροσύνῃ του καὶ ἀγραμματοσίῃ του ἐξέθεσε τὴν ἡμετέραν Ἐκκλησίαν, εἰπὼν περὶ τοῦ Εὐσεβίου Μητροπολίτου Καισαρείας τῆς Παλαιστίνης πρὸς τοὺς Ἀγγλικανοὺς Ἐπισκόπους, ὅτι ἄλλα ἐφρόνει περὶ τοῦ δόγματος τοῦ ὁμοουσίου καὶ ἄλλα ὑπέγραψεν ἐν τῇ Α'. Οἰκουμενικῇ Συνόδῳ τῶν 318 Θεοφόρων Πατέρων, φοβούμενος τὴν ὀργὴν τοῦ Ὁρθοδόξου λαοῦ τῆς ἐπαρχίας του, συγγέων τὸν Εὐσεβίον Καισαρείας πρὸς τὸν Εὐσεβίον Μητροπολίτην Νικομηδείας, ὅστις ἦτο ἐκ τῶν Ἱεραρχῶν ἐκείνων τῆς Α'. Οἰκουμενικῆς Συνόδου, οἵτινες ἐζήτησαν νὰ φανῶσιν ἐπιεικῆς πρὸς τὸν μετάνοιαν δεικνύοντα Ἄρειον, διὰ τοῦτο ὁ Εὐσεβίος Νικομηδείας ἀφοῦ ὑπέγραψε μετὰ τῶν λοιπῶν Θεοφόρων Πατέρων τὸν περὶ πίστεως ὅρον, δὲν ὑπέγραψε καὶ τὸν γενόμενον ἀναθεματισμὸν ἐναντίον τοῦ Ἀρείου. Διὰ τῶν ἀνωτέρω ὁ Μεταξάκης ἔδειξε πρὸς τοὺς ἑτεροδόξους Ἐπισκόπους καὶ τὴν μέχρις ἀθείας χωροῦσαν ἀσέβειαν καὶ ἀθρησκείαν.

Ἀπεφήνατο, ὅτι ὅταν ἡ ὑπ' αὐτοῦ μετὰ τῶν Ἀγγλικανῶν Ἐπισκόπων μελετωμένη ἔνωσις πασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν ἐπέλθῃ, τότε τὰ Σύμβολα τῶν Ἐκκλησιῶν θ' ἀνήκωσιν εἰς τὴν ἱστορίαν!! Εἶπεν ὁ Μελέτιος ἢ ἡ ὀρθόδοξος νὰ προσθέσῃ ἐν τῷ Συμβόλῳ τὸ «καὶ ἐκ τοῦ Υἱοῦ», ἢ ἡ Ἀγγλικὴ Ἐκκλησία ν' ἀφαιρέσῃ τοῦτο, τονίσας ὅπως γίνῃ τὸ δεύτερον, διότι ἡ ἐντύπωσις ἐκ τῆς μεταβολῆς ἔσται μᾶλλον ἰσχυρὰ εἰς τοὺς Ἕλληνας καὶ εἰς τοὺς Ἀνατολίτας καθόλου Χριστιανούς, ἢ ἐκ τῆς ἀφαιρέσεως εἰς τοὺς Ἀγγλικανούς, θέλων νὰ εἴπῃ, ὅτι δὲν πρόκειται περὶ τῆς ἀληθείας καὶ ὀρθότητος τοῦ ἐνὸς ἢ τοῦ ἑτέρου δόγματος, ἀλλὰ περὶ τοῦ τίς λαὸς εἶναι ὀλιγώτερον προσκεκολλημένος εἰς δογματικὰς ἀντιλήψεις. Ἀλλ' οἱ Ἀγγλικανοὶ Θεολόγοι ἀπήντησαν ὅτι, οὕτω ποιοῦντες θὰ ἠγοῦντο τὴν καλὴν πίστιν τῶν ἐρμηνευόντων τὸ δόγμα αὐτῶν, ἦτοι θὰ ἐφαίνοντο ἄπιστοι καὶ ἀσεβεῖς πρὸς τὴν ἐκκλησίαν των, ὡς ὁ Μελέτιος. Ἡ ἀπάντησις ἦτο φοβερὸν ῥάπισμα διὰ τ' ἂν Μεταξάκην. Ἐπιστρέψας εἰς Ἀθήνας ἐδημοσίευσεν πολλὰ τὰ ψεύδη, καὶ μετὰ ἄλλων, ὅτι ἔλαβεν ὑπόσχεσιν τῶν Ἀγγλῶν καὶ Ἀμερικανῶν Ἐπισκόπων ὑπερ-

τῆς εἰς τοὺς Ἕλληνας ἀποδόσεως τοῦ Ναοῦ τῆς Ἁγίας Σοφίας, καὶ ἐ ἑλληνικὸς λαὸς περιμένει ἀκόμη νὰ λειτουργήσῃ εἰς τὴν Ἁγίαν Σοφίαν μετὰ τὸν μαρμαρωμένον Βασιλιά του Κωνσταντίνου τὸν Παλαιολόγον ὑπὸ τὸν Παναγιώτατον Μελέτιον Μεταξάκην!!

Ὁ Μελέτιος προέβη εἰς νεωτερισμοὺς ἐν ταῖς ἱεροτελεστείαις, εἰς τὰ κανανυκτικὰ ἄσματα τοῦ ἑσπερινοῦ καὶ τοῦ ὄρθρου, ἰδίᾳ κατὰ τὴν Μ. Ἑβδομάδα. Συνέδεσε τὸν νάρθηκα μετὰ τοῦ ἱεροῦ διὰ τηλεφώνου, ἵνα τηλεφωνικῶς μεταδίδονται εἰς αὐτὸν λειτουργοῦντα αἱ ἐκ τοῦ πεδίου τῶν μαχῶν καταφθάνουσαι τηλεγραφικαὶ εἰδήσεις καὶ αἱ διδόμεναι διαταγαὶ ἐν πάσῃ στιγμῇ διὰ νὰ πολιτικολογῇ ἀπὸ τοῦ Θρόνου περὶ τῆς στρατιᾶς τῆς Σμύρνης καὶ περὶ τῶν ὅσα ἐμελλον νὰ τελεσθῶσι στρατιωτικῶς καὶ πολιτικῶν ἔργων. Καὶ ἐνῶ οὕτω διήρχετο τὸν βίον ὁ Μελέτιος συνεταράχθη ἐν καιρῷ νυκτὸς ἐκ τηλεγραφήματος, ὅτι ὁ ζωοκλόπος Ἰωάννης Μεταξάκης, ἀδελφὸς τοῦ Μητροπολίτου, ἐφονεύθη ἐν τῇ διαπράξει ἐγκλήματος, καὶ ὅτι πᾶσα ἡ ὑπαίθριος ἐν τῇ Νήσῳ χώρα ἀνέπεμψε δόξαν τῷ Θεῷ, ἀπαλλαγείσα φοβεροῦ κακούργου, μέγα δὲ πένθος ἐνεσκηψεν ἐν τῇ Μητροπόλει. Οἱ φονεύσαντες τὸν διαβόητον κακούργον Ἰωάννην Μεταξάκην νυκτοφύλακες πανηγυρικῶς καὶ ἐν εὐφημίαις ἤθωοντο.

Ἱεράρχαι γεραροὶ καὶ σεβάσμιοι καταδιωκόμενοι ἐρρίπτοντο, ὡς ὁ γεραρὸς κανονικὸς Μητροπολίτης Ἀθηνῶν Θεόκλητος, εἰς εἰρκτὰς κακούργων, κλειόμενοι ἐντὸς τρωγλῶν ζοφερῶν μετὰ λωποδυτῶν καὶ χαισοποτῶν, καὶ ἄλλοι ἐξωρίζοντο ἐν μέσῳ χειμῶνος εἰς νήσους καὶ χιονώδη βουνά, πρὸς χαρὰν τοῦ ἐπιβάτου τοῦ Μητροπολιτικοῦ Θρόνου Ἀθηνῶν. Ἐξέδιδεν ἐντάλματα συλλήψεως ἐναντίον τῶν φευγόντων τὸν ἀπηνήϊδιωγμὸν αὐτοῦ Ἀρχιερέων, πέμπτων ἀστυνόμων καὶ χωροφύλακας καὶ κατασκόπους πανταχοῦ. Ἐλέχθη, ὅτι ἐπανελθὼν ἐξ Εὐρώπης εἶχε μεθ' ἑαυτοῦ φορτία ὀλόκληρα χιλιάδων ἀντιτύπων εὐαγγελίων μεταφρασμένων ἐν Ἀγγλίᾳ χάριν βιβλιοκαπηλίας, ἀλλὰ κατεσχέθησαν ἐν τῷ Τελωνεῖῳ Πειραιῶς, τοῦ νόμου μὴ ἐπιτρέποντος τὴν κυκλοφορίαν μεταφράσεων εὐαγγελίων ἐν τῇ γλώσσῃ τῶν Μαλλιαρῶν. Κατεξίωξεν ἀμειλίχως διὰ πολιτικὰ φρονήματα τὸν ἐν Ἀθήναις ἐνδημοῦντα Μητροπολίτην Κρήτης Εὐμένιον, τὸν πεφωτισμένον καὶ κεκοσμημένον ἀρεταῖς χριστιανικοῦ ἱεράρχου, μεγάλας δὲ καὶ περιφανεῖς εἰς τὸν ἐθνικὸν ἀγῶνα τῆς Κρήτης παρασχόντα ὑπηρεσίας, τὸν οὐκ ὀλίγα ἀκούσαντα παρὰ τοῦ Μεταξάκη, ἐν τῇ Μητροπόλει κληθέντα, καὶ ἐκβιασθέντα νὰ δώσῃ τὴν ἀπὸ τοῦ Ἀρχιερατικοῦ ἀξιώματος παραίτησίν του. Ὁ Προδιεράρχης τῆς Κρήτης, διετάχθη ἀπὸ τὸν Μεταξάκην νὰ προβῇ εἰς παραίτησιν ἦτοι εἰς αὐτοκτονίαν ἠθικὴν καὶ ψυχικὴν ἐθελουσίαν.

Ὁ Μητροπολίτης Εὐμένιος ἀπήντησεν ὅτι ὑπάγεται εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ τοῦ μόνου ἀρμοδίου νὰ δικάσῃ αὐτὸν. Ἐξαφθεῖς ὁ νέος Καΐφας ἀπέπεψεν αὐτὸν, εἰπὼν:



« Οικουμενικὸν Πατριαρχεῖον εἶνε ἔδω τώρα, κ' ἐγὼ εἶμαι ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης, καὶ τοῦτο θὰ ἐννοήσῃς ἀμέσως. » Μετὰ δύο ἡμέρας ὁ μάρτυς Ἱεροῦχος, ἀσθενῶν, ἐξωρίζετο ἐν μέσῳ χειμῶνος, ἵνα ἔρημος φίλων καὶ συγγενῶν, ξένος ἐν ξένη, τελευτήσῃ τὸν βίον ὡς μάρτυς πρὸς δόξαν καὶ κλέος τοῦ ἀδόξου καὶ ἀκλεοῦς Μανώλη Μεταξάκη ἢ ἐν τοιαύτῃ καταστάσει διατελῶν ὁ σεβασμιος ἐκεῖνος τῆς Κρήτης Πρωθιεράρχης ἐπαινόμασε τὸν Μεταξάκη Μελέτιον ἀρχισατανᾶν: Νοσηλευόμενος ὁ Μητροπολίτης Εὐμένιος ἐν συγγενικῇ οἰκίᾳ, ἐπετηρεῖτο ὑπὸ κατασκόπων τοῦ Μεταξάκη, ἵνα μανθάνῃ τὰ ὀνόματα τῶν ἐπερχομένων καὶ ἐξερχομένων εἰς τὴν οἰκίαν ταύτην καὶ τοὺς καταγγέλλῃ εἰς τὴν ἀστυνομίαν. Καὶ ἐν τῷ Μεταξάκῃ διαβλέπει τις τὴν ὑπὸ τοῦ Ἱεροῦ Χρυσοστόμου πρὸ αἰῶνων σκιαγραφηθεῖσαν ἠθικὴν εἰκόνα τοῦ λογικοῦ θηρίου ἐν οἷς λέγων περὶ ἀνθρώπων ἀναξίων νὰ καλῶσι Πατέρα τὸν Θεὸν καὶ νὰ ἀναγινώσκωσι τὴν Κυρικὴν προσευχὴν «Πάτερ ἡμῶν» ἀφοῦ «οὐδένα φέρουσιν ἐν ἑαυτοῖς χαρακτῆρα τῆς τοῦ Θεοῦ ἀγαθότητος, ἀλλ' εἰς τὸ θηριώδες μεταμορφοῦνται τὴν ψυχὴν καὶ τῆς θεϊκῆς εὐγενείας ἐκπίπτουσι κατὰ τὸ ὑπὸ τοῦ Δαυὶδ εἰρημένον: «Ἄνθρωποι ἐν τιμῇ ὄν οὐ συνῆκε» παρασινεβλήθη τοῖς κήνεσι τοῖς ἀνοήτοις καὶ ὁμοιώθη αὐτοῖς» Ὅταν γὰρ τις λακτέῃ ὡς ὄνος, μνησικακῇ ὡς κάμηλος, ἀρπάξῃ δὲ ὡς λύκος, πλήτη δὲ ὡς σκορπιός, ἔπουλος δὲ ἢ ὡς ἡ ἀλώπηξ, πῶς δύναται ὁ τοιοῦτος πατέρα ἑαυτοῦ καλεῖσαι τὸν Θεόν;» Ὁ Μεταξάκης ἀπὸ τοῦ Μητροπολιτικοῦ Θρόνου Ἀθηνῶν παρηκολούθει τὰ ἐν Ἱερουσαλὴμ ἐξελισσόμενα, μένων εὐχαριστημένος διὰ τὴν ὑπὸ τῶν Τούρκων τῷ 1917 ἀπαγωγὴν τοῦ Πατριάρχου Δαμιανοῦ καὶ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου εἰς τὴν Δαμασκόν. Οἱ Ἄγγλοι εἰσήλθον εἰς τὴν Ἁγίαν Πόλιν τῇ 25 Νοεμβρίου 1917.

Ἐνεργείαις τοῦ ἐν Καίρῳ Διπλωματικοῦ Πράκτορος τῆς Ἑλλάδος κ. Α. Σακτούρη παρὰ τῇ Ἀγγλικῇ Ἀρμοστείᾳ Καίρου ἀπεστάλη τὴν Μεγάλῃν Τεσσαρακοστὴν τῷ 1918 εἰς Ἱεροσόλυμα ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Σιναίου Πορφύριος Λογοθέτης, διὰ τὰς ἡμέρας τῆς Τεσσαρακοστῆς, τῆς Μεγάλῃς Ἑβδομάδος καὶ τοῦ Πάσχα, ἐνῶ ὁ κ. Σακτούρης καὶ ὁ Μεταξάκης κατὰ Ἰανουάριον τοῦ 1918, ὅτε ὁ Μελέτιος μεταβαίνων εἰς Ἀθήναν παρέμεινεν ἐπὶ μίαν ἑβδομάδα ἐν Καίρῳ, εἶχον παρακαλέσει τὸν Μητροπολίτην Λεοντοπόλεως Χριστόφορον νὰ δεχθῇ τὴν Τοποτηρείαν τοῦ Ἱεροσολυμιτικοῦ Θρόνου.

Μετὰ τὰς ἑορτὰς τοῦ Πάσχα ἐπέστρεψεν ὁ Σιναίου εἰς Καῖρον. Μεταβὰς κατ' Αὐγουστον τῷ 1918 εἰς Ἱεροσόλυμα ὁ κ. Σακτούρης μετὰ τοῦ ἐν Καίρῳ Προξένου Π. Παρασκευοπούλου, καὶ συναθροίσας εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν Πατριαρχείων τοὺς Ἀγιοταφίτας, συνέστησεν εἰς αὐτοὺς νὰ καλέσωσι δι' ὑπομνήματος πρὸς τὴν Ἀγγλικὴν Ἀρμοστείαν καὶ τὴν Ἑλληνικὴν Κυβέρνησιν τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Σιναίου Πορφύριον, ὡς Τοποτηριτὴν τοῦ χηρεύοντος θρόνου τῶν Ἱεροσολύμων ἀφοῦ ἀποκηρή-

ξοσι τὸν Πατριάρχην Δαμιανόν, τοῦθ' ὅπερ εἶνε ἐπιθυμία τῶν Κυβερνήσεων Ἀγγλίας καὶ Ἑλλάδος, ὅστις περὶ εἰς τὴν δυσμένειαν αὐτῶν δὲν θὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Ἱερουσαλὴμ. Οἱ Ἀγιοταφίτοι ἔπραξαν κατὰ τὴν σύστασιν καὶ ὑπόδειξιν τοῦ κ. Σακτούρη, καὶ κατὰ Σεπτέμβριον τοῦ 1918 π. ἡμ. ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Πορφύριος μετέβη εἰς Ἱερουσαλὴμ, ὡς Τοποτηριτὴς τοῦ Θρόνου.

Ἀλλὰ μετὰ τὴν ὑπὸ τῶν Ἀγγλῶν κατάληψιν τῆς Δαμασκοῦ, ἀνακριθεὶς ὑπ' Ἀγγλῶν Ἀξιωματικῶν ὁ Δαμιανὸς καὶ εὐρεθεὶς ἐν τάξει, ἐπέστρεψεν ἐν θριάμβῳ τῇ 23 Δεκεμβρίου 1918 π. ἡμ. εἰς Ἱερουσαλὴμ πρὸς μεγάλην θλίψιν τοῦ ἀπὸ 15ῆμέρου καταλιπόντος τὴν Ἱερουσαλὴμ Πορφυρίου, ἐντολῇ τῆς Ἀρμοστείας, ὡς ἐκπληρώσαντος τὴν ἀποστολὴν του, καὶ δὴ ἀφοῦ ἡ Ἀρμοστεία ἐκπληροφόρηθη, ὅτι ὁ κ. Σακτούρης ἐν ἀγνοίᾳ αὐτῆς μετεχειρίσθη ὡς ψευδῆ τὴν δῆθεν ἐντολὴν αὐτῆς διὰ τὴν εἰς Ἱερουσαλὴμ μετάβασιν τοῦ Πορφυρίου. Ἐπιζήσαντες δὲ καὶ ἐφορίασαν σφόδρα ὁ Μεταξάκης καὶ ὁ κ. Σακτούρης διὰ τὴν ἀποτυχίαν των. Καθ' ἣν ὥραν περὶ τὸ μεσονύκτιον, 31 Δεκεμβρίου 1918, ἔκοπτεν ὁ Μεταξάκης τὴν βασιλόπητταν ἐν μέσῳ ὁμοφρόνων φίλων του, ἔμεινεν ἐμβρόντητος ἐξ ἀναγνώσεως τηλεγραφήματος πρὸς αὐτὸν τοῦ Πατριάρχου Δαμιανοῦ, εὐχομένου αὐτῷ ἐπὶ τῷ νέῳ ἔτει, κατὰ τὰ κρατοῦντα ἔθιμα μετὰ τῶν ἀσχηγῶν τῶν αὐτοκεφάλων ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ἀναφωνήσας: «ἀφοῦ ἡ ἐξ ἐφόδου ἐπίθεσις ἀπέτυχε, θὰ ἐνεργήσω διὰ τῆς κυκλώσεως».

Ὁ Μεταξάκης οὐ μόνον δὲν ἀπήντησεν εἰς τὸ τηλεγράφημα τοῦτο, ἀλλὰ συνέχισε μετὰ περισσοτέρου πάθους τὰς κατὰ τοῦ Πατριάρχου Δαμιανοῦ διαβολὰς καὶ συκοφαντίας εἰς τὰς Ἀγγλικὰς Ἀρχὰς, ὅτε ὁ Δαμιανὸς κατήγγειλε διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1364 καὶ ἡμερομ. 9)22 Δεκεμβρίου 1919 ἐπιστολῆς του τὸν Μ. Μεταξάκην καὶ τὸν Α. Σακτούρη εἰς τὸν Πρωθυπουργὸν κ. Ἐλ. Βενιζέλον («Πανάγιος Τάφος» ἀριθ. 40) Αἱ τοιαῦτα σατανικαὶ ἐνέργειαι τοῦ Μεταξάκη ἐξουδετερώθησαν καὶ διὰ τῶν παρὰ ταῖς Ἀγγλικαῖς Ἀρχαῖς καὶ τῷ κ. Ἐλ. Βενιζέλῳ ἐκθέσεων τοῦ ἐν Καίρῳ Πανελληνίου Συλλόγου τοῦ «Παναγίου Τάφου» ὑπὸ Πρόεδρον τὸν ἀείμνηστον Α. Κομανὸν Πασᾶν καὶ Γεν. Γραμματέα τὸν ὑποφαινόμενον Π. Βαφειάδην, οἵτινες διεφώτισαν πλήρως τὸν κ. Βενιζέλον, ὅστε νὰ εἴπῃ εἰς τὸν Μελέτιον: «νὰ βλέπῃ τὴν Μητρόπολιν καὶ νὰ μὴ ἀναμεινῆται εἰς τὰ Ἱεροσολυμιτικὰ ζητήματα, διότι δὲν θὰ στήσῃ κανόνια ἐναντίον τῆς Ἀγγλίας». Ἐστάλη καὶ σχετικὴ αὐτῶν ἐπιστολὴ ὑπ' ἀριθ. 11 καὶ ἡμερομηνίαν 23 Δεκεμβρίου 1920 εἰς τὸν κ. Π. Καρολίδην, δημοσιευθεῖσαν εἰς τὸ ἔντυπον αὐτοῦ φυλλάδιον «Μήνυσις ἐναντίον Μελετίου Μεταξάκη» καὶ εἰς τὴν ἐν Καίρῳ ἐφημερίδα «Φῶς» δι' ἧς ὁ Μεταξάκης στιγματίζεται ὡς ἄξιος καθαιρέσεως, ἀναθεματισμοῦ καὶ ἀφορισμοῦ, ἔχουσα ὡς ἔξῃς: «Κακὸς δαίμων τῆς Ἑλληνικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας διελογίσθη νὰ ὑποτάξῃ ὑπὸ τοὺς πόδας του πάσας τὰς αὐτοκεφάλους Ἑλληνικὰς ἐκκλησίας, νὰ καταπατήσῃ πᾶν ἅγιον, θεῖον καὶ

ἱερὸν, καὶ μεταβάλλῃ τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ εἰς οἶκον ἐμπορίου, νὰ καταδιώξῃ πάντα τὰ ὑγιᾶ κληρικά στοιχεία, καὶ καταξέσχιση καὶ καταρρακώσῃ τὸ ἱερὸν τοῦ κλήρου ῥάσον, ὅπερ ὑπῆρξεν ἡ Ἐθνικὴ μας σημαία κατὰ τοὺς χρόνους τῆς δουλείας καὶ τυραννίας, συναρρακόμενος μετὰ τοῦ ἀπεισίτου, ἐκφύλου καὶ ἀθέου Γλυκερίου Μητροπολίτου Ναζαρέτ καὶ πάσης σαρκίας... Θεωμανθεὶς ὁ κακὸς οὗτος δαίμων ὡς ὕψις ἐν τοῖς κόλποις τοῦ εὐεργέτου του Πατριάρχου Λαμιανοῦ, ἐπετέθη κατ' αὐτοῦ, καὶ ἐγένετο πρόξενος κακῶν εἰς τὴν ἐκθρόφασαν, μορφώσασαν καὶ ἀναδείξασαν αὐτὸν Μητέρα Ἐκκλησίαν τῆς Σιών, ὅστις κατώρθωσε νὰ δίδῃ ὁδηγίαν εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐξωτερικῶν καὶ οἱ ἐν αὐτῷ νὰ δίδωσι τοιαύτας εἰς τοὺς ἐν Ἱεροσολύμοις Ἑλληνας προξένους κατὰ τοῦ Πατριάρχου Λαμιανοῦ...»

Ὁ Μεταξάκης ἀπηγόρευσε τὴν ἀπαγγελίαν εἰς τὰ ἱερὰ δίπτυχα τοῦ ὀνόματος τοῦ Πατριάρχου Λαμιανοῦ, ἀσεβῶν πρὸς ἀρχαῖον θεσμόν τῆς Ἐκκλησίας, καὶ διαπράττων ἔγκλημα, παραβιάζων τοὺς ἱεροὺς αὐτῆς κανόνας καὶ τοὺς νόμους τῆς Ἑλληνικῆς Πολιτείας, διότι ὁ τοῦ 1850 Ἱεροῦ Τόμος, ἐφ' οὗ θεμελιώδους νόμου στήριζεται τὸ αὐτοκέφαλον τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Βασιλείου τῆς Ἑλλάδος καὶ ὁ καταστατικὸς νόμος τοῦ 1852 διατάσσει ρητῶς τὴν ἀνάγνωσιν τῶν διπτύχων ἐν ταῖς ἱεραουργίαις καὶ χοροστασίαις τοῦ Μητροπολίτου Ἀθηνῶν, ὡς Προέδρου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου. Τοῦναντίον δὲ ὁ Πατριάρχης Λαμιανὸς ἀπήγγειλεν εἰς τὰ δίπτυχα τὸ ὄνομα αὐτοῦ. Καὶ μὲ τοιοῦτον πάθος κατὰ τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς Μητρὸς τῶν Ἐκκλησιῶν, καὶ δὴ εὐεργέτου του, ὁ Μεταξάκης ἐλειτούργει, ἐτέλει τὴν θείαν μυσταγωγίαν, ἐκοινωνεῖ τῶν ἀχράντων μυστηρίων, καὶ ἐδέετο τοῦ Ὑψίστου ὑπὲρ εἰρήνης τοῦ σύμπαντος κόσμου! Οἶα θεομπαϊζία! Διὰ τῆς διαγωγῆς ταύτης κατέδειξεν ὁ Μεταξάκης τὴν τῆς ἀσημότητός του καταγωγὴν, μὴ ἔχοντος τὸ θεῖον ἐν ἑαυτῷ, οὔτε κοινοῦ ἀνθρώπου ἀρετὰς. Ἐδέχετο εἰς τὴν Μητρόπολιν μόνον ἄτομα ἀνήκοντα εἰς τὴν πολιτικὴν τοῦ κόμματός του.

Ὡς λάτρης τοῦ χρήματος εἶχεν ἀπατήσῃ τὸ δημόσιον, μετενεγκὼν ἐξ Ἐθρώπης αὐτοκίνητον καὶ εἰπὼν ψευδῶς εἰς τὸν Ὑπουργὸν τῶν Ἐκκλησιαστικῶν, ὅτι ἀνήκεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἵνα μὴ πληρωθῇ τελωνειακὸς δασμὸς, ἀλλ' ἀνεκαλύφθη ἡ ἀπάτη καὶ ἡ κλοπή, διότι ἐχρέωσε τὸ ἐκκλησιαστικὸν ταμεῖον ἀντὶ 25.000 δραχμῶν, ἐνῶ ἠγόρασε τὸ αὐτοκίνητον διὰ 12.000 δραχμὰς, ἐξ οὗ ἀπεδείχθη, ὅτι ἦτο τοῦτο ἰδιοκτησία αὐτοῦ, κερδίσας ταχυδακτυλουργικῶς 13.000 δραχμὰς, καὶ τὸ ὅποιον μετεπώλησεν εἰς διπλάσιαν τιμὴν κερδίσας ἑτέρας χιλιάδας δραχμὰς. Τοῦ τριπλοῦ τούτου δόλου καὶ ἐγκλήματος ἀποκαλυφθέντος, ἐπελήφθη τῆς ὑποθέσεως ἡ Εἰσαγγελία τῶν Ἐφετῶν, δοῦσα ἀφορμὴν νὰ φύγῃ το ταχύπερον ὁ Μελέτιος ἐξ Ἀθηνῶν μετὰ τὴν ἐκ τῆς Μητροπόλεως ἔξωσίν του, 22 Νοεμβρίου 1920, ἀφοῦ δὲν εἰσηκούσθησαν αἱ ἐκ τοῦ ξενοδοχείου τῆς διαμονῆς του πεμφθεῖσαι πρὸς τὴν Βασιλο-

μήτορα Ὅργαν ἐκλιπαριστικά του ἐπιστολαί, ζητῶν συγχώρησιν διὰ τὴν κατὰ τοῦ υἱοῦ τῆς Βασιλέως Κωνσταντίνου πολεμικὴν του, καὶ ὑποσχόμενος τελείαν ἀφοσίωσιν εἰς τὸ Βασίλειον τοῦ ἐπανασχόμενος εἰς τὴν Μητρόπολιν.

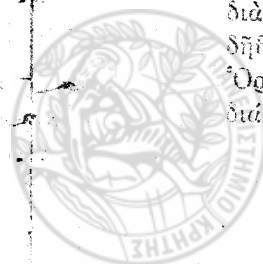
Ὁ Μεταξάκης ἤγειρε δίκην κατὰ τοῦ Π. Καρολίδου, παρ' οὗ ἠλέγηστο καὶ ὕβριζετο, ἐναντίον τῶν ἱερῶν Κανόνων πράξας τῶν μὴ ἐπιτρέπτοντων εἰς Ἀρχιερεῖς νὰ ἐνάγωσιν εἰς δικαστήρια κοσμικὰ εἴτε λαϊκούς, εἴτε κληρικούς, κατὰ τὸν ΙΔ' Κανόνα τῆς ἐν Καρθαγένη Συνόδου, θεωρουμένου τούτου ἀσέβεια καὶ ὕβρις πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν. Ὁ Π. Καρολίδης ἐστιγματίσθη δημοσιογραφικῶς τὴν ἀντιχριστιανικὴν καὶ ἀντιρωθόδοξον πολιτείαν αὐτοῦ. Βλέπων ὁ Μεταξάκης ἐπικειμένως τρεῖς ἐναντίον του ποινικὰς δίκας, τὴν ἐπὶ ἀπάτη τοῦ δημοσίου χάριν αἰσχροκεροῦς κλεπτοτελωνίας, τὴν τῆς ὑπεξαίρεσεως ἀμφίων τῆς Ἱεροσολιμιτικῆς Ἐκκλησίας, καὶ διὰ πολιτείαν ἐπὶ κακοδοξίᾳ δογματικῇ καὶ πολλαῖς πράξεσιν ἀντικανονικαῖς καὶ εἰς τὴν Ἐκκλησιαστικὴν ἠθικὴν τάξιν ἀντικειμέναις, ἔφυγεν εἰς Ἀμερικὴν, ἵνα δικασθῇ ἐρήμην. Βλέπων ὁ Μεταξάκης βεβαίαν τὴν καταδίην, ἐσκέφθη νὰ μεταστῇ εἰς ἀλλόδοξον Ἐκκλησίαν, ἀλλὰ, συστάσει φίλων του, ἔπεμψε πρὸς τὸν ἐπ' αὐτοῦ βλασφημοῦμενον Βασιλέα Κωνσταντίνον διαμαρτυρίαν διὰ τὴν ἀπὸ τοῦ Μητροπολιτικοῦ Θρόνου ἐξέλασίν του, καὶ μέλλουσαν, δῆθεν, νὰ ταρῶσῃ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ νὰ ἐκθέσῃ αὐτὴν ἀπέναντι τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ἀλλ' ἀπέτιγον ὅλα τὰ ἔποντα καὶ δόλια σχέδιά του.

### Ο Μ. ΜΕΤΑΞΑΚΗΣ ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

Ὁ Μεταξάκης ἀποβιβασθεὶς εἰς Ἀμερικὴν, φέρων τὸ Μητροπολιτικὸν ἀξίωμα Ἀθηνῶν, ἐχειροτόνει ἱερεῖς ἐπὶ χορήμασι καὶ συνέλεγεν ἐράνους, δῆθεν, διὰ τὸν ἑλληνικὸν στρατὸν, πρὸς χρηματισμὸν τοῦ Διανοήθη ἐν συγκληθείσῃ ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ συναθροίσει κληρικῶν καὶ λαϊκῶν νὰ ἀνακηρύξῃ τὰς ἐν Ἀμερικῇ Ἑλληνικὰς Ἐκκλησίας εἰς Ἀυτοκέφαλον Ἐκκλησίαν ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν του, διατρέσας τὸν ἑλληνικὸν λαὸν εἰς δύο πολιτικὰς μερίδας, ὡς καὶ τὰς Ἐκκλησίας, ὡς ἐξεμεταλλεύετο, ἀρκετὰ χρηματισθεῖς.

### Ο Μ. ΜΕΤΑΞΑΚΗΣ ΕΝ ΚΩΝ)ΠΟΛΕΙ

Ὁ κ. Μεταξάκης συνεννοούμενος ἐξ Ἀμερικῆς μετὰ τῆς ἐν Κων)πόλει Στρατιωτικῆς Ἀμύνης τῶν Ἑλλήνων Ἀξιωματικῶν ὑπὸ ἀρχηγὸν τὸν Στρατηγὸν Γ. Κονδύλην, ἐξελέγη τὸν Δεκέμβριον 1921 δι' ὀπλων καὶ μαχαιρῶν κατὰ τῶν Ἀρχιερέων Συνοδικῶν, τινῶν ἐξαγορασθέντων χρηματικῶς. Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης, τοῦ ὁποίου τὴν ἐκλογὴν, ὡς παρα-



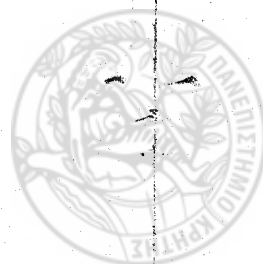
νομον, αντικατονικήν και σιμωνιακήν, δὲν ἀνεγνώρισαν οὔτε οἱ ἐκτὸς τῆς Κων)πόλεως καὶ τῷ Οἰκουμηνικῷ Πατριαρχεῖω ἐπαγόμενοι Ἀρχιερεῖς, οὔτε αἱ Αὐτοκέφαλοι Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι. Ἀναχωρήσας ἐξ Ἀμερικῆς διὰ Κων)πολιν, ἐπεσκέφθη κατὰ τὴν ἐκ Λονδίνου διέλευσίν του τὸν Πρωθυπουργὸν Λόυδ Τζώρτζ, διαβαλὼν τὸν Βασιλέα Κων)σταντῖνον, ὡς ἐχθρὸν τῆς Ἀγγλίας. Ἀπέστειλεν ἐκ Λονδίνου τὴν 24 Δεκεμβρίου 1921, παραμονὴν τῶν Χριστουγέννων π. ἡμ., συγχαρητήριον καὶ εὐχετήριον τηλεγράφημα πρὸς τὸν Πατριάρχην Δαμιανὸν ἐπὶ τῇ ἐορτῇ τῆς τοῦ Χριστοῦ Γεννήσεως, ἀπὸ δολίου σκοποῦ ποιήσας τοῦτο, ἵνα ἀποσπάσῃ τηλεγραφικὴν τοῦ Δαμιανοῦ ἀπάντησιν, ἀναγνωρίζουσαν τὴν ἐκλογὴν του, τὴν ὁποίαν δὲν ἔλαβεν. Ἀφικθεὶς ὡς Οἰκουμηνικὸς Πατριάρχης εἰς Κων)πολιν, καθ' ἃς ἡμέρας ἡ οἰκουμένη ἅπασα ἐδοκιμάζετο σκληρῶς ἐν πολέμοις, ἤρξατο τῶν παλαιῶν μεθόδων του, ἐπιβάλλων καινοτομίας καὶ μεταρρυθμίσεις Ἐκκλησιαστικὰς πρὸς χρηματισμὸν του, πολιτευόμενος εἰς βάρος τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Ἔθνους καὶ καταδιώκων Ἀρχιερεῖς ἀντιθέτων φρονημάτων, πεισὼν διὰ ταῦτα εἰς τὴν δυσμένειαν ἡμετέρων καὶ ξένων.

Ὁ Π. Καρολίδης ἔδωκε μῆνυσιν εἰς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἑλλάδος κατὰ τοῦ πρώην Κιτίου Μεταξάκη «ἐπὶ κακοδοξίαις δογματικαῖς, πράξεσιν ἀντικανονικαῖς καὶ πολιτεία ἀντικειμένη εἰς τὴν ἐν Ἐκκλησίᾳ ἠθικὴν τάξιν», στιγματίσας αὐτόν, ὡς παραβάτην τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Κανόνων καὶ ἱερῶν παραδόσεων, καὶ τῶν πλημμελημάτων αὐτοῦ ἐναντίον τῶν ὑπεροτάτων νόμων τῆς Πολιτείας, οὓς παρέβη, καὶ ζητῶν παρὰ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τὴν κατ' αὐτοῦ ἀνωτάτην καὶ αὐστηροτάτην ἐκκλησιαστικὴν ποινὴν. Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος λαβοῦσα ὑπ' ὄψει τὴν καταγγελίαν τοῦ Π. Καρολίδου, τὰς ἐξ Ἀμερικῆς ἐκθέσεις Ἑλλήνων Προξένων, δι' ἣν διαγωγὴν ἔδειξεν ἐν Ἀμερικῇ, διὰ τὴν δι' ὄπλων, μαχαίρων καὶ χρήματος κατάληψιν τοῦ Οἰκουμηνικοῦ Θρόνου, καὶ διὰ πολιτείαν καθόλου ἀντιχριστιανικήν, κατεδίκασε τὸν Μελέτιον Μεταξάκην τῇ 29 Δεκεμβρίου 1921 εἰς καθάρσειν ἀπὸ παντὸς ἱερατικοῦ βαθμοῦ καὶ ἀξιώματος καὶ ἀπομόνωσιν εἰς τὸ ἐν ταῖς Στροφαδαῖς Νήσοις τῆς Ἑλλάδος Μοναστήριον τοῦ Ἁγίου Διονυσίου.

Ὡς Οἰκουμηνικὸς Πατριάρχης ἐδημοσιογράφη κατὰ τοῦ Τουρκικοῦ καθεστῶτος καὶ κατὰ τῆς Κυβερνήσεως τοῦ Βασιλικοῦ τῆς Ἑλλάδος καθεστῶτος εἰς ἐφημερίδας τῆς Κων)πόλεως, καὶ εἰς τὸν «Χρόνον» τῶν Παρισίων, ἐξαγορασθέντα διὰ μεγάλων ποσῶν, τὰ ὁποῖα οὗτος ἐνέβαλε, ὄντα ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν του ἀπὸ Νοεμβρίου 1921-1922. («Πανάγιος Γάμος» ἀριθ. 47). Διεκήρυττεν ἐν Ἐκκλησίαις καὶ ἐν τῷ τύπῳ, ὅτι θὰ κρεμασθῇ εἰς τὴν Πύλῃν τοῦ Πατριάρχου Γρηγορίου τοῦ Ε' παρὰ ν' ἀναγνωρίσῃ τὴν Τουρκίαν, καὶ ὅτι ἠτοίμαζετο νὰ εἰσέλθῃ θριαμβευτικῶς καὶ λειτουργήσῃ εἰς τὸν Ναὸν τῆς Ἁγίας Σοφίας!!

Συνεκάλεσεν ὁ Μελέτιος ἐν Κ)πόλει τὸ κληθὲν «Πανορθόδοξον Συνέδριον», ἀντι ψευδοσυνέδριον, πρὸς ἀλλαγὴν τοῦ Ὁρθοδόξου Ἰουλιανοῦ Ἡμερολογίου καὶ ἀντικατάστασιν αὐτοῦ διὰ τοῦ Γρηγοριανοῦ, Παπικοῦ, Ἡμερολογίου, δημιουργήματος τοῦ Πάπα Γρηγορίου ΙΓ' καὶ ὑπ' αὐτοῦ εἰσαχθέντος τῷ 1582 ἐν τῇ Καθολικῇ Ἐκκλησίᾳ, συνιστῶν καὶ τὴν μεταρρυθμίσιν τοῦ Πασχαλίου καὶ ἄλλων Ἐκκλησιαστικῶν κανόνων καὶ ἱερῶν παραδόσεων. Εἰσήχθη τὸ Γρηγοριανὸν Ἡμερολόγιον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν Κ)πόλεως τῷ 1923, εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος διὰ Βασιλικοῦ Διατάγματος τῆς 18 Ἰανουαρίου 1923, ἢ 16 Φεβρουαρίου ὀνομασθεῖσα 1 Μαρτίου, καὶ εἶτα εἰς τὰς Ἐκκλησίας Κύπρου καὶ Ρουμανίας. Τὴν ἡμερολογιακὴν μεταρρυθμίσιν δὲν ἀνεγνώρισαν αἱ Ἐκκλησίαι: Ἀλεξανδρείας, Ἀντιοχείας, Ἱεροσολύμων, Ρωσσίας καὶ Σερβίας, ἐμμένουσαι πισταὶ εἰς τὰ ἱερὰ καὶ τὰ πάτρια τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας.

Λάτρης τοῦ χρήματος ὁ Μεταξάκης, διενεώθη νὰ θέσῃ ἀρπακτικὴν βέβηλον, χεῖρα εἰς τὰ ταμεῖα τῶν ἐν Κ)πόλει Ἐκκλησιῶν. Ἀποτυχὸν εἰς τὴν ταχυδακτυλουργικὴν ταύτην ἐπίθεσιν ἐν τῇ ἀποκρουστικῇ στάσει τῶν Ἐπιτρόπων τῶν Ἐκκλησιῶν, καὶ πολλὰ κατ' αὐτῶν εἰπόν, ἐξήγησε τὴν ὁμογένειαν, ἀναγκάσας τοὺς Ἐπιτρόπους Δαμιανίδας νὰ ἀνέλθουν εἰς τὰ Πατριαρχεῖα, οἵτινες ἀρπάσαντες τὸν κοιμώμενον ἐπὶ τῆς κλίνης Μεταξάκην, καὶ καταξέσχισαντες τὰ ἐνδύματά του, ἔσρωσαν αὐτὸν ἐν ἀθλίᾳ καταστάσει, γυμνόν, ἀπὸ τῆς Πατριαρχικῆς κλίμακος, μεταφερθέντα ὑπὸ τῶν Πατριαρχικῶν ἡμιθανῆ ἐπὶ κλίνης καὶ θεραπευόμενον ἐπ' ἀρκετὰς ἡμέρας. Πνέων μένεα κατὰ τῶν διανοηθέντων ἐξαποστελλεῖται τὸ ταχύτερον τὴν ζωὴν αὐτοῦ ἐν τῇ χορείᾳ τῶν δαιμόνων τῆς κολάσεως, ἐξαπέλυσεν ὁ ἀπὸ τοῦ ἱερατικοῦ ἀξιώματος καθηρημένος, ἀναθεματισμένος καὶ ἀφορισμένος διὰ τὰς κατὰ τῆς Ἐκκλησίας ἀποστασίας του, ἀφορισμὸν κατὰ τῶν κατ' αὐτοῦ ἐπιτεθέντων Δαμιανίδων πρὸς μείζονα τῆς Ἐκκλησίας ἐξευτελισμὸν. Θὰ προέβαινε καὶ δικαστικῶς κατ' αὐτῶν, ἀλλ' εὗρίσκετο εἰς ἀδιέξοδον θέσιν ἀπέναντι τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἀπαιτούσης τὴν ταχείαν ἀπὸ τοῦ Θρόνου παραίτησιν αὐτοῦ διὰ τὰς κατὰ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Ἔθνους ἀτασθαλίας του, πεισόντος δ' ἐπὶ πλέον εἰς τὴν δυσμένειαν τῆς Τουρκικῆς Κυβερνήσεως, τῆς ἀξιούσης τὴν ἄμεσον ἐκ τοῦ Τουρκικοῦ ἐδάτου μέσα δι' ἐκλιπαριστικῶν ὑπομνημάτων καὶ δι' ἐπιτροπῶν ὑπὸ τὸν δικηγόρον Βλαδίμηρον Μιρμίρογλου πρὸς τὸν Νομάρχην Κ)πόλεως, δπως γίνῃ παρ' αὐτῷ δεκτός, ζητῶν ταπεινοτάτην συγγνώμην διὰ τὰ ἐξωφρενικά του κατὰ τῆς Τουρκίας δημοσιεύματα καὶ ἐπαναστατικά του κινήματα, καὶ ὑποσχόμενος, ὅτι θὰ διατελέσῃ πειθήνιον ὄργανον τοῦ Προέδρου τῆς Δημοκρατίας Γαζῆ, νικητοῦ, Μουσταφᾶ Κεμάλ Πασᾶ, τοῦ ὁποίου τὸ ὑπέροχον πολιτικὸν καὶ στρατιωτικὸν πνεῦμα ἐξύμνει ἤδη καὶ ἤρχετο ὑπερ τῆς μακροήμερεύσεως αὐτοῦ πρὸς τιμὴν, δόξαν καὶ εὐκλειαν τοῦ Κρά-



τους τῶν Ὀσμανιδῶν, τοῦ κατασυντρόφαντος δηλονότι τὸν Ἑλληνικὸν στρατὸν καὶ ἐκπατρίσαντος τοὺς Ἕλληνας τῆς Μικρᾶς Ἀσίας καὶ τῆς Ἀνατολικῆς Θράκης. Διὰ τοὺς ἀνωτέρω λόγους, καὶ ἄφ' οὗ δὲν εἰσηκούσθη ἡ ἀσπερὴς ἀξίωσις του παρὰ τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ, ὥπως μεταφέρῃ τὸ Οἰκουμηνικὸν Πατριαρχεῖον εἰς Θεσσαλονίκην, ἵνα Πατριαρχεῦν, ἐκριζόντων τῆς αἰωνοβίου του ἐνδόξου ζωῆς τοῦ Οἰκουμηνικοῦ Πατριαρχείου τὴν Ἑλληνικὴν τοῦ Χριστιανισμοῦ μεγαλοφυΐαν, ὑπέβαλεν ἀναγκαστικῶς τὴν ἀπὸ τοῦ Θρόνου παραίτησίν του, ἀπελθὼν εἰς Ἑλλάδα, προτοῦ ἀποκηρυχθῆ ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ διαπομπευθῆ ἀπελασσομένως, ὡς ἀπὸ Ἱεροσολύμων στρατιωτικῇ δυνάμει, καὶ ἐκ Κων/πόλεως, ἀπαλλαγέντος οὕτω τοῦ Οἰκουμηνικοῦ Πατριαρχείου ἀπὸ τρομεροῦ ἐπιπτώτου. Καὶ τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος κατέχει οἷαν καὶ πρότερον ἐπίζηλον θέσιν καὶ αἴγλην ἐν τῷ Ἑλληνικῷ Οἰκουμηνικῷ τῆς Ὀρθοδόξιας Πατριαρχείῳ ἐν τῇ βασιλίῳ τῶν πόλεων τῶν Ἑλλήνων Βυζαντινῶν Ἀυτοκρατόρων, χωρὶς νὰ κρεμασθῆ ὁ Παναγιώτατος καὶ Θεϊότατος Μελέτιος Μεταξάκης εἰς τὴν Πύλην τοῦ Πατριαρχοῦ Γρηγορίου τοῦ Ε', ὡς δὲν θὰ κρεμασθῆ καὶ ἐπὶ τοῦ Γολγοθᾶ, καὶ δὲν θὰ φέρῃ τὸν ἀκάνθινον στέφανον τοῦ Ἐσταυρωμένου, ἐκλεγόμενος, κατὰ τὸν «Ταχυδρομὸν» ὡς ἄριστος ἀρχικουσιωδὸς τοῦ Παναγίου Τάφου Πατριαρχῆς, ἂν καὶ διακηρύττει τὸν μελετικὸν τοῦτο ὄργανον, ὅτι καὶ Γολγοθᾶς ἀληθῶς ἂν ἦτο διὰ τὸν Μελέτιον ὁ Θρόνος τῶν Ἱεροσολύμων, δὲν θ' ἀπώκνει νὰ τὸν ἀναβῆ φέρων ἐπ' ὧμων τὸν Σταυρὸν τοῦ καθήκοντος καὶ τῆς ἐθελουσίας!!

Πόσον ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς γίνεται θῦμα ἐκ παρομοίων δημοσιευμάτων, παραπλανώμενος πρὸς ἰδιαιτέρους σκοποὺς τῶν οὕτως ἀπεργαζομένων τὴν ἐκκλησιαστικὴν καὶ ἐθνικὴν καταβαράθρωσιν!

Ὑπὸ τοιοῦτον δημοσιογραφικὸν τύπον ἐκάλυψε καὶ καλύπτει ὁ Μελέτιος τὰς αἰς δλεθρίας διὰ τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν καὶ τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος ἐδημιούργησε καταστροφάς, προκειμένου νὰ ἐπιβῆ ὑψηλῶν καὶ ἐνδόξων Ἐκκλησιαστικῶν Θρόνων, ὧν οὐκ ἦν ἄξιος, οἷτε ἐπὶ ἐπιστημονικῇ μορφῶσει, οἷτε ἐπ' ἀρεταῖς Χριστιανικαῖς, οἷτε ἀνθρωπίνως, τὴν διακυβέρνησιν αὐτῶν ἀναλαβεῖν, καὶ δὴ καθ' οὗς χαλεποὺς χρόνους ὁ Ἑλληνισμὸς εἶχεν ἐπωμισθῆ τὸν μαρτυρικὸν τῆς αὐτοθυσίας ἀγῶνα ἐν τοῖς πεδίοις τῶν μαχῶν παγκοσμίου πολέμου, καὶ διεξάγει σήμερον τὸν τεράστιον τῆς οἰκονομικῆς κρίσεως ἀγῶνα καὶ ἐκτοπίζεται ἐκ τοῦ ἔξωτερικοῦ. Καὶ τούτων οὕτως ἐχόντων ἐν τῷ Ἑλληνισμῷ, ὁ Μελέτιος ἐδημιούργει καὶ δημιουργεῖ ἐκκλησιαστικὰ ζητήματα πρὸς καταχθονίους του σκοποὺς, χωρὶς νὰ συναισθανθῆ τὰ κατὰ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους ἐγκλήματά του.

Ὁ Τοποτηρητῆς τοῦ Οἰκουμηνικοῦ Πατριαρχείου Μητροπολίτης Καισαρείας Νικόλαος διὰ μακρῆς πρὸς με ἐπιστολῆς του ὑπὸ ἡμερομηνίαν 29 Αὐγούστου 1924 διεκτραγωδῶν μετὰ πόνου ψυχῆς τὸ κατάντημα τοῦ Οἰκουμηνικοῦ Πατριαρχείου ὑπὸ τὸν Μ. Μεταξάκην λέγει:

«Ἐξ ἡμῶν ἐξῆλθον οἱ ἐφιάλται τοῦ Ἔθνους καὶ οἱ Ἰοῦδαι τῆς Ἐκκλησίας, ὅτι θανάσιμοι ἐχθροὶ μας ὑπῆρξαν αὐτοὶ οὗτοι οἱ ἡμέτεροι, κατὰ τὸ Εὐαγγελικὸν «καὶ ἐχθροὶ τοῦ ἀνθρώπου οἱ οἰκιακοὶ αὐτοῦ...»

Ὁ Καισαρείας, ὁ ἀπὸ 38 ἐτῶν ὑπηγετῶν τῇ ἐκκλησίᾳ, εἶναι ἤδη ἐκδεδιωγμένος, ἐξωστρακισμένος, περιφρονημένος... Ἀπερίγραπτος εἶναι φίλε μου, ἡ ὀδύνη καὶ ἡ ἀπογοήτευσις ἡ συνέχουσα τὴν ψυχὴν μου ἐπὶ τῇ τηλικαύτῃ πτώσει τῆς Ἐκκλησίας. Ἄλλ' ἡ ψυχικὴ μου αὕτη κατάστασις χρονολογεῖται ἀπὸ δύο καὶ ἡμίσεως ἐτῶν. Διότι μόλις τετράμηνον εἶχε παρῆλθει ἀπὸ τῆς ἐκλογῆς τοῦ Μελετίου εἰς Οἰκουμηνικὸν Πατριαρχην, καὶ ἰδοὺ διηνοίγησαν οἱ ὀφθαλμοὶ μας, καὶ εἶδομεν διάπλατα τὴν πλάνην, εἰς ἣν περιεπέσαμεν περὶ τοῦ προσώπου τούτου καὶ τὴν ἀπάτην καὶ παγίδα εἰς ἣν ἐπιτήδεια ἐκμεταλλευνταί, προπαγανδιστικῶς ἐργασθέντες, μᾶς εἶχον ρίψει, παραλείσαντες ἡμᾶς εἰς ἐκλογὴν τοῦ ρηθέντος προσώπου. Καὶ κατενόηθη σαφῶς, ὅτι ἡ Πατριαρχεῖα Μελετίου τοῦ Δ' οὐ μόνον δὲν προσεπόριζε τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ τῷ Ἔθνει οὐδὲν τῶν πολλῶν ἀγαθῶν, ἀτινα δαψιλῶς ὑπέσχοντο οἱ προπαγανδισταί, ἀλλ' ἅπαν τοῦναντίον ἐπεσώρσε κατ' ἀμφοτέρων μεγάλα καὶ πολυποικίλα καὶ ἀνεπανόρθωτα δεινά, ἀτινα ἡμεῖς αὐτοὶ ἐβλέπομεν ἤδη καὶ ἠκούομεν καὶ διαφοροτρόπως ἀντελαμβάνομεθα. Περὶ τούτου βεβαίως λαλήσει ἐν καιρῷ ἡ ἀψευδὴς ἱστορία. Καὶ ἐμνήσθην τότε τῶν λόγων, οὗς ἐγράφητέ με πέντε περίου μῆνας πρὸ τῆς Πατριαρχικῆς ἐκλογῆς, ὅτι πάση θυσίᾳ πρέπει ν' ἀποσοβηθῆ ὁ κίνδυνος τῆς εἰς Οἰκουμηνικὸν Πατριαρχην ἀναδείξεως τοῦ Μ. Μεταξάκη.

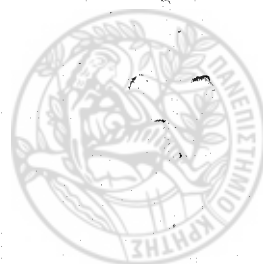
Σᾶς ὁμολογῶ, ὅτι ἐσκέφθην τότε νὰ σᾶς γράψω τὰ κατὰ καὶ μετὰ τὴν ἐκλογὴν τοῦ Μελετίου, ἀλλὰ δὲν ἔπραξα τοῦτο, φοβηθεὶς μὴ παραρρηγηθῶ. Ἐξηκολούθουν δὲ ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν ἐκδηλούμενα καταφορώτερον τὰ ἔκτροπα τοῦ Μελετίου, αἱ ἀπερίσκεπται καὶ ἀνισόροποι πράξεις του, καὶ τὰ δλέθρια τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ τῷ Ἔθνει ἀποτελέσματα τῆς Πατριαρχείας του. Καὶ φαντάσθητε, ἀγαπητέ, ὁποῖα ὀδύνη, ὁποῖα θλίψις, ὁποῖα ἀπογοήτευσις ἐκυρίευσεν τοὺς ἀληθῶς ἀγαπῶντας τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸ Ἔθνος. Ἐξαιρέτως δὲ τὴν ἐμὴν ψυχὴν κατέκλιζον διάφορα αἰσθήματα ἀλληλοσυγκρουόμενα, διότι, ὡς γνωστόν, εἶχον γίνεαι καλῇ τῇ πίστει ὁ πρῶτος συντελεστῆς τῆς ἐκλογῆς τοῦ Μελετίου. Ἐκτὸς δηλ. τῶν κοινῶν τοῖς ἄλλοις αἰσθημάτων λύπης καὶ ἀπογοιτεύσεως ἐπὶ τῇ διαψεύσει τῶν προσδοκιῶν, ἃς ἐπὶ τοῦ Μελετίου ἐστήριζον, ἐξαπατηθεὶς, ἐβασάνιζε τὴν ψυχὴν μου καὶ τύψις συνειδήσεως ἐπὶ τῷ ὅτι κατὰ τὴν Πατριαρχικὴν ἐκλογὴν δὲν ἐξήσκησα ὡς Τοποτηρητῆς τὸν δέοντα ἔλεγχον ἐπὶ τῶν ὑπὲρ τοῦ Μελετίου ἐνεργουμένων, ἀλλ' ἐν πρωτοφανεῖ ἀφελείᾳ, κρῖνων ἐξ ἰδίων καὶ τ' ἄλλότρια, πεισθεὶς εἰς τὰς περὶ αὐτοῦ διαβεβαιώσεις, χωρὶς ἐγὼ αὐτοπροσώπως νὰ γινώσκω αὐτόν, ἔδωκα τὸ σύνθημα τῆς ὑποχωρήσεως καὶ παραιτήσεως ὑπὲρ αὐτοῦ, καὶ συνετέλεσα πρῶτος πάντων εἰς τὴν ἐκλογὴν τοῦ Μελετίου.





Καὶ ἤδη τὴν χαρὰν καὶ ἀγαλλίασιν καὶ δὴ καὶ τὴν ὑπέροχον δόξαν, ἣν ἠσθανόμην ἐπὶ τῷ ὅτι χάριν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Ἔθνους ἠξιώσά με ὁ Ὑψίστος νὰ θυσιάσω τὸ ἐγὼ μου, διεδέχθησαν καὶ κατερέυσαν τὴν ψυχὴν μου ἢ τύψιν τοῦ συνειδότος καὶ τὸ αἶσχος καὶ ἡ μεταμέλεια, καὶ ἡ κατ' ἑμαυτοῦ ἀγανάκτησις καὶ βαθυτάτη ὀδύνη διὰ τὸ ὅτι ἐγὼ ὑπὲρ πάντα ἄλλον συνετέλεσα εἰς τὴν ἐκλογὴν τοιοῦτου Πατριάρχου, ἐνῶ ἠδυνάμην κάλλιστα ν' ἀναδειχθῶ ἐγὼ Πατριάρχης, ἅτε μεγίστην χείρων δημοτικότητα, καὶ νὰ ὀφελήσω ὡς τοιοῦτος τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸ Ἔθνος εἰς πολὺ ἀνωτέραν ἀκτῖνα καὶ πολὺ σπουδαιότερον, ἢ ὡς ἄπλοῦς Ἀρχιερεὺς, ἢ καὶ τοποτηρητῆς τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου, αἴρων ἐπ' ὅμων τὸν Σταυρὸν τοῦ Κυρίου.

Ὑπὸ τὸ κράτος τοιούτων αἰσθημάτων βασιανίζομενος, ἔλαβον τὴν ἐρίτιμον ἐπιστολὴν σας. Καὶ ἡμεῖς, δὲν ἀμφιβάλλω, θὰ συνομολογήσητε μετ' ἐμοῦ, ὅτι ἐν τοιαύτῃ ψυχικῇ καταστάσει διατελῶν, δὲν ἠδυνάμην νὰ σᾶς ἀπαντήσω προσηκόντως. Ἀνέβαλον εἰς εὐθετώτερον καιρὸν τὴν ἀπάντησιν. Ἀλλὰ δυστυχῶς, αἱ ἀτασθαλίαι τοῦ Μελετίου εἰς βάρος τοῦ Ἔθνους ἐξηκολούθουν πληθυνόμεναι. Ὡς ἐκ περισσοῦ δὲ ἡ πρὸς ἐμὲ ἀχαριστία του, ἡ ἀλαζονικὴ περιφρόνησις του πρὸς ἐμὲ, καὶ ἡ ἀντιχριστιανικὴ πρὸς ἐμὲ διαγωγή αὐτοῦ, ἀνταποδίδοντός μοι ἀντὶ τῆς Πατριαρχείας ἐξευτελισμὸν, ἀντὶ τιμῆς ὕβριν, ἀντὶ ἀνυψώσεως ταπεινώσειν, προκαλέσασαι παρ' ἐμοῦ καὶ ἄλλα σφοδρὰ αἰσθήματα τῆς ἀηδίας καὶ ἀπεχθείας πρὸς ἀγνώμονα καὶ ἀχάριστον Πατριάρχην, ἀλλὰ καὶ τῆς βαθυτάτης θλίψεως ἐπὶ τῷ ὅτι τοιοῦτος ὑποκριτῆς καὶ ἀλαζῶν καὶ ἀσυνείδητος καὶ ὑλόφρων Πατριάρχης ἐπεκάθισεν ὡς ἐφιάλτης ἐπὶ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Ἔθνους, τοσοῦτον ἐπεδείνωσαν τὴν ἤδη ὀδυνηρὰν ψυχολογικὴν μου κατάστασιν, ὥστε ἐπὶ μακρὸν διέκοψα ἐξ ἀνάγκης πᾶσαν πρὸς πάντα φίλον μου ἀλληλογραφίαν, τοῦθ' ὅπερ ἀκριβῶς συνέβη καὶ ὡς πρὸς τὴν ὀφειλομένην ὑμῖν ἀπάντησίν μου. Ἀλλὰ μετὰ τὴν ἐντεῦθεν ἀναγκαστικὴν ἀναχώρησιν τοῦ Μελετίου δὲν ἠδυνήθην νὰ σᾶς ἀπαντήσω, κατὰ μὲν τοὺς τρεῖς περιόδους μηνῶν, διότι ἀναλαβὼν τὴν προεδρείαν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, εἶχον καθ' ἑκάστην δεινοὺς ἀγῶνας πρὸς πολυπλόκους ἀνωμαλίας, προσερχομένας ἐκ τῆς μὴ παραιτήσεως τοῦ Μελετίου, ὅστις ἐξ ὑπερφύλου ἐγωῖσμοῦ μὴ παραιτούμενος, ἀλλὰ φέρων μεθ' ἑαυτοῦ τὸ Πατριαρχικὸν ἀξίωμα, ἐπεδίωκε πρὸς ἴδιον πάντοτε ὄφελος τὴν ἀλλαχῶς μετάθεσιν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ἀδιαφορῶν παντάπασι περὶ τοῦ ἐνταῦθα κλήρου τε καὶ λαοῦ, καιριώτατα ζημιουμένου καὶ ἀδικουμένου ἐκ τῆς μὴ παραιτήσεως αὐτοῦ ἅτε δὲ μισητοῦ καὶ ἀπεχθοῦς ὄντος τῇ Κυβερνήσει. Καιριῶς δὲ τετρωμένος καὶ βαθύτατα τεθλιμμένος ἐπὶ τῇ καταβαραθρώσει τοῦ κύρους καὶ τοῦ γοήτρου τῆς Μεγάλῃς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, δὲν ἠξιώθην οὐδ' ἐπὶ μόνῃν ἡμέραν ψυχικῆς τινὸς ἡρεμίας, ὥστε νὰ προβῶ εἰς τὴν ὀφειλικὴν ἀπάντησιν . . . .»



Τὸ Ἑλληνικὸν Κοινὸν ἔχει γινῶσιν ἐκ δημοσιευμάτων περὶ τοῦ ὑπὸ τοῦ Μ. Μεταξάκη εἰς τὸ ὄνομά του κατατεθέντος ἐν τῇ Ἰονικῇ Τραπεζῇ ἐξ 65.000 λιρῶν, ποσοῦ ἐξ ἐράνων τῶν ἐν Ἀμερικῇ φιλοπόθων ὁμογενῶν διὰ τὴν προσφυγικὴν καταστροφὴν, κατὰ τὴν πίστιν, ἐμβασθέντος τῷ Μελετίῳ, ὡς Οἰκουμενικῷ Πατριάρχῃ. Ὅτε δὲ τὸ Δ.Ε.Μ. Συμβούλιον ὑπὸ τὴν πίεσιν τῆς προσφυγικῆς κραυγῆς ἐζήτησε λογοδοσίαν παρ' αὐτοῦ, ἤκουσεν ἐκπληκτικὸν τὴν ἐξωφρενικὴν αὐτοῦ ἀπάντησιν: «δὲν εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ δώσω εἰς κανένα λόγον τῆς διαχειρίσεώς μου.»

Μετὰ θηελλώδη συζήτησιν ἐν τῇ συνεδρείᾳ τοῦ Μ. Συμβουλίου, ἀπεστάλη Ἐπιτροπὴ παρὰ τῷ Μεταξάκῃ ὑπὸ τὸν ἀρχηγὸν τοῦ λαϊκοῦ κόμματος κ. Σταύρον Θωμάειζ, ὅστις ἀπήτησε παρ' αὐτοῦ τὴν μεταβίβασιν τῶν 65.000 λιρῶν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατριαρχείου, διότι τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον δὲν εἶναι Πανάγιος Τάφος, ἄλλως θ' ἀναγκασθῇ νὰ διαμαρτυρηθῇ καὶ ἀποχωρήσῃ τῆς θέσεως τοῦ Συμβουλίου, δημιουργῶν εἰς βάρος αὐτοῦ σκάνδαλον.

Ἐντρομος ὁ Μελέτιος καὶ κατησχυμένος, διότι ἀπεκαλύφθησαν οἱ ἀκατανόμαστοι αὐτοῦ σκοποὶ, διέταξεν ἀμέσως νὰ ἐκτελεσθῇ ἡ διαταγὴ καὶ ἡ ἀπόφασις τοῦ Συμβουλίου. Ποῦ τοιοῦτος Ἑλληνισμὸς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ; Ἀλλ' ὁ ἄπονος Μεταξάκης ἐσφαιτερίσθη καὶ τὸ ὑπὸ τοῦ Ἀγγλοῦ Ἐπισκόπου τοῦ Λονδίνου Γκέορ δοθέν αὐτῷ ποσὸν 1.000 λιρῶν Ἀγγλίας κατὰ τὴν εἰς Κωνσταντινὴν ἐπίσκεψίν του, προσοριζόμενον διὰ τοὺς πρόσφυγας Ἀρχιερεῖς, τοὺς διασωθέντας ἐκ τῆς Κεμαλικῆς μαχαίρας καὶ ἀγρόνης. Ἀπεκαλύφθη ἡ ἐγκληματικὴ αὐτῆ τοῦ Μελετίου ταχυδακτυλουργικὴ ἀρπαγὴ ἐκ μίας ἐπισκέψεως τοῦ ρηθέντος Ἀγγλοῦ Ἐπισκόπου πρὸς τοὺς πρόσφυγας Ἀρχιερεῖς, οἷς καὶ συνελευτήθη, εἰπόν εἰς τὸν Μητροπολίτην Ροδοπόλεως Κύριλλον, παρουσίᾳ καὶ τοῦ Μητροπολίτου Βελιγραδίων, ὅτι παρέδωκεν εἰς τὸν Πατριάρχην 1000 λίρας διὰ τοὺς ἐξ Ἀνατολῆς πρόσφυγας Ἀρχιερεῖς, ἵνα περιθάψωσιν εἰς ἔξοχὴν τινα τὴν κλονισθεῖσαν ἐκ τῆς ἔξορίας καὶ τῶν διωγμῶν ὄγειαν των. Π ὅ ὑ διετέθησαν αἱ 1000 λίραι;

Τί λέγει ὁ «Ταχυδρόμος» εἰς τὰ ἀνωτέρω, ὁ ἐξυμνῶν τὰς μεγάλας ἀρετάς τὰς περικοσμούσας τὸν ἐπιφανέστερον τῶν Ἀγιοταφίτων, καὶ δι' ὧν ὁ Μελέτιος ἀπέβη τὸ ἀγλαίσμα τῆς Ὁρθοδοξίας;

Ὁ Μ. Μεταξάκης, ὡς ἐκ τῶν ἀνωτέρω κατεδείχθη, ἐθησαύρισε πλεον τῶν 130.000 λιρῶν, ὡς ἐξῆς: Ἐξ ἐκποιήσεως (1906) τῶν ἐν Βουκοβίνη κτημάτων τοῦ Παναγίου Τάφου ἐκ ταξιδίων (1906) εἰς συνεννόησιν μετὰ τοῦ Γ. Ζερβουδάκη διὰ τὸ δάνειον τοῦ Ἱεροῦ Κοινοῦ τοῦ Παναγίου Τάφου, καὶ εἰς Κύπρον (1907-1908) διὰ τὸ ἀρχιεπισκοπικὸν ζήτημα ἐξ ἀποκηρύξεως (1908-1909) τοῦ Πατριάρχου Δαμιανοῦ ἐξ ἀποσταλέντων αὐτῷ (1909), ὡς ἐξάρχῳ τοῦ ἐν Κρήτῃ Μετοχίου, 100 λιρῶν ἐκ δανειακῶς, ἀλλ' ἀγυρίστων, (1910), ληφθέντων παρὰ τοῦ Πατριάρχου Δαμιανοῦ 250 λιρῶν διὰ τὴν εἰς τὴν Μητροπόλιν Κυτίου νέαν,

θέσει του' ἐξ ἐμπορικῶν ἐπιχειρήσεων ἐν Κύπρῳ (1910-1917) ἐκ λαθροεμπορικῶν πράξεων ἐν Ἀθήναις, καὶ ταξιδιῶν μετὰ συνοδείας κληρικῶν καὶ λαϊκῶν ἀνά τὴν Εὐρώπην καὶ ἐξ εἰσπραξέων χειροτονιῶν ἱερέων ἐν Ἀμερικῇ καὶ ἐράνων διὰ τὸν ἑλληνικὸν, δῆθεν, στρατὸν (1921). Ἐξ δαπανῶν ἀπὸ Ἀμερικῆς εἰς Κων)πολιν (1921) ἐξ ἀποστελλομένων αὐτῷ μεγάλων ποσῶν, ἐξ ἐράνων, τοῦ ἀπανταχοῦ γῆς Ἑλληνισμοῦ, ὡς Οἰκουμενικῷ Πατριάρχῃ, καλῇ τῇ πίστει, ἄνευ λογοδοτήσεως, διὰ τοὺς Ἑλληνας πρόσφυγας τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, καθ' ὃν χρόνον (1922-1923) ἀπέθνησκον οὗτοι ἐκ πείνης, ἀσθενειῶν καὶ στερήσεως ἐνδυμάτων εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς Κων(πόλεως, μένων ὁ Παναγιώτατος ἀνάλητος εἰς τὸν οὐτὸ σκληρῶς δοκιμαζόμενον Ἑλληνισμόν' ἐκ λοποδυτικῆς κατακρατήσεως 1000 λιρῶν Ἀγγλίας τοῦ Ἐπισκόπου τοῦ Λονδίνου Γκόρ διὰ τοὺς Ἀρχιερεῖς πρόσφυγας, δι' ἀνακούφισιν αὐτῶν καὶ ἀλλαγὴν κλίματος ἐκ τῶν δεινῶν τῶν ἐξ ἱεροπραξιῶν του ἀπὸ τοῦ 1900-1924, καὶ δι' ἄλλων σκοπῶν πρὸς αὔξησιν τῶν ἐν ταῖς Τραπεζαῖς καταθέσεών του. Ὅλαι αἱ δαπάναι ἐπισκέψεων, ταξιδιῶν, συμποσίων κ.τ.λ. εἰς βάρος τῆς Ἐκκλησίας.

### Ο Μ. ΜΕΤΑΞΑΚΗΣ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁ Μεταξάκης κατόκησεν ἐν Κιφισιά, ἐν ἰδιοκίτῳ οἰκίᾳ τοῦ αἰμίμου Ἐμμανουὴλ Μπενάκη, παραχωρηθείσῃ αὐτῷ δωρεάν, ἐν ἣ ἐπολιτικολόγει μετὰ τῶν πολιτικῶν του ὁμοφρόνων, χωρὶς ν' ἀφίσῃ καὶ τὴν παλαιὰν τῆς ἐμπορίας τέχνην του, τὴν ὁποίαν διεξήγε διὰ τοῦ ἐκ Κύπρου πιστοῦ του φίλου Παντελῆ Μάγα εἰς ζευμπορικὰς, μουλαρομπορικὰς, ἐπιχειρήσεις, καὶ εἰς τοκογλυφίας, ὡς λέγουσιν οἱ ἐν Ἀθήναις, καὶ Ἀλεξανδρείᾳ, καὶ ὁ κ. Μάγας, ὃν εἶχε, σὺν τῇ συζύγῳ του, εἰς ὅλας τὰς φάσεις τοῦ βίου του ἐν Κύπρῳ, Ἀθήναις, Ἀμερικῇ καὶ Κων)πόλει. Ἀπὸ τῆς ἐκ Κ)πόλεως ἀπομακρύνσεώς του ἐλάμβανεν ὁ Μελέτιος, ὡς πρόφην Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης, σεβαστὸν ἐκ τοῦ Ἑλληνικοῦ δημοσίου ἐπίδωμα. Καὶ ὅμως ὁπαδοὶ αὐτοῦ διακηρύττουσιν ἀνευθυνιάτως τὴν πτωχείαν αὐτοῦ, ὡς ὁ κ. Γκίκας ἐδημοσίευσεν πρὸ ἡμερῶν ἐν τῷ μελετιακῷ ὄργανῳ «Ταχυδρόμος», ὅτι «ὁ καὶ μένος ὁ Μελέτιος ἔζησεν ἐν Ἀθήναις πενέστατος!!» Καὶ ὁ Παναγιώτατος ἀπὸ τοῦ ὑψηλοῦ Θρόνου τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Μάρκου εὐλογεῖ ποσὶ τε χειροῖ τε τοῖς τὴν πενίαν του διαλαλοῦντας!! πρὸς παραπλάνησιν τοῦ Ἑλληνικοῦ κοινοῦ.

### Ο Μ. ΜΕΤΑΞΑΚΗΣ ΕΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ

Ἐνῷ ἡ πανένδοξος Ἀλεξανδρινὴ Ἐκκλησία εὐρίσκετο ἐν πνευματικῇ γαλήνῃ μετὰ τὸ πνευματικόν της ποιμνιον, ὅπερ ἐν ἐνὶ στόματι καὶ μιᾷ καρδίᾳ ὕμνει καὶ ἐδοξολογεῖ ὑπὸ τοὺς θόλους αὐτῆς πρὸς κοινήν λατρείαν τὸν Ὑψιστὸν Θεὸν καὶ Σωτῆρα ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν, ὡς μία

ποιμνὴ ὑπὸ ἓνα ποιμένα, ἰδοὺ, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Πατριάρχου Φωτίου, ἀναφαίνεται καὶ πάλιν ἐν τῷ Ἑλληνοεκκλησιαστικῷ ὄρῳ, ὁ κακὸς τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας δαίμων, ὡς ὑπολήψεις διὰ τὸν Πατριαρχεικὸν Ἀλεξανδρινὸν Θρόνον Μελέτιος Μεταξάκης, ὃν Θρόνον ἀπὸ τοῦ πρώτου Ἐπισκόπου τῆς Ἐκκλησίας ταύτης Ἀποστόλου καὶ Εὐαγγελιστοῦ Μάρκου κατελάμπρυναν καὶ κατηγάσαν τοῦ νοητοῦ στερεώματος φωστήρες καὶ τῆς Οἰκουμένης διδάσκαλοι Ἕλληνες Πατριάρχαι, οὓς ἡ Ἁγία ἡμῶν Ἐκκλησία κατέταξεν ἐν τῇ χορείᾳ τῶν Ἁγίων.

Διὰ τὰς ἀμαρτίας τοῦ ἐν Αἰγύπτῳ Ἑλληνισμοῦ, ἐν τῇ διαμάχῃ κληρικῶν καὶ λαϊκῶν, ἐξελέγη τῇ 20 Μαΐου 1926 Πάπας καὶ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας καὶ πάσης Ἀφρικῆς, τρισκεδέκατος τῶν Ἀποστόλων, διάδοχος τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Μάρκου καὶ κριτῆς τῆς Οἰκουμένης, ὁ ἀπὸ Ἀντιοχείας Ἐκκλησίας τῷ 1893, ἀπὸ Μανώλης, εἰς διάκονον χειροτονηθεὶς Μελέτιος, ἀπὸ Ἱεροσολυμιτικῆς Ἐκκλησίας ὡς Ἀρχιμανδρίτης 1903-1909, ἀπὸ Μητροπολίτης Κυτίου 1910-1917, ἀπὸ Μητροπολίτης Ἀθηνῶν 1917-1920, ἀπὸ Ἀμερικῆς ψευδομητροπολίτης Ἀθηνῶν 1920-1921, ἀπὸ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης 1921-1923, Μελέτιος ὁ Μεταξάκης, ὄργῃ Θεοῦ διὰ τὸν Ἑλληνισμόν τῆς Αἰγύπτου.

Καθ' ὅλην τὴν περίοδον τοῦ προεκλογικοῦ ἀγῶνος ὁ ἐν Αἰγύπτῳ ἑλληνικὸς καὶ πλείστος ξενόγλωσσος τύπος, πλὴν τοῦ «Ταχυδρόμου», εἶχεν ἐκστρατεύσει κατὰ τῆς ὑποψηφιότητος τοῦ Μελετίου, ἀριθμῶν τὰς κατὰ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Ἔθνους προσγινομένας ὑπ' αὐτοῦ ὀλεθρίας καταστροφάς, ἀπὸ τῆς ἀπὸ 13)26 Δεκεμβρίου 1908 ἐξ Ἱεροσολύμων στρατιωτικῆς δυνάμει ἀπελάσεώς του μέχρι τοῦ 1926. Ὁ δὲ πολυμαθέστατος, ἠθικώτατος, χριστιανικώτατος, ὑπερασπιστῆς τῶν πτωχῶν καὶ παρὰ τῶν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Ἑλληνικῶν ἀσύλων, ὑπέρομαχος τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τοῦ Γένους, Ἰατρός κ. Σωκράτης Λαγουδάκης, ὡς ἐντολοδόχος τῶν ἀντιμελετιακῶν, διεμαρτυρήθη τηλεγραφικῶς τῇ 11 Ἰουνίου 1926 πρὸς τὴν Α. Μ. τὸν Βασιλέα Φουὰτ Α' καὶ τὸν Ὑπατον Ἀρμοστήν τῆς Μεγάλης Βρετανίας ἐν Αἰγύπτῳ διὰ τὴν ἀντικανονικὴν ἐκλογὴν τοῦ Μ. Μεταξάκη, ἐκλεγέντος Πατριάρχου **σιμωνιακῶς** δι' ἔξαγορὰς ψήφων ἀσυνειδήτων ἐκλεκτόρων, καὶ διὰ προσχωρήσεως πρὸς αὐτὸν τῶν Μητροπολιτῶν Λεοντοπόλεως με 46 ψήφους, Τριπόλεως 22 καὶ Προλεμαΐδος 7, ἐν ὅλῳ 77 ψήφων (τοῦ Μελετίου λαβόντος 61), ἐκ φθόνου πρὸς τὸν ἀπὸ πάσης ἀπόψεως ἀντάξιον διὰ τὸν Θρόνον τῶν Ἀλεξανδρέων ὡς Πατριάρχην, ὑποστηρικθέντα ὑπὸ Ἑλληνικῶν Προξενικῶν Ἀρχῶν, Ἑλληνικῶν Κοινοτήτων καὶ Σωματείων, Μητροπολίτην Νουβίας, νῦν Ἐρμουπόλεως, Νικόλαον Εὐαγγελίδην, λαβόντα προσωπικῶς ψήφους 126 κλήρου καὶ λαοῦ, ζητήσας ὁ κ. Λαγουδάκης τὴν ἀκύρωσιν τῆς ἀντικανονικῆς καὶ σιμωνιακῆς ἐκλογῆς, ἀντιβαινούσης πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, καὶ πολλὰς πληγὰς ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Μελετίου μελλούσης νὰ ἀνοίξῃ εἰς τὸ σῶμα αὐτῆς καὶ τοῦ Ἑλληνορθοδόξου πληρώματος αὐτῆς.



Καὶ βλέπομεν τὰς πληγὰς ταύτας τοῦ Φαραὼ Μελετίου γαγγραινώδεις ἐν τῷ σώματι τῆς Ἑλληνικῆς τῶν Ἀλεξανδρέων Ἐκκλησίας, σπαρασσομένης ὑπὸ τοὺς πόδας αὐτοῦ, καὶ τὸ χριστεπώνυμον αὐτῆς ποίμνιον εἰς τὸ ἄρμα τοῦ κριτοῦ τῆς οἰκουμένης συρόμενον εἰς τὸν βόρβρον τῆς ἐξολοθρευσεως, χαίροντος καὶ ἀγαλλομένου ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ πτώσει τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ πληρώματος αὐτῆς, ὅπερ ἐκ τῆς ἀσημότητος καὶ ἀφανείας ἀνεβίβασεν αὐτὸν ἐπὶ θρόνους ὑψηλοῦς, ἀνοίξαν ἰδιοχείρως τὸν τάφον του.

Πάντες γινώσκουσιν, ὅτι ὁ Μελέτιος ἀνεγνωρίσθη ὡς κανονικὸς Πατριάρχης διὰ Βασιλικῆς Διατάγματος μετὰ 18 μῆνας, ἀφοῦ παρέδεχθη τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ἀξιώσεων τῶν Συνοδικῶν διὰ τὴν χειροτονίαν Σύρου Μητροπολίτου καὶ διὰ τὴν παραχώρησιν ἴσων ψήφων εἰς αὐτοὺς, ὅσων καὶ εἰς τοὺς Ἕλληνας, διὰ τὴν Πατριαρχικὴν ἐκλογὴν, οἷαν ὑποχρέωσιν ἐκπληρώσεως ἐπέλαβεν ἐναντι τῆς Κυβερνήσεως τοῦ Ζίουερ Πασᾶ. Ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ Μελέτιος, ἀπὸ χαρακτῆρος ψεύδεται, κατὰ τὸ «ἐξαγοραζόμενοι τὸν καιρὸν, ὅτι αἱ ἡμέραι πονηραὶ εἰσὶν», ἢ κατὰ τοὺς λόγους, οὓς, ἐν παντὶ καιρῷ καὶ πάσῃ ὥρᾳ, ἐπαναλαμβάνει: «Παιθεσθε τοῖς ἡγουμένοις ὑμῶν...», ἤτοι νὰ πειθώμεθα τῷ Μελετίῳ πρὸς κατασύντριψιν ἡμῶν, ἤλθεν ἡ ὥρα νὰ ἴδῃ τὰ ὄνειρά του ἀνατρεπόμενα εἰς τὴν ἀπόρριψιν τῶν κανονισμῶν τοῦ Πατριαρχείου, οὓς εἶχεν ὑποβάλλει τῇ Αἰγυπτιακῇ Κυβερνήσει πρὸ τριετίας, μετὰ τὴν δήλωσιν, ὅτι «ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ δύναται νὰ γίνουιν δεκτοί, ἐκτὸς ἐὰν τὰ δύο τρίτα τῶν ψήφων τῆς Πατριαρχικῆς ἐκλογικῆς συνελεύσεως δοθῶσιν εἰς τοὺς ὑπηκόους Αἰγυπτίους Ὀρθοδόξους, τὸ δὲ ἓν τρίτον εἰς τοὺς Ἕλληνας, τῶν ὁποίων τὴν ἀπόρριψιν πρῶτος ὁ ὑποφαινόμενος ἐδημοσίευσεν εἰς τὸν ἐν Ἀθήναις «Κήρυκα τῶν Ὀρθοδόξων», ὑπὸ ἡμερομην. 26 Νοεμβρίου 1931, καὶ εἶτα ἡ ἐν Καίρῳ ἐφημερὶς «Ἀχράμ» καὶ αἱ ἑλληνικαὶ καὶ ἀλλοδαπαὶ εὐρωπαϊκαὶ ἐφημερίδες.

Λέγεται, ὅτι τὸ τοιοῦτον ἐγένετο, ἵνα ἐξαναγκασθῇ νὰ ὑποβάλλῃ ὁ Μελέτιος τὴν παραίτησίν του ἀπὸ τοῦ Ἀλεξανδρινοῦ Θρόνου, διότι ἐλπίζεται οὕτω νὰ διῆδῃ ἐπὶ τέλους ὁ ἄνθρωπος οὗτος ὁ μοιραῖος τὸ βάρβαρον εἰς τὸ ὁποῖον ὀδηγεῖ τὴν Ἐκκλησίαν. Φαίνεται, ὅτι ἡ Κυβερνήσις ἔλαβεν ὑπ' ὄψει τὰ αἰτήματα τῶν Αἰγυπτίων Ὀρθοδόξων, τὰ ὁποῖα ὁ Μελέτιος ὑπεσχέθη ν' ἀναγνωρίσῃ, ὡς καὶ τὰς ἐν τοῖς Πατριαρχείοις γινόμενας κατασχέσεις καὶ διὰ τὴν ἔκδοσιν πλαστῶν πιστοποιητικῶν γεννήσεως, καὶ τὰς ἀφαιμίξεις εἰς αὐτὰς ἐπιβάλλονται οἱ ὑπήκοοι Αἰγύπτιοι διὰ τὰς προσωπικῆς φύσεως ὑποθέσεις των, τῶν Ἑλλήνων ὑπηκόων παραπεμπόμενων εἰς τὸ Ἑλληνικὸν Προξενεῖον, ὡς ἐγένετο διὰ τὴν καταγγελίαν τοῦ διακόνου Ἰωάννου Μεταξᾶ καὶ τὴν καταδίκην αὐτοῦ πρὸς καταισχύνῃν τοῦ Μελετίου καὶ ἐξευτελισμὸν τῆς Ἐκκλησίας μας, ἵνα καλύψῃ τὴν συνειρομένην ἐπὶ τῶν πλαστῶν πιστοποιητικῶν τῶν εὐνοουμένων καὶ συγγενῶν του ἐν τοῖς Πατριαρχείοις κληρικῶν καὶ λαϊκῶν, γραμματέων καὶ Φαρι-



σαίων ἑποποιῶν. Φαίνεται, ὅτι ἐπέδρασαν ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ Μελετίου καὶ τὸ εἰς τὴν Α.Ε. τὸν Προϋπουργὸν Ἰσμαὴλ Σίτκην Πασᾶν ὑποβληθὲν ὑπόμνημα τῶν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Παλασημεροποιῶν, στιγματιζόντων τὴν ἀντιχριστιανικὴν καὶ ἀντιορθόδοξον πολιτείαν τοῦ Μελετίου ἐν τῇ διαίρεσει τῶν ὀρθοδόξων χριστιανῶν ἡμερολογιακῶς εἰς δύο διαμαχόμενα στρατόπεδα, καὶ ζητούντων τὴν Κυβερνητικὴν ἄδειαν ἀνεγέρσεως ἰδίων αὐτῶν Ἐκκλησιῶν μετ' ἱερεῖς των, ἀνεξαρτήτων ἀπὸ τὸν Μελέτιον.

Καὶ ἤδη οἱ ἀναβιβάσαντες τὸν Μελέτιον ἐπὶ τὸν Ἀλεξανδρινὸν Θρόνον μετανουοῦσι καὶ οἰκτείρουσιν ἑαυτοὺς διὰ τὸ ἀσυγγώρητον σφάλμα των, δι' ὅσα κατὰ ἀπειργάσατο τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ τῷ Ἔθνει, καὶ ἰδίᾳ τῷ ἐν Αἰγύπτῳ Ἑλληνισμῷ, καὶ καταρῶνται τοὺς Ἀρχιερεῖς ἐκλέκτορας, πρὸς οὓς καλῆ τῇ πίστει ὡς ψηφοφόροι ὑπετάγησαν, ἀγνοοῦντες τὰ κατὰ τὸν Μελέτιον. Δυστυχῶς, ὅτι ἔχει ἀκόμη ὑποστηρικτὰς τοῦ ὁ Μελέτιος, παρ' ὧν ἐξηγνεῖται ἐν τῷ τύπῳ, ὡς μέγας τῆς Ὀρθοδοξίας παράγων, ὡς τὸ κλέος καὶ ἡ δόξα καὶ τὸ μεγαλοφυϊκὸν πνεῦμα καὶ τὸ ἔρεισμα τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, κατὰ τὸν «Ταχυδρόμον», καὶ ὡς παράγων δυνάσεως ἐξαίρετικῆς διὰ τὴν Ἀλεξανδρινὴν Ἐκκλησίαν, τοῦ ὁποίου ἡ εἰς αὐτὴν ἀπὸ πενταετίας δράσις ἐσημείωσε περίοδον νέας ζωῆς, ὅτι ἡ ἀδέκαστος ἱστορία τ' ἀποδώσῃ τὸν δίκαιον ἔπαινον εἰς τὸν νῦν Προϋπουργὸν αὐτῆς, ὁ ὁποῖος εἰς χρόνους χαλεποῦς κατορθοῖ θαύματα !, καὶ ἡ ἀγαθὴ ἐπίδρασις ἐπὶ τοῦ Θρόνου τοῦ Ἁγίου Μάρκου θὰ ἦναι διαρκὴς εἰς αἰῶνας, εἰς ὃν ἡ μακρὰ σταδιοδρομία ἐν τῷ στερεώματι τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ὁρισμένως, θὰ παρέσχηεν ὅλα τὰ προσόντα τὰ ἱκανὰ ν' ἀναδειξοῦσιν αὐτὸν ἐπιδέξιον οἰακοστρόφον, θὰ ἠδύχομεθα νὰ ἴδωμεν ἐπὶ τοῦ Θρόνου τοῦ Ἀδελφοθέου, διὰ νὰ ἐφαρμώσῃ καὶ ἐκεῖ ὅτι ἐφήρμοσε καὶ ἐν ταῦθα, δηλ. τὴν περισυλλογὴν καὶ τὴν τάξιν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ Ἱεροσολύμων, καὶ ταῦτα μόνον ἐκ τῆς πυγμῆς τοῦ νῦν Ἀλεξανδρείας, κατὰ τὴν «Χρηστοπολιτείαν», τοῦ ἱατροῦ κ. Ἡλίου Καλλιστράτου, ὅστις γνωρίζει κατὰ μῆκος καὶ κατὰ πλάτος τὰ κατὰ τὸν Μ. Μεταξάκη, ἄλλως κρίνοντα τὰ κατ' αὐτὸν ἐν πνεύματι χριστιανικῷ, καὶ ἄλλως ἐν δημοσιογραφίᾳ, γινόμενος οὕτω πρόξενος κακῶν τῇ ὀρθοδοξίᾳ, ἣς ὑπεραμύνεται, καὶ ἐλέγχει, δυστυχῶς, ἐκείνους, οἵτινες κρατοῦσιν, ἐν ἁγίῳ πνεύματι ἀγωνιζόμενοι, τὰ ἐκκλησιαστικὰ θέσμιμα καὶ τὰς ἱεράς παραδόσεις. Κακὸν τὸ διαστρέφειν τὴν ἀλήθειαν, ἀπορροῦσαν ἀπὸ θείας πηγῆς. Τὰ ἱστορικὰ γεγονότα τοῦ βίου καὶ τῆς πολιτείας τοῦ Μελετίου Μεταξάκη μαρτυροῦσι περὶ τῆς ἀληθείας, ἣς «καὶ πύλαι ἄδου οὐ κατισχύουσιν», ἀληθείας μεμαρτυρημένης ὑπὸ Ὀρησκυτικῶν, Πολιτικῶν καὶ Κορυφῶν τῶν γραμμάτων, ὧν τὸ κύρος δὲν ἐπιδέχεται ἀμφισβητήσεις. Εἶναι λυπηρὸν, ὅτι δημοσιογράφοι θέτουν ὑπεράνω τῶν ἐθνικῶν συμφερόντων τὰς ἀδυναμίας των.

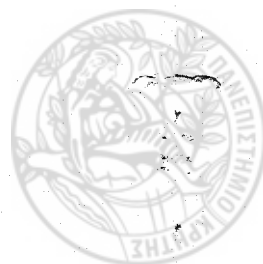
Ἀφίκετο ὁ Μ. Μεταξάκης τῇ 13 Ἰουνίου 1926 εἰς Ἀλεξανδρείαν, κατευθυνθεὶς εἰς τὸν Ἑλληνικὸν Κοινοτικὸν Ναὸν τοῦ «Εὐαγγελισμοῦ» καὶ ἀνεβῆν τὸν Ἀρχιερατικὸν Θρόνον, ἀφ' οὗ ἐλάλησαν θεολογικαὶ προ-

σοπικότητες την χριστιανικήν θρησκείαν εξάραντες, ως θείας αποκαλύψεως. Απαγγέλλει τὸν ἐνθρονιστήριον λόγον, δι' οὗ ἐξαίρει τὰς μεγάλας χριστιανικάς ἀρετάς τῶν τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Ἀλεξανδρείων διὰ τῆς παιδείας καὶ τῶν σοφῶν συγγραμμάτων των καταγλαϊσάντων προκατόχων των Πατριαρχῶν, ὑποσχεθεὶς ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, ἀπὸ μελετιακῆς συνειδήσεως, ὅτι θὰ μιμηθῆ αὐτούς, καὶ θὰ σεβασθῆ εὐλαβῶς τοὺς ἐκκλησιαστικοὺς κανόνας καὶ τὰς ἱερὰς παραδόσεις τῆς ὀρθοδοξίας κατὰ τὸ πνεῦμα τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, ἃς διετήρησαν εὐλαβῶς οἱ μακάριοι προκατοχοὶ του. Ἐζήτησε τὸν σύνδεσμον τῆς εἰρήνης, τῆς πίστεως καὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς συγκοτήσεως εἰς ἓν πνευματικὸν σῶμα, ἄνευ ἀτομικῶν συμφερόντων, ἄνευ φατριῶν, καὶ ὅτι ὑπὸ τὸ πνεῦμα τοῦτο ἡ ἐκκλησία τοῦ Ἐδωγγελιστοῦ Μάρκου διετηρήθη κατὰ τὴν μακραίωνα εἰς τὴν θρησκευτικὴν καὶ ἐθνικὴν τῆς τιμὴν καὶ δόξαν. Εἶπεν, ὅτι θὰ ποιμάνῃ τὸ ποίμνιον τοῦ Θεοῦ «μὴ ἀναγκαστικῶς, ἀλλ' ἐκουσίως, μὴ αἰσχροεργιδῶς, ἀλλὰ προθύμως», τονίσας τὸ «πέιθεσθε τῆς ἡγουμένους ὑμῶν καὶ ὑπακούετε», διότι ὑπάρχουν πάντοτε «λύκοι βαρεῖς μὴ φειδόμενοι τοῦ ποιμνίου». Εἶπεν εἰς τοῦτο τὴν ἀλήθειαν, διότι εἰς πᾶσαν περίστασιν καὶ εἰς πᾶσαν ἐποχὴν καὶ ἐξ αὐτοῦ τοῦ ποιμνίου ἀναστήσονται ἄνδρες λαλοῦντες διεστραμμένα τοῦ ἀποσπᾶν τοὺς μαθητὰς ὀπίσω αὐτῶν.» (Πράξ.Κ: 29.) Εἶπε μίαν ἀληθεστάτην ὁμολογίαν καὶ εἰς τοῦτο, «ὅτι δυνατόν νὰ νομίζῃ ὁ λαός, ὅτι ἐξέλεξε τὸν ἄριστον ὡς κυβερνήτην του, τὸ ἀποτέλεσμα ὅμως τῆς διακυβερνήσεως θὰ εἶναι *συντριμματα, θλίψεις, ἐξάρθρωσις*».

Ὁ μοιραῖος οὗτος ἄνθρωπος ἔπραξεν ὅ,τι ἐν Ἱερουσαλήμ, Κύπρῳ, Ἀθήναις, Ἀμερικῇ καὶ Κωνσταντινίῳ, ἐπομένως δὲν ἔπρεπε νὰ γίνῃ ἐξαίρεσις διὰ τὴν Ἀλεξανδρινὴν Ἐκκλησίαν.

Ἐκ τῶν πρώτων μελημάτων τοῦ Μελετίου ἦτο ἡ εἰσαγωγή εἰς τὴν Ἀλεξανδρινὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Παπικοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου, διατρέσας τὸν ἐν Αἰγύπτῳ Ἑλληνορθόδοξον λαὸν εἰς Νεοημερολογίτας τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου, καὶ εἰς Παλαιοημερολογίτας τοῦ Ὀρθόδοξου Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου, παρὰ τὰς συνεχιζόμενας τῶν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, Καίρῳ καὶ Πόρτ-Σαῖδ Παλαιοημερολογιτῶν διαμαρτυρίας, τῶν ἀναγκαζομένων νὰ ἐκκλησιάζωνται κατὰ τὰς ἐορτὰς ἐν ταῖς Ρωσικαῖς Ἐκκλησίαις, ἐν αἷς τηρεῖται τὸ Ὀρθόδοξον ἡμερολόγιον καὶ ἐορτολόγιον.

Πόσον τραγελαφικὸν καταντᾷ τὸ γεγονός, ἐν τῇ αὐτοκρατορῇ Ὀρθόδοξῃ Ἐκκλησίᾳ, ἐν τῇ αὐτῇ πόλει, νὰ ἐορτάζηται ἡ Γέννησις τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ κατὰ τὸ Γρηγοριανὸν ἐορτολόγιον, καὶ νὰ ψάλλῃ ἡ Μελετιακὴ Ἐκκλησία: «Σήμερον ὁ Χριστὸς ἐν Βηθλεὲμ γεννᾶται ἐκ Παρθένου...» Ἐνῶ ἐν Βηθλεὲμ, τόπῳ τῆς γεννήσεως τοῦ Θεανθρώπου, θὰ ψαλῆ τὸ τροπάριον τοῦτο μετὰ 13 ἡμέρας, κατὰ τὸ Ὀρθόδοξον ἐορτολόγιον !! Τοῦτ' αὐτὸ γενήσεται καὶ διὰ τὰ Θεοφάνεια καὶ τὰς λοιπὰς



Δεσποτικὰς ἐορτὰς, τὰς Θεομητορικὰς καὶ τὰς τῶν Ἁγίων, πρὸς ἐξεντελισμὸν τῆς τὸ πάλαι ὑπὸ τὴν ἔνωσιν ὄλων τῶν ὀρθοδόξων Χριστιανῶν διαλαμψάσης Ὀρθόδοξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, καὶ ὑπὸ τὸν Μελετίου Μεταξάκην κουρειασθείσης καὶ ἐξεντελισθείσης, Ἦτοι ἐντὸς 13 ἡμερῶν ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία θὰ ἐορτάζῃ δύο φορές κατὰ τοὺς Νεοημερολογίτας καὶ Παλαιοημερολογίτας, ἐν τῇ αὐτῇ κολυμβήθρᾳ κατὰ Χριστὸν ἀναγεννηθέντας, καὶ τῷ αὐτῷ γένει ἀνήκοντας !!

Ὁ Μεταξάκης ἐπέστρεψεν εἰς τὸ κλίμα τῆς Ἀλεξανδρινῆς Ἐκκλησίας τὴν τέλει τῶν ἐορτῶν κατὰ τὰ δύο ἡμερολόγια, κατὰ τὸ Γρηγοριανὸν ἐν Αἰγύπτῳ καὶ ἄλλαις Χώραις τῆς Ἀφρικῆς, καὶ κατὰ τὸ Ἰουλιανὸν ἐν Ἀβυσσηνίᾳ, πρὸς εὐχαρίστησιν τοῦ φίλου του Μονοφυσίτου Κόπτου Πατριάρχου Ἰωάννου, μετ' οὗ συμπροσεύχεται καὶ τῷ δίδει φίλημα «καθάπερ ὁ Ἰούδας». Κατὰ τοὺς Ἐκκλησιαστικοὺς κανόνας, Ἐπίσκοπος, Ἱερεὺς, Διάκονος, αἰρετικὸς συνευξάμενος, ἀφοριζέσθω (Κανὼν Ἀποστόλ. 45). Τοῦτ' αὐτὸ ποιεῖ ὁ Παναγιώτατος καὶ μετὰ τῶν σταυρωτῶν τοῦ Χριστοῦ Ἀρχιεραβίνων. Ἴσως καὶ οὗτοι νὰ ὦσι Μασῶνοι, ὡς ὁ Μελετίου, ἐπομένως ἀλληλοσπάζονται, ὡς ἐν Μασῶνοις ἀδελφοί, κατὰ τὸ «ὁμοῖος ὁμοίῳ ἀειπελάζει».

Ἐν Ἑλλάδι ἰδρύθησαν Ναοὶ τῶν Παλαιοημερολογιτῶν μετ' Ἀγιορείτας ἱερεῖς, τελούντας τὰς ἐκκλησιαστικὰς ἐορτὰς κατὰ τὸ Ὀρθόδοξον Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον, τὰ Ἱερὰ Μυστήρια καὶ πᾶσαν ἄλλην ἱεροπραξίαν, ἐνῶ ἡ ἐπίσημος Ἐκκλησία τελεῖ τὰς ἐορτὰς κατὰ τὸ Γρηγοριανόν.

Υπάρχει μεγαλειότερος θρησκευτικὸς ἐξεντερισμὸς διὰ τὸν ἐν Ἑλλάδι ὀρθόδοξον λαόν, ὅστις πρὸ τῆς ἡμερολογιακῆς μεταρρυθμίσεως ἦτο ἠνωμένος πρὸς τὴν πίστιν τῶν πατέρων του: Ὁ Μεταξάκης συνεννοηθεὶς μετὰ τῶν ὑποστηρικτῶν του ἑτεροδόξων, προσέτανε καὶ τὴν μεταρρυθμίσειν τοῦ ἐπίσης ὀρθόδοξου Πασχάλιου, καὶ ἡ Ρουμανικὴ Ἐκκλησία ἔθεσεν εἰς ἐφαρμογὴν ἐν τῷ κλίματι αὐτῆς τὸ Πασχάλιον ὁμοῦ μετὰ τὸ Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον ἀπὸ τοῦ 1923, προκαλέσασα αἰματηρὰς συγκρούσεις μετὰ τὸν ποιμνίου τῆς.

Κατὰ ἀνωτέρω ὑφίσταται ἀνεπίσημον σχίσμα ἐν τῇ Ὀρθόδοξῃ Ἐκκλησίᾳ καὶ θὰ γίνῃ ἐπίσημον, ἐν Οἰκουμενικῇ Σύνοδος δὲν ἀποφασίσῃ περὶ τῆς μεταρρυθμίσεως ἢ μὴ τοῦ Ὀρθόδοξου Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου. Καὶ ἡ διαίρεσις αὕτη χάριν ἐνὸς πωλημένου καλογήρου εἰς τοὺς ξένους.

Οἱ μεταρρυθμιστὰὶ τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου προβάλλουσιν ὡς ἐπιχείρημα ὅτι δὲν ἐδέχθησαν τὸ Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον, ἀλλ' ἐδιώρθωσαν τὸ Ἰουλιανόν, ὡς καθυστερημένον 13 ἡμέρας, ἀπὸ τοῦ 325 ἔτους τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, καὶ κατὰ τὸ 1924 ἔτος, ἦτοι μετὰ 1600 ἔτη, ἐπανῆλθεν εἰς τὴν πρότεραν του θέσειν τὸ Ἰουλιανόν, κατὰ 13 ἡμέρας, διότι ἀνὰ 128 ἔτη καθυστερεῖ μία ἡμέρα. Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ

συμφωνήση τις πρὸς τὸ πνεῦμα αὐτῶν, παραδεχόμενος, ὅτι ἀπὸ τῆς ὑψώσεως τῆς σημασίας τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως ὑπὸ τοῦ Γερμανοῦ Πατρῶν, 25 Μαρτίου 1821, κατὰ τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον, καθ' ἣν ἡμέραν ἡ Ἐκκλησία ἡμῶν ἐόρταζε τὴν 25 Μαρτίου καὶ τὴν ἐορτὴν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ κατὰ τὸ ἴδιον ἡμερολόγιον, ἐορτὴν τελομένην καὶ κατὰ τὴν Α' ἐν Νικαίᾳ Οἰκουμενικῆν Σύνοδον, νὰ παρῆλθον 1600 ἔτη, ἐνῶ παρῆλθον μόνον 110 ἔτη;

Πῶς ὁ ὑποφαινόμενος δύναμαι νὰ παραδεχθῶ, ὅτι, ἐνῶ ἐγεννήθη τῆ 1ῃ Μαΐου 1875 κατὰ τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον, εἶναι τὸ ἴδιον νὰ εἶπω, ὅτι ἐγεννήθη τῆ 1ῃ Μαΐου 1875 κατὰ τὸ Γρηγοριανόν, ἐνῶ ἡ διαφορὰ ἀπὸ τοῦ 1875-1931 εἶναι μόνον 56 ἔτων; Διὰ τὴν ἀλήθειαν πρέπει νὰ εἶπω, ὅτι ἐγεννήθη κατὰ μὲν τὸ Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον τῆ 18ῃ Ἀπριλίου 1875, κατὰ δὲ τὸ Ἰουλιανὸν τῆ 1ῃ Μαΐου 1875. Ὅθεν κατὰ τοὺς μεταρρυθμιστὰς τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου ἀνατρέπονται προαιώνιοι ἡμερομηνία τῶν ἐορτῶν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ τῶν ἱερῶν αὐτῆς βιβλίων.

Μὲ τὸν διχασμὸν τῆς Ἐκκλησίας μας γινόμεθα καταγέλαστοι, ἐξευτελιζόμεθα καὶ ὑβριζόμεθα ὑπὸ τῶν Καθολικῶν, ὡς πεπλανημένοι ἐν τῷ σκότει ἐπὶ αἰῶνας διατελέσαντες ἐν τῇ ἀμαθείᾳ τῶν κληρικῶν μας, καὶ ὅτι εἶδομεν ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν, ἀναγνωρίσαντες τὸ ἀλάθητον τοῦ Πάπα, καὶ μᾶς καλοῦν εἰς τοὺς κόλπους τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας πρὸς σωτηρίαν ἡμῶν. Ἀρκετὰ δάκρυα ἔχυσαν τὰ ἐν ταῖς Καθολικαῖς σχολαῖς φοιτῶντα ἑλληνόπαιδα εἰς τὰς φλυαρίας τῶν Καθολικῶν διδασκάλων καὶ συμμαθητῶν των, καὶ μεθ' ὧν ἤδη συμπροσεύχονται καὶ συγκοινωνοῦσι τῶν ἀχράντων μυστηρίων, οἵτινες ἐξαπέλυσαν καὶ ἔντυπα διὰ τὴν προσχώρησιν ἡμῶν πρὸς αὐτούς. Καὶ τούτων οὕτως ἐχόντων, ὁ ἀπεμπολητῆς Θρησκείας, Ἐκκλησίας καὶ Ἔθνους μοιραῖος Μελέτιος Μεταξάκης, κατὰ τὴν ἔκφρασιν τοῦ Μητροπολίτου Κασσαίδρειας Εἰρηναίου, κόπτεται, θρηνεῖ καὶ ὀδύρεται Φαρισαϊκῶς, διότι τὰ ἑλληνόπαιδα φοιτῶντα εἰς τὰς Καθολικὰς σχολὰς προπαγανδίζονται θρησκευτικῶς, ἐνῶ οὕτως εἶναι ὁ αἴτιος εἰς τοῦτο, ὡς καὶ ὅλων τῶν κακῶν ἐν τῇ ἡμετέρᾳ Ἐκκλησίᾳ καὶ τῷ ἡμετέρῳ Γένει.

Ὁ Μητροπολίτης Κασσανδρείας Εἰρηναῖος ἐν τῷ τῆ 14 Ἰουνίου 1929 κατατεθέντι ἐν τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ τῆς Ἑλλάδος ὑπομνήματί του θεωρεῖ τὸν Μ. Μεταξάκη ὑπαίτιον τῆς ἠθικῆς καὶ θρησκευτικῆς πτώσεως τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν καὶ τοῦ πληρώματος αὐτῆς. («Παν. Τάφος» ἀρ. 49-60).

Οἱ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Παλαιοημερολογίται κατόπιν τῶν δηλώσεων τοῦ Μελετίου, ὅτι θὰ εἰσαγάγῃ τὸ Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον ἐν τῇ Ἀλεξανδρινῇ Ἐκκλησίᾳ, συνῆλθον ἐπὶ τῷ αὐτῷ τῆ 15 Σεπτεμβρίου 1928, καὶ ἴδρυσαν Σωματεῖον ὑπὸ τῆς ἐπωνυμίας «Ἑλληνικὴ Κοινότης Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Παλαιοημερολογιτῶν Ἀλεξανδρείας», ἐκλέξαντες διοι-



κοῦσαν Ἐπιτροπὴν, ἣς νῦν Πρόεδρος εἶναι ὁ κ. Ἀθανάσιος Γκιουλές.

Ὁ Μελέτιος εἰσήγαγε τὸ Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον τῆ 1 Ὀκτωβρίου τὴν ὁποίαν ὀνόμασε 14 Ὀκτωβρίου. Οἱ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Παλαιοημερολογίται κατὰ πρόκλησιν τῆς Ἐπιτροπῆς συνελθόντες τῆ 20 Ὀκτωβρίου 1928 π. ἡμ., ἐορτὴν τοῦ Ἁγίου Γερασίου, πολυούχου τῆς Νήσου Κεφαλληνίας, ἐνθα τὸ ἅγιον λείψανον αὐτοῦ, ἀπεκήρυξαν τὸν Μελέτιον Μεταξάκη, διακόψαντες πᾶσαν μετ' αὐτοῦ ἐπικοινωνίαν. Εἰς μάτην δ' ἀπέβησαν ὅλα τὰ εἰρηρικὰ μέσα, ὅπως ἐπιτρέψῃ εἰς αὐτοὺς νὰ τελῶσι τὴν θρησκευτικὴν των λατρείαν κατὰ τὰς ἐορτὰς ἡμῶν ἐν ταῖς ἡμετέραις Ἐκκλησίαις, ἃς ἔκτισαν οἱ πατέρες ἡμῶν, κατὰ τὸ ὀρθόδοξον πάτριον Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον. Ἐπειδὴ ὁ Μελέτιος καὶ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ ἐν τῷ δημοσιογραφικῷ τύπῳ διακηρύττει, ὅτι ἡμερολογιακὸν ζήτημα δὲν ὑπάρχει, ψευδόμενος, ὡς ἀείποτε ψεύδεται, καὶ εἰς τὸ ψεῦδος τοῦ διαβόλου κατορθώνει νὰ ἐξαπατᾷ τὸ Ἑλληνορθόδοξον πλήρωμα, τὸ μὴ φανταζόμενον, ὅτι Πατριάρχης ψεύδεται, ἐνῶ ἡ εἰς τὰς Ρωσικὰς Ἐκκλησίας ἀπείρου ἐκκλησιάσματος συγκέντρωσις κατὰ τὰς ἐορτὰς τοῦ ὀρθοδόξου ἡμερολογίου μαρτυρεῖ περὶ τῆς ἀληθείας πρὸς ἀποδοκιμασίαν τοῦ Μελετίου, ἡ Ἐπιτροπὴ τῶν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Παλαιοημερολογιτῶν ἀπέστειλεν ἐκ τῆς Ρωσσοῦκῆς Ἐκκλησίας τῆ 14 Σεπτεμβρίου 1931 π. ἡμ., ἐορτῆ τοῦ Τιμίου καὶ ζωοποιῦ Σταυροῦ, τὸ ἀκόλουθον τηλεγράφημα, δημοσιευθὲν ἐν τῷ Αἰγυπτιακῷ καὶ Ἀθηναϊκῷ τύπῳ :

Ἀλεξάνδρεια 14/27 Σεπτεμβρίου 1931.

Πατριάρχην Μελέτιον.—Ἱερὰν Σύνοδον.—Ἀλεξάνδρειαν.

Σήμερον πάνσεπτον ἐορτὴν τοῦ Τιμίου καὶ Ζωοποιῦ Σταυροῦ ἐμμένοντες ὀρθόδοξον Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον, ἐνθέφ ζήλω, μνήμονες ἱερῶν καὶ πατρίων, ἐόρτασαν πανηγυρικῶς, ἀπείρῳ ἐκκλησιάσματι ἐν Ρωσσοῦκῇ Ἐκκλησίᾳ, πρὸς τιμὴν Ἁγίας Ἀποστολικῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας τῆς ὑπὸ Θεοπνεύστων Πατέρων ἐν Οἰκουμενικαῖς Συνόδοις στερεωθεῖσης, καὶ ὑπὸ Πατριάρχην Μελέτιον Μεταξάκην καινοτομηθεῖσης καὶ διαιρεθεῖσης πρὸς ἀνυπολόγιστον βλάβην καὶ ζημίαν Ὁρθοδοξίας καὶ Ἑλληνικοῦ Γένους.

Πρόεδρος Α. Γκιουλές»

Κατ' ἔτος οἱ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Κεφαλλῆνες Παλαιοημερολογίται ἐορτάζουσι διὰ λειτουργίας καὶ ἀροτοκλασίας ἐν τῇ Ρωσσοῦκῇ Ἐκκλησίᾳ τὴν ἐορτὴν τοῦ πολυούχου τῆς Νήσου Κεφαλληνίας Ἁγίου Γερασίου τῆ 20 Ὀκτωβρίου π. ἡμ. Ἐφέτος ὁ Μελέτιος ἀπηγόρευσε τῷ Ρώσσοφ ἱερεῖ τελέσαι τὴν λειτουργίαν ταύτην τῶν Παλαιοημερολογιτῶν, εἰπὼν αὐτῷ ἐν ὀργῇ «νὰ πάγουν στὸ τζαμί, στὴ Χάδρα καὶ στὸ διάβολο». Ὁ δὲ Ρώσσος Πρόξενος εἶπεν: «ἐὰν ἡ Ρωσσία εὐρίσκητο εἰς τὴν ὀρθοδοξίαν τῆς θὰ κατεβίβαζε τὸν διώκτην τῆς ὀρθοδοξίας, Μελέτιον ἀπὸ τοῦ Πα-

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΚΡΗΤΗΣ



τριαρχικοῦ Ἐθνικοῦ». Ἡ Ἐπιτροπὴ τῶν Παλαιοημερολογιτῶν ἀπέστειλε τὸ ἑξῆς τηλεγράφημα :

Ἀλεξάνδρεια 16)29 Ὀκτωβρίου 1931.

Ἐν τῇ Συνόδῳ Ἑλληνικοῦ Πατριαρχείου—Ἀλεξάνδρεια.

Ἐτησίως Κεφαλῆνες ἐορτάζουσι πανηγυρικῶς κατ' ὀρθόδοξον Ἰουλιανὸν ἐορτολόγιον μνήμην Ἁγίου Γερασίου ἐν Ρωσικῇ Ἐκκλησίᾳ. Ἐφέτος Πατριάρχης Μελέτιος ἀπηγόρευσε Ρώσῳ ἱερεὶ τελέσαι ἐορτήν. Διαμαρτυρόμεθα κατὰ διώκτου Ἐκκλησίας καὶ ποιμνίου.

Ἀντιπρόεδρος Δ. Ἀποστολίδης.

Ἡ ἐν Ἀλεξάνδρεια Ἐπιτροπή, ἣς τὰ μέλη κατὰ παρ' αὐτῇ ἐντυπογράφους στατιστικὰς ἀνέρχονται εἰς 12.000, καὶ μετὰ τῶν ἐν Καίρῳ, Πόρτ-Σαΐτ καὶ ἄλλαις πόλεσι τῆς Αἰγύπτου ἀνερχομένων ἐν συνόλῳ εἰς 30.000 τῶν Παλαιοημερολογιτῶν, ὑπέβαλεν ἐκ προσώπου τῶν ἐν Αἰγύπτῳ Παλαιοημερολογιτῶν πρὸς τὴν Α.Ε. τὸν Πρωθυπουργὸν τῆς Αἰγύπτου Ἰσμαήλ Σίτκν Πασᾶν τὸ κάτωθι ἐπέμνημα :

Ἐν Ἀλεξάνδρεια 14 Νοεμβρίου 1931.

Πρὸς τὴν Α. Ἐξοχότητα τὸν Πρωθυπουργὸν τῆς Αἰγύπτου Ἰσμαήλ Σίτκν Πασᾶ

Ἀλεξάνδρεια.

**Ἐξοχώτατε,**

Οἱ εὐσεβῶς ὑποφαινόμενοι, ἀποτελοῦντες τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τῆς ἐν Ἀλεξάνδρεια «Κοινότητος τῶν Γνησίων Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν», ἔχοντες τὴν ἐξουσιοδότησιν τῶν ἐν Καίρῳ καὶ ἄλλων πόλεων τῆς Αἰγύπτου Διοικητικῶν Συμβουλίων τῆς αὐτῆς Κοινότητος, ἔχομεν τὴν τιμὴν νὰ ὑποβάλωμεν τῇ Ὑμετέρῳ Ἐξοχότητι τὰ ἐπόμενα :

Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Πατριάρχου Ἀλεξάνδρειας Φωτίου ἐξελέγη διάδοχος αὐτοῦ τῇ 20 Μαΐου 1926 ὁ πρῶν Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως κ. Μελέτιος Μεταξάκης.

Ὁ Πατριάρχης Μελέτιος κατὰ τὸν ἐν τῷ Ἑλλ. Ναῶ «Εὐαγγελισμὸς» ἐνθρονιστήριον λόγον του, τῇ 13ῃ Ἰουνίου 1926, ὡμίλησε περὶ Εἰρήνης καὶ ἀγάπης. Ἐξύμνησε τὰς μεγάλας Χριστιανικὰς ἀρετὰς τῶν Μακαρίων Πατέρων τῆς Ὀρθοδοξίας, οἵτινες διὰ τῆς αὐτοθυσίας των ὑπεστήριξαν τὴν Ὀρθόδοξον Ἀνατολικὴν Ἐκκλησίαν καὶ ὑπεσχέθη, ὅτι θὰ σεβασθῇ τοὺς Ἐκκλησιαστικοὺς αὐτῆς κανόνας καὶ τὰς ἱερὰς διατάξεις καὶ παραδόσεις. Ἀλλ' εἰς τὸν λόγον του τοῦτον ἐτόνισεν ὅτι: Δυνατὸν νὰ νομίξῃ ὁ λαός, ὅτι ἐξέλεξε τὸν ἀριστὸν ὡς κυβερνήτην του, τὸ ἀποτέλεσμα ὅμως τῆς διακυβερνήσεως **θὰ εἶνε συντριμμάτα, θλίψις ἐξάρθρωσις.** Ἐξήτησε τὸν Σύνδεσμον τῆς Εἰρήνης, τῆς Ἀγάπης, τῆς Πίστεως καὶ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς συγκροτήσεως εἰς ἓν πνευ-

ματιζὸν σῶμα, ἀνεῖν ἀτομικῶν συμφερόντων, ἀνεῖν φαρτίαν, καὶ ὅτι ἐπὶ τὸ πνεῦμα τοῦτο ἡ Ἐκκλησία τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Μάρκου διατηρήθη κατὰ τὴν μακροαίωνα εἰς τὴν ἠθικὴν καὶ θρησκευτικὴν τῆς τιμὴν καὶ δόξαν.

Ἀλλ' ὁ Πατριάρχης Μελέτιος δὲν ἐπολιτεύθη, δυστυχῶς, ὅς εἶπε. Εἰσήγαγε καινοτομίας φοβερὰς εἰς τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν, καταπατήσας ἱερὰ θέσμια αὐτῆς, ἀπὸ τῶν Ἀποστολικῶν χρόνων διατηρηθέντα ἄθικτα καὶ ἀμείωτα ἐν τῇ αὐτοθυσίᾳ τῶν Ἁγίων Πατέρων αὐτῆς. Μετερρῦθμισε τὸ ἐορτολόγιον τῆς Ὀρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, εἰς τὸ ὁποῖον ἐβασίσθη ὁ Ὀρθόδοξος Χριστιανικὸς κόσμος κατὰ τὴν μακροαίωνα κατὰ τὸ Ἰουλιανὸν Ἡμερολόγιον, χρονολογούμενον ἀπὸ τοῦ 45 Π. Χ., καὶ εἰσήγαγε τὸ νέον Γρηγοριανὸν Ἡμερολόγιον, τὸ καλούμενον Παπικόν, διαίρεσας οὕτω τοὺς εἰς τὸ Πατριαρχεῖον Ἀλεξάνδρειας ὑπαγομένους Ὀρθοδόξους τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας λαούς, Ἕλληνας, Σύρους, Ρώσους, κλπ. ὥστε νὰ ἐκκλησιάζονται καὶ νὰ τελῶσι τὰς ἐορτὰς τῶν ἄλλοι μὲν κατὰ τὸ Γρηγοριανόν, καὶ ἄλλοι δὲ κατὰ τὸ Ἰουλιανὸν Ἡμερολόγιον εἰς τὰς Ρωσικὰς καὶ ἀλλοδόξους Ἐκκλησίας.

Ὁ Πατριάρχης Μελέτιος ἐπέβαλεν εἰς τοὺς λαϊκοὺς χρηματικὰς πληρωμὰς διὰ τὸ Πατριαρχεῖον μὲ διατιμήσεις κατὰ τάξεις καὶ διαβαθμίσεις ἐπὶ πάσης Ἱεροπραξίας καὶ ἐπ' αὐτῶν ἔτι τῶν Ἱερῶν Μυστηρίων, καὶ ἐπὶ ζώντων καὶ τεθνεώτων, καταστήσας τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ εἰς οἶκον ἐμπορίου, εἰς τὰς ὁποίας πληρωμὰς ἀδυνατοῦν νὰ συμμορφωθῶσιν οἱ βιοπαλαισταὶ οἰκογενεϊάρχαι, καὶ ἀναγκάζονται μετ' ἀγανακτήσεως νὰ προσέρχονται εἰς ξένας Ἐκκλησίας διὰ τὰς θρησκευτικὰς τῶν πράξεις.

Τὸ ἐορτολόγιον τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας κατὰ τὸ Ἰουλιανὸν Ἡμερολόγιον διατηρεῖται ἄθικτον καὶ ἀμείωτον εἰς τὰς Ἀυτοκεφάλους Ὀρθοδόξους Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων, Ἀντιοχείας, Ρωσσίας, Σερβίας καὶ ἄλλων κρατῶν.

Εἰς τὴν Ἀλεξανδρινὴν Ἐκκλησίαν ὑπάρχουν δύο Ἡμερολόγια. Τὸ Ἰουλιανὸν διὰ τὰς ἐν Ἀβησσυνίᾳ Ἑλληνικὰς Ἐκκλησίας, καὶ τὸ Γρηγοριανὸν διὰ τὰς ἐν Αἰγύπτῳ, Σουδάν καὶ ἑτέρας χώρας τῆς Ἀφρικῆς. Εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐπετράπη διὰ Προεδρικοῦ Διατάγματος νὰ ὑπάρχουν καὶ τὰ δύο Ἡμερολόγια. Τοιοῦτοτρόπως εἶνε διηρημένη ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία καὶ τὸ ποιμνιον αὐτῆς εἰς δύο μερίδας, καὶ γίνεται ἐπὶ Μελετίου ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐγένετο κατὰ τοὺς πρώτους αἰῶνας τοῦ Χριστιανισμοῦ ἐκ τῶν αἰρέσεων, ὥστε νὰ τεμαχισθῇ ἡ Χριστιανικὴ τῶν Ἀποστόλων Ἐκκλησία εἰς διαφόρους θρησκευτικὰς ὁργανώσεις, αἵτινες ἀιματοκύλισαν ἑκατομμύρια Χριστιανῶν.

Διαμαρτυρήθησαν καὶ δι' ὑπομνημάτων καὶ διὰ τῆς δημοσιογραφίας καὶ δι' ἐντύπων βιβλίων οἱ ἐμμένοντες εἰς τοὺς ἐκκλησιαστικοὺς κανόνας, τὰς διατάξεις καὶ παραδόσεις τῆς Ὀρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ δὲν εἰσηκούσθησαν, ἔχοντες τοῦ Πατριάρχου Μελετίου τὴν θρησκευτικὴν ἐξουσίαν καὶ ἀδιαφοροῦντες διὰ τὴν πτῶσιν καὶ ἐξου-



θένοσιν τοῦ Ποιμανίου τῆς Ἐκκλησίας χάριν τῶν ἀτομικῶν του σκοπῶν.

Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος κατεδίκασεν αὐτὸν τῇ 29 Δεκεμβρίου 1921 εἰς καθάρεσιν ἀπὸ παντὸς ἱερατικοῦ βαθμοῦ καὶ εἰς ἀπομόνωσιν εἰς τὰς Στροφάδας νήσους τῆς Ἑλλάδος. Οἱ εὐλαβῶς ἐμμένοντες εἰς τὸ Ὁρθόδοξον Ἰουλιανὸν Ἡμερολόγιον, μνήμονες τῶν ἱερῶν τῶν Πατέρων των παραδόσεων δὲν ἐννοοῦν νὰ ὑποκύψωσιν εἰς τοὺς σκοποὺς τοῦ Πατριάρχου Μελετίου ἐν σχέσει πρὸς τὸ μεταρρυθμισθὲν Ἐκκλησιαστικὸν Ἐορτολόγιον [ὡς πρὸς τὰς χρηματικὰς διατιμήσεις κατὰ διαβαθμίσεις ἐπὶ τῶν ἱεροπραξιῶν πρὸς πλουτισμὸν αὐτοῦ καὶ τῶν ἀξιωματικῶν κληρικῶν του, τῶν πλείστων ἰδιοκτητῶν πολυορόφων ἀκινήτων, τοῦ] ὅπερ ἀντιβαίνει πρὸς τοὺς ἐκκλησιαστικοὺς κανόνας.

Τούτων πάντων οὕτως ἐχόντων, προσερχόμεθα νὰ παρακαλέσωμεν τὴν Ὑμετέραν Σεπτὴν ἡμῖν Ἐξοχότητα, ὅπως συμφώνως πρὸς τοὺς νόμους τοῦ Αἰγυπτιακοῦ Κράτους περὶ ἐλευθέρας ἐξασκήσεως τῶν θρησκευτικῶν καθηκόντων τῶν Θρησκευτικῶν Ὄργανώσεων τῶν ἐν αὐτῷ διαβιούντων εἰρηκτικῶς λαῶν, ἀνεξαιρέτως φυλῆς καὶ θρησκείας, εὐδοκίῃ αὐτῇ νὰ παραχωρήσῃ εἰς τὴν Κοινότητα τῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν τὴν ἄδειαν ἀνεγέρσεως Ἐκκλησίας ἰδίαις δαπάναις μὲ ἰδιοκούς των ἱερεῖς, ὅπως τελῶσιν οὗτοι τὰ θρησκευτικὰ των καθήκοντα συμφώνως πρὸς τοὺς Ἐκκλησιαστικοὺς κανόνας καὶ τὰς Ἱερὰς διατάξεις καὶ παραδόσεις τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, ὄντες ὅλος ἀνεξάρτητοι ἀπὸ τοῦ Ὁρθοδόξου Πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας.

Ἐκπληρουμένης τῆς αἰτήσεως ἡμῶν, ἐσόμεθα ἡμεῖς τε καὶ τὰ τέκνα ἡμῶν ἔσαι εὐγνώμονες πρὸς τὴν Α. Μεγαλειότητα τὸν Φιλόλαον Σεπτὸν ἡμῶν Ἀνακτα Φουὰτ τὸν Α'. Οὗ τὰ ἔτη εἴησαν πλείστα καὶ εὐδαίμονα, καθὼς καὶ πρὸς τὴν Ὑμετέραν Σεπτὴν ἡμῖν Ἐξοχότητα, κατὰ τὸ εὐγενὲς παράδειγμα τοῦ Ἐνδόξου Ὁμάρ Χατάπ, κατακτητοῦ τῆς Ἁγίας Πόλεως Ἱερουσαλήμ, ὅστις ἐν τῇ ἀνεξιθρησκείᾳ του παρεχώρησε τῷ 638 μ.Χ. εἰς τὸν Πατριάρχην τοῦ Βασιλικοῦ Γένους τῶν Ρωμαίων Σωφρόνιον διὰ συνθήκης τὸν περισπούδαστον Ἀχτιναμέ, τὸν ὁποῖον ἐσεβάσθησαν οἱ διάδοχοί του καὶ οἱ Σουλτάνοι τῆς Κων)πόλεως, εἰς ὃν Ἀχτιναμέ ὀφείλεται ἢ διάσωσις τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας.

Πεποιθότες, ὅτι εἰσακουσθήσεται ἡ θερμοτάτη ἡμῶν αὕτη παράκλησις, ὑποβάλλομεν τῇ Ὑμετέρᾳ Ἐξοχότητι τὰ βαθύτατα σέβη τῶν ἐν Αἰγύπτῳ εἰς δεκάδας χιλιάδας ἀριθμουμένων Χριστιανῶν Ὁρθοδόξων καὶ διατελοῦμεν τῆς Ὑμετέρας Ἐξοχότητος εὐπειθέστατοι καὶ ἀφοσιωμένοι θεράποντες.

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τῆς «Ἐνώσεως Χριστιανῶν Ὁρθοδόξων»

Ὁ Πρόεδρος Α. Γκιουλές.

Περὶ τοῦ ἑπομνήματος ἐδημοσίευσαν Ἑλληνικὰ καὶ ξενόγλωσσα ἐφημερίδες ὑπὲρ τῶν Παλαιοημερολογητῶν καὶ κατὰ τοῦ Πατριάρχου Μελετίου, τοῦ διαίρεσαντος τὸν λαόν. Μὲ τὴν παραχώρησιν Κυβερνητικῆς ἀδείας εἰς τοὺς Παλαιοημερολόγους πρὸς ἀνεγέρσιν ἰδίων ἐκκλησιῶν, θὰ προσχωρήσωσιν εἰς τὸ Πάτριον Ἐορτολόγιον πάντες οἱ Ὁρθόδοξοι, διότι ὁ Ἕλληγ, μνήμων τῶν ἱερῶν, τῶν Πατέρων του παραδόσεων, οὐδέποτε ἔπαισεν ἀσεβῶν πρὸς τὰ ἱερὰ καὶ τὰ πατρία του. Πολλοὶ ἱερεῖς ἐξεδήλωσαν τὴν προθυμίαν των νὰ προσχωρήσωσιν εἰς τοὺς παλαιοημερολόγους, ὡς καὶ οἱ ἐν Καίρῳ ὑπὸ Πρόεδρον τὸν κ. Μάρκον Φιλίππου, ἀνεγείροντες Ναοὺς. Αἱ ἐν Αἰγύπτῳ Ἐπιτροπαὶ συνεργάζονται μετὰ τῆς ἐν Ἀθήναις Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς τῆς «Ἑλληνικῆς Θρησκευτικῆς Κοινότητος τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν» ὑπὸ Πρόεδρον τὸν Ἀντιστράτηγον κ. Κωνσταντῖνον Δημητρακόπουλον, ἐχοῦσις καὶ ἰδίαι ἐφημερίδα τὸν «Κήρυκα τῶν Ὁρθοδόξων». Αὕτη ἴδρυσεν ἰδίαις Ἐκκλησίαις, 3 ἐν Ἀθήναις, 2 ἐν Πειραιεὶ καὶ ἄλλαις ἐν Ἑλλάδι τῆς Ἑλλάδος πόλεσι, μὲ 245 τμήματα, συντηροῦσα ἰδίους ἱερεῖς, Ἀγιογράφαις χωρὶς νὰ ἐπάγωνται εἰς τὴν ἐπίσημον Ἐκκλησιαστικὴν Ἀρχὴν.

Ἡ ἐν Ἀθήναις Κεντρικὴ Ἐπιτροπὴ τῶν Παλαιοημερολογητῶν, ἐνδιαφερομένη ἕξ Ἰσου διὰ τοὺς ἐν Αἰγύπτῳ ὁμοϊδεάτας της, ὑπέβαλεν εἰς τὸν ἐν Ἀθήναις Πρεσβευτὴν τῆς Αἰγύπτου τὸ κάτωθι ἑπομνήμα, δημοσιευθὲν ἐν τῷ «Κήρυκι τῶν Ὁρθοδόξων»:

Ἄριθ. Πρωτ. 1188

Πρὸς τὴν Α. Ἐξοχότητα τὸν Πρεσβευτὴν τῆς Αἰγύπτου  
Ἐνταῦθα.

Ἐξοχώτατε,

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τῆς ἐνταῦθα «Ἑλληνικῆς Θρησκευτικῆς Κοινότητος τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν», εἰς ἣν ὑπάγονται ἅπαντα τὰ ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ τῷ ἐξωτερικῷ σωματεῖα, τὰ ἀγωνιζόμενα ὑπὲρ τῶν πατρῶν παραδόσεων, ὡς καὶ διὰ τὴν ἐπαναφορὰν τοῦ Ὁρθοδόξου Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν, καθυποβάλλει Ὑμῖν βαθυσεβάστως τὴν παράκλησιν ὅπως μεσολαβήσητε παρὰ τῷ Ὑψηλῷ ὑμῶν Βασιλεῖ Φουὰτ τῷ Α' καὶ τῇ Σεβαστῇ Κυβερνήσει, ὅπως ἀποφανθοῦν μετ' εὐμενείας ἐπὶ τοῦ ὑποβληθέντος ἑπομνήματος παρὰ τῶν ἀκολουθούντων τὸ Πάτριον Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον Ἑλλήνων τῆς Ἀλεξανδρείας, αἰτησαμένων τόσον παρὰ τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως Φουὰτ, ὅσον καὶ τῆς Φιλελευθέρως ὑμῶν Κυβερνήσεως τὴν ἄδειαν, ὅπως οἰκοδομήσωσιν ἰδίους ναοὺς, ἐν οἷς νὰ λειτουργῶνται δι' ἰδίους ἱερέων ἐν τῇ φήλῃ χώρᾳ Αἰγύπτῳ ἔνθα φιλοξενοῦνται.

Πεποιθόμεν, Ἐξοχώτατε, ὅτι ἡ Ὑμετέρα μεσολάβησις θὰ συντελέσῃ

τὰ μέγιστα εἰς τὴν ἀποδοχὴν τῆς αἰτήσεως τῶν ἐν Αἰγύπτῳ πιστῶν Ὁρθοδόξων ἀδελφῶν ἡμῶν.

Διατελοῦμεν μετὰ σεβασμοῦ  
Ἐντολῇ τοῦ Δ. Συμβουλίου  
Ὁ Πρόεδρος *Κ. Δημητρακόπουλος*

Ὁ Μελέτιος Μεταξάκης μετέβαλε τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ εἰς οἶκον ἐμπορίου. Εἰσήγαγεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καινοτομίας ἐπὶ τῶν Ἱερῶν Μυστηρίων, Κηδειῶν, Μνημοσύνων καὶ ἐπὶ πάσης ἱεροπραξίας κατὰ διατιμήσεις καὶ διαβαθμίσεις πληρωμῶν. Εἰς τοὺς μὴ συμμορφωμένους ἀποκλείεται θρησκευτικὴ προᾶξις.

Ἐπέβαλε τὴν τέλεσιν τοῦ Βαπτίσματος καὶ τοῦ Γάμου ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, μὲ περισσοτέρας δαπάνας εἰς βάρος τῶν βιοπαλαιστῶν.

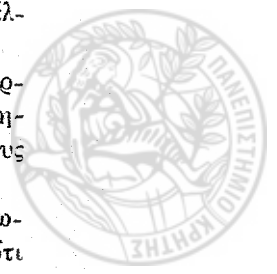
Ἐλισε τὸ ζήτημα τοῦ ἐκ συγγενείας κωλυμένου γάμου ἐπὶ ἀδρᾷ προπληρωμῇ εἰς τὸν Πατριάρχην ἢ τὸν Ἀρχιερέα, ἀφοῦ οἱ μελλόνυμφοι «ἔσσονται εἰς σάρκα μίαν».

Ἐλισε τὸ ζήτημα τῆς αὐτοκτονίας διὰ τῆς ὑπὸ ἱερέως συνοδείσεως τοῦ νεκροῦ ἐπὶ ἀδρᾷ προπληρωμῇ, ἄλλως πετῶνται οἱ νεκροὶ εἰς λείαν τῶν κυνῶν, τοὺς δὲ πλουσίους, ἔστω καὶ κακούργους καὶ ἀθέους, στέλλουν κατ' εὐθείαν εἰς τὸν ἀνθηρὸν παράδεισον.

Συνέστησε τῇ 20 Δεκεμβρίου 1926 ἐν τῷ Πατριαρχείῳ «Πατριαρχικὸν Ταμεῖον Ἐλεημοσύνης» ἐκ Κληρικῶν καὶ Κυριῶν, ἀλλὰ μὴ ἐκπληροῦν τὸν φιλανθρωπικὸν του σκοπὸν πρὸς ἀπόρους, ἀσθενεῖς, ἀποκλήρους τῆς τύχης, προωρισμένον μᾶλλον διὰ τοὺς γαστέρας τῶν Κληρικῶν.

Κατεσκεύασε Σταυροὺς τοῦ Ἁγίου Μάρκου τριῶν τάξεων πληρωμῶν διὰ τὰ στήθη τῶν λαϊκῶν. Ὁ Χριστὰς θὰ εἶπε σταυρούμενος, ὅτι προτιμώτερον νὰ ἐρρίπτετο εἰς τὸν βράσθρον, παρὰ νὰ σταυρωθῇ διὰ νὰ φέρηται ὁ Σταυρὸς καὶ εἰς βρομερὰ στήθη Κληρικῶν καὶ Λαϊκῶν.

Κατεδάφισε τὰ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ παρὰ τὸν Καθηδρικὸν Ναὸν τοῦ «Ἁγίου Σάββα», τῷ Πατριαρχείῳ ἀνήκοντα, οἰκήματα καὶ καταστήματα, πετάξας εἰς τοὺς δρόμους Ἕλληνας ἐνοικιαστάς, ἀπὸ τεσσαρακονταετίας πληρώνοντας ἐνοίκια, ἀνεγείρας ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τὸν κινηματογράφον «Ριάλτο» μὲ Πατριαρχικὸν θεωρεῖον, καὶ καζίνα (danses) διὰ πορνικούς χορούς. κατὰ τὸ νεωτεριστικὸν πνεῦμά του, ἵνα συγχρόνως ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ ὑμνῆται, εὐλογῆται, προσκυνῆται, δοξολογῆται καὶ λατρεύηται ὁ Θεὸς καὶ ὁ διάβολος, τὸ πνεῦμα καὶ ἡ σὰρξ. Ἡδύνατο ὡς ἀρχηγὸς τῆς Χριστιανικῆς Θρησκείας νὰ μιμηθῇ τοὺς Ἀποστόλους καὶ τοὺς διαδόχους αὐτῶν μεγάλους Ἐκκλησιαστικούς Πατέρας τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, ἀνεγείρων οἰκίας δι' ἑλληνικὰς οἰκογενείας, δεικνύων ὡς Ἕλλην, ἀν ἦναι, τὸ ἐνδιαφέρον του πρὸς ὁμογενεῖς. Ἡδύνατο νὰ δαπανήσῃ διὰ τὸ ἀσβέστωμα τοῦ εἰς ἀθλίαν κατάστασιν ὄντος Καθηδρικοῦ Ναοῦ τοῦ «Ἁγίου Σάββα» καὶ νὰ οἰκοδομήσῃ τὰ παρὰ τὸν Ναὸν ἐπίσης κατερειπωμένα



Πατριαρχεῖα, ἐνθα πρότερον ἦσαν αἱ κατοικίαι τοῦ Πατριάρχου καὶ τοῦ προσωπικοῦ αὐτοῦ γραμματέων καὶ ἐφημερίων.

Συνέλεξεν ἐράνους πρὸς ἀνεγέρσιν Καθηδρικοῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Μάρκου καὶ Πατριαρχείου, διὰ νὰ ἐντοιχίσῃ ἐν αὐτοῖς τὸ ὄνομά του, ἀνελθόντας εἰς 6,000 λίρας, ἐνῶ ἡ κατασκευὴ αὐτῶν ὑπελογίσθη ἄνω τῶν 60,000 λιρῶν, καὶ ἀναφέρονται μόνον τὰ ὀνόματα τῶν ἐγγραφέντων ἐν τῷ ἐράνῳ, ἀφοῦ ἔμαθον πάντες, ὅτι ὁ Παναγιώτατος ἔχων ἄνω τῶν 130,000 λιρῶν, δύναται ἐξ ἰδίων ν' ἀνεγείρῃ τὰς οἰκοδομὰς, ἢ νὰ ἐπιβάλλῃ καὶ εἰς τοὺς Ἐπιτρόπους του Μητροπολίτας Τριπόλεως Θεοφάνην καὶ Πτολεμαῖδος Παρθένιον νὰ συνεισφέρωσιν εἰς τὸν Μελετιακὸν σκοπὸν ἐκ τῶν χιλιάδων λιρῶν των, προσελθουσῶν ἐκ θρησκευτικῶν ἱεροπραξιῶν, ἢ καταχρήσεων, ἢ πλαστογραφιῶν, ἐναντίον τῶν ἐκκλησιαστικῶν κανόνων.

Καθώρισε διὰ μηνιαῖον μισθὸν του ποσὸν 125 λιρῶν, καὶ ὄλων τῶν δαπανῶν του εἰς βάρος τοῦ Πατριαρχικοῦ ταμείου, διὰ τροφήν, στέγην, ὑπηρεσίαν, ἀμάξας, αὐτοκίνητα, ταξίδια καὶ ἀερόπλانا, ὅπως συν-ενοηται μετὰ τῶν ὑποστηρικτῶν του ἑτεροδόξων, ἵνα μᾶς ἀλλάξῃ τὴν πίστιν μας, δνειρευόμενος νὰ συναριθμηθῇ μετὰ τῶν λαϊκῶν ἐκατομμυριούχων πρὸς ἀγορὰν πολυτελεστάτου ἀνάκτορος παρὰ τὰ ἀνάκτορα τοῦ Ἐπουρανίου ἡμῶν Θεοῦ.

Ἰδρύθη τῇ 18 Σεπτεμβρίου 1926 ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, παρὰ τὸν Ναὸν τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ, Ἱεροδιδασκαλεῖον «Ἁγίου Ἀθανάσιος», ὑπὸ διευθυντὴν τὸν Ἀρχιμανδρίτην κ. Χριστόδουλον, τὸν μετὰ δύο ἔτη ἀντικατασταθέντα ὑπὸ τοῦ εἰς Πρεσβύτερον χειροτονηθέντος καὶ εἰς Κατηχητὴν τοῦ Θρόνου τιλοφορηθέντος κ. Ἰωάννου Παπαδοπούλου, οἰκογενειάρχου, ἀδελφοῦ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ. Χρυσόστομου Παπαδοπούλου. Τῷ 1929 τὸ Ἱεροδιδασκαλεῖον μετεφέρθη εἰς τὰς ἐν Ἡλιουπόλει Μελαχροινίους Σχολάς, παρὰ τὰς διαμαρτυρίας τῶν Ἡλιουπολιτῶν.

**Μελαχροῖνιοι Σχολαί.** Οἱ Ἡλιουπολίται δι' Ἐπιτροπῆς διὰ ζώσης καὶ ἐγγράφως παρεκάλεσαν τὸν Μελέτιον νὰ μὴ καταλάβῃ τὰς Μελαχροινεῖους Σχολάς, προωρισμένας διὰ τὰ τέκνα των, ἀτε ἀνηκούσας εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Κοινότητα Ἡλιουπόλεως, ἀλλὰ δὲν εἰσηκούσθησαν. Διὰ τοῦτο συνήλθον ἐν Ἡλιουπόλει τῇ 16 Ἰουνίου 1929 εἰς πάνδημον συλλλητήριον, ὅτε ὁ ἐκ τῆς Ἐπιτροπῆς κ. Ε. Χατζηπαράσχης ἐξεφώνησε δριμύτατον μετ' ἀγανακτήσεως λόγον, καταδείξας, ὅτι πρὸ δωδεκαετίας ὁ κ. Μιλτιάδης Μελαχροινὸς προσέφερε τὸ χρῆμα διὰ τὴν ἵδρυσιν Ἑλληνικοῦ Ναοῦ τῆς «Θεοτόκου», δι' ἣν προσέφερον καὶ οἱ κάτοικοι Ἡλιουπόλεως καὶ ἄλλοι τῆς Αἰγύπτου ὁμογενεῖς, ἵδρύσας παρὰ τὸν Ναὸν τὰς Μελαχροινεῖους Σχολάς, αἵτινες ἐπὶ τετραετίαν συνετηροῦντο ἐξ ἰδίων του, μετὰ δὲ τὴν ἀτυχίαν τῶν ἐπιχειρήσεών του ἐκ τῶν Ἡλιουπολιτῶν ὑπὸ ἐπταμελοῦς ἐπιτροπῆς. Ἰδρύθη Ἑλληνικὴ Κοινότης, ἀναγνωρισθεῖσα διὰ Προεδρικοῦ Διατάγματος τῇ 13 Φεβρουαρίου 1926, εἰς ἣν ὁ

κ. Μελαχροινός ἐδώρησε τὰς Σχολὰς, ὡς ὁ Μελέτιος Χαμιτικῶς κατέλαβεν, ἐγκαταστήσας ἐν αὐταῖς τὸ Ἱεροδιδασκαλεῖον, ἐνῶ ἠδύνατο νὰ πράξῃ τοῦτο ἐν τῷ Μοναστηρίῳ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, ἀποπέμψας τὰ ἐν αὐταῖς στεγαζόμενα τέκνα τῶν Ἡλιουπολιτῶν, ἐννοῶν νὰ καταστήσῃ αὐτὰς ἰδιοκτησίαν τοῦ Πατριαρχείου, νὰ τὰς κάμῃ **Γραικικὰς**, ἐνῶ τοῦτο ἐδράζεται ἐπὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Κοινοτικοῦ καθεστώτος. Ὁ Μελέτιος ἐννοεῖ, ὅπως αἱ Ἑλληνικαὶ Κοινότητες γίνωσιν «Ὁρθόδοξοι Γραικικαί», ὡς καὶ τὰς ἀποκαλεῖ, καὶ ὅτι πρέπει νὰ παύσωμεν σκεπτόμενοι «**Ἑλλαδικῶς**», καὶ ν' ἀρχίσωμεν σκεπτόμενοι «**Γραικικῶς**», νὰ διαλύσωμεν τὰς Κοινότητας καὶ νὰ προσέλθωμεν εἰς τὴν Πατριαρχικὴν **Γραικικὴν Κοινότητα**, καὶ ὅτι οὐδεμίαν **Ἑλλαδικὴν Κοινότητα** θ' ἀναγνωρίσῃ καὶ οὔτε θὰ ἐπιτρέψῃ νὰ ἰδρυθῇ ἄλλος **Ναὸς Ἑλλαδικός**, παραπέμψας τὴν Ἐπιτροπὴν εἰς τὰ δικαστήρια καὶ ἀπειλήσας αὐτὴν διὰ τῆς Παγκαλικῆς τότε Κυβερνήσεως. Εἶπεν ὁ κ. Χατζηπαράσχης, ὅτι ἀποκαλύπτονται αἱ ἰδέαι τοῦ Πατριάρχου Μελετίου, μὴ ἀποτελοῦσαι μυστικόν, ἀλλὰ καταχθόνιον αὐτοῦ σχέδιον τῶν δυνεῖρων του, καὶ τὸ ζήτημα τοῦτο ἐνδιαφέρει ὅλας τὰς ἐν Αἰγύπτῳ Ἑλληνικὰς Κοινότητας καὶ πάντα Ἑλληνα, ὅτι θέλει νὰ ἐξαλείψῃ τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν καὶ τὸ Ἑλληνικὸν αἴσθημα ἀπὸ τοὺς ἀπογόνους μας ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον πολλοὶ ἐφραντάσθησαν ὡς τὸ διαπρεπέστατον σημαιοφόρον τῆς Ἑλληνικῆς ἰδέας.

Ἄνεφερον ὁ ὁμιλητής, ὅτι ὁ Μελέτιος ἠθέλησε νὰ θέσῃ χεῖρα καὶ ἐπὶ τοῦ «Κανισκερείου Ὁρφανοτροφείου», ἀλλ' εὗρεν ἀντεμέτωπόν του τὸν Πρόεδρον τοῦ «Αἰσχύλου-Ἀρίωνος» κ. Γ. Ἀναστασιάδην. Μήπως δὲν διενεώθη νὰ ὑπαγάγῃ εἰς ἑαυτὸν ὅλα τὰ Ἑλληνικὰ Σωματεῖα καὶ πᾶν Ἑλληνικὸν Ἴδρυμα; Ὁ κ. Χατζηπαράσχης ἐτόνισε τὸν μέγαν κίνδυνον τὸν ὁποῖον πλειστάκις διέτρεξε τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος ἀπὸ τοὺς καλογηρισμοὺς τῶν ἐκκλησιαστικῶν μας ἀρχόντων, καὶ ὅτι πρέπει νὰ ἐξεγερθῇ ὁ Ἑλληνισμὸς τῆς Αἰγύπτου σύσσωμος καὶ φέρῃ εἰς εὐθείαν ὁδὸν τὸν Πατριάρχην, ἄλλως ὁ κίνδυνος εἶναι μέγας, καὶ πρέπει νὰ παλαίσωμεν μὲ Θεοὺς καὶ δαίμονας διὰ νὰ πάρωμεν τὰ σχολεῖα μας, καὶ θὰ μᾶς συνδράμουν αἱ Προξενικαὶ καὶ Διπλωματικαὶ ἀρχαί, διότι πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἐτάχθησαν ὑπὸ τοῦ νόμου καὶ τοὺς ἔστειλεν ἡ Πατρίς. Ἐγένετο ψήφισμα, ἀποσταλὲν εἰς τὸν Πατριάρχην, τὸν κ. Μελαχροινόν, τὸν Πρόεδρον τῆς Ἑλλάδος κ. Μεταξᾶν, τὸν Γ. Πρόξενον κ. Στελλάκη, τὸν Πρόεδρον τῆς Κοινότητος Ἡλιουπόλεως κ. Ἰωαννίδην καὶ εἰς τοὺς Προέδρους τῶν Ἑλληνικῶν Κοινοτήτων Αἰγύπτου. (Παν. Τάφος». Τόμος Β'. ἀριθ. 45).

Ὁ ὑποφαινόμενος γνωρίζων τὴν ἀνθελληνικὴν πολιτείαν τῶν πλείστων καλογήρων, καὶ προιδὼν, ὡς κάτοικος Ἡλιουπόλεως (1916-1926), τὰ μέλλοντα νὰ συμβῶσιν ἐν τῇ ἀναμίξει τοῦ Πατριαρχείου εἰς τὰς Μελαχροϊνοὺς Σχολὰς καὶ εἰς τὸν Ναόν, εἶχον συνεννοηθῆ τῷ 1921 μὲ τὸν διευθύνοντα τὸ Διπλωματικὸν Πρακτορεῖον κ. Κωνσταντῖνον Ξανθόπου-



λον πρὸς ἴδρυσιν Ἑλληνικῆς Κοινότητος Ἡλιουπόλεως, καὶ συλλέξας τὰς ὑπογραφὰς τῶν Ἡλιουπολιτῶν, εἶχον ὁρίσει τὴν ἡμέραν γενικῆς συνλεύσεως πρὸς ἐκλογὴν Ἐπιτροπῆς διὰ τὴν μελέτην τοῦ ἐπ' ἐμοῦ συνταχθέντος Κανονισμοῦ καὶ διὰ τὴν περαιτέρω ἐνέργειαν. Ἀλλὰ δυστυχῶς συνέβη ὅ,τι εἰς παρομοίους ἱεροὺς καὶ ἐθνικοὺς σκοποὺς συμβαίνει ἐν τῷ Ἑλληνισμῷ, εἰς τὴν ἀντίδρασιν Πατριαρχικῶν δεγμάτων, ἀστοχειώτων, οἵτινες ἦσαν Ἐπίτροποι, ἔφοροι καὶ διαχειρισταὶ τοῦ Ναοῦ καὶ τῶν Σχολῶν, καὶ οὕτω ἐνανάγησεν ὁ ἱερός καὶ ἐθνικός οὗτος σκοπός. Ἴδιον τῆς φυλῆς μας ὁ ἕνας νὰ ἰδρῦσῃ καὶ ὁ ἄλλος νὰ κρημνίσῃ, καὶ διὰ τοῦτο βαίνομεν ἄλματωδῶς εἰς θρησκευτικὴν καὶ ἐθνικὴν ἀποσύνθεσιν. (Παν. Τάφος. Τόμος Β'. 47).

**Σπεισεροπούλειον Ὁρφανοτροφεῖον.** Οἱ Ἄδελφοὶ Σπεισερόπουλοι Γεώργιος καὶ Δημήτριος ἴδρυσαν τὸ ἐν Ἡλιουπόλει τετραόροφον καὶ μεγαλοπρεπέστατον «**Σπεισεροπούλειον Ὁρφανοτροφεῖον**». Τὴν 10 Μαΐου 1927 ἐν ἰδιαίτερά συννομλίᾳ μου μετὰ τοῦ ἀειμνήστου Γεωργίου Σπεισεροπούλου, ἐν τῷ γραφείῳ του, κατέκρινα τοὺς σκοποὺς τοῦ Μελετίου, θέλοντος νὰ παρουσιάσῃ τὸ Ἑλληνικὸν Ἴδρυμα τῶν «**Μελετιανῶν**» καὶ ἐντοίχισθῇ ἐν αὐτῷ τὸ ὄνομά του, συστήσας, ὅπως ἐπιμείνῃ εἰς τὴν ἐπωνυμίαν «**Σπεισεροπούλειον Ὁρφανοτροφεῖον**» καὶ ὑπὸ Ἑλληνικὴν ἰθαγένειαν, ὅπερ καὶ ἐγένετο κατόπιν ἐπιμονῆς αὐτοῦ. Ἐπειδὴ ὅταν ἤνοιξε τὰς πύλας του τὸ «Σπεισεροπούλειον», ἐπλήρη περιπέσειμα 3,000 λιρῶν ἐκ προσφορῶν φίλων ἀνθρώπων δημογενῶν, ὁ Μελέτιος κατακρατεῖ τὸ ποσὸν τοῦτο ἀνήκον εἰς τὸ Σπεισεροπούλειον, τὸ ὁποῖον δύναται νὰ περιλάβῃ 300 ὄρφανά, ἐνῶ σήμερον ἀριθμοῦνται εἰς 133, ἐλλείπει χρηματικῶν πόρων, ὡς ἐτόνισεν ἐν τῇ λογοδοσίᾳ του ὁ διευθυντής αὐτοῦ Κατηχητής κ. Ι. Παπαδόπουλος. Ἐὰν ἔξη ὁ Γεώργιος Σπεισερόπουλος οὐδέποτε θὰ ἐνεῖχετο τὴν τοιαύτην ἀππλαγχτίαν τοῦ σκληροῦ Μελετίου.

**Ἄγιοι Ἀναργυροί.** Ὁ Μελέτιος διώρισεν Ἐπιτροπὴν τοῦ ἐν Ἀμπουκίᾳ Ναοῦ τῶν Ἁγίων Ἀναργύρων, ὅστις εἶναι μικρὸς ξύλινος χρησιμεύων καὶ ὡς μικρὸν σχολεῖον τῶν ἑλληνοπαίδων, ὅπου καὶ ἡ θερινὴ τοῦ Μελετίου καὶ τῆς οἰκογενείας του οἰκία. Παρὰ τὸν Ναὸν ἐπάσχει οἰκόπεδον 6.000 πήχεων, ἰδιοκτησία τοῦ Μπαρὸν Μενάση, ὅπερ ἠγόρασεν ὁ Μελέτιος συνεταιρικῶς μὲ τὸν κ. Περικλῆν Ζοῦρον ἀντὶ 1600 λιρῶν Μελετιανῶν, ἐκδοθέντων τῶν ἰδιοκτητικῶν τίτλων εἰς τὸ ὄνομα τοῦ κ. Ζοῦρου, ἀλλ' οὗτος μετεπώλησεν αὐτό, ἀπουσιάζοντος τοῦ Μελετίου ἀπὸ τὴν βόρειον Ἀφρικὴν, εἰς τοὺς καλογήρους Frères, εἰς διπλασίαν τιμὴν, ἐνθυλακώσας τὸ προϊόν. Οἱ Frères κτίζουσιν ἤδη ἐν τῷ οἰκοπέδῳ Μοναστήριον καὶ Ἐκκλησίαν πρὸς ἄφατον λύπην τοῦ Μελετίου, τοῦ διὰ κερδοσκοπίαν πρὸς μεταπώλησιν ἀγοράσαντος αὐτό, ἢ πρὸς ἐκμετάλλευσιν ἀγροτικὴν ὡς προσκύνημα τῶν Ἁγίων Ἀναργύρων, καὶ εὐρίσκειται ἤδη εἰς διάστασιν μὲ τὸν κ. Ζοῦρον διὰ τὴν κατ' αὐτοῦ ἀπάτην,

μη δυνάμενος δὲ νὰ προβῆ δικαστικῶς, ἵνα μὴ ἐκτεθῆ ὡς κερδοσκοπὸς ἐπιχειρηματίας. Ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἦτο ἐφημέριος ὁ ἐκ Σμύρνης Ἀρχιμανδρίτης Εὐάγγελος Δηληγιάννης, γνωστὸς ἐν Κασαπλάγκκι καὶ Μάροσα-Ματρούχα ὡς ἀγορολόγος καὶ δι' ἄλλας ἀσυμβιβάστους πρὸς τὰ ἀξιωματὰ του πράξεις, ἐξηπλωμένος δὲ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἐρούφα μακαρίως τὸν Τουρκικὸν ναργιλὲν παρουσίᾳ γυναικῶν. Οὗτος ἔπαυσε μετὰ τὰς ἐξετάσεις τὴν εὐδοκίμως ἐπὶ τριετίαν διδάξασαν ἐν τῇ σχολῇ ἔγγαμον κ. Κατήναν Ἀργυρίου, καὶ ἀναδείξασαν αὐτὴν πεντατάξιον ἀπὸ τριτάξιον πρὸς εὐχαρέστησιν τῶν γονέων, διότι ἠθέλησε τοῦτο εἰς τῶν ἐπιτρόπων καὶ ἐφόρων, φίλος τοῦ Μελέτιου, πρὸς γενικὴν ἀποδοκιμασίαν ὑφ' ὅλης τῆς Ἑλληνικῆς παροικίας. Οἱ δὲ παράγοντες τῆς Ἐπιτροπῆς ἐντιμοὶ κ.κ. Ἀπόστολος Κουλουτπάνης καὶ Ἰωάννης Μισιάρης διεμαρτυρήθησαν εἰς τὸ Πατριαρχεῖον κατὰ τῆς ἀπολυταρχικῆς παρανομίας τοῦ Δηληγιάννη, ζητήσαντες τὴν ἀνάκλησιν αὐτοῦ καὶ τὴν ἐπάνοδον τῆς διδασκαλίας, ἄλλως παραιτοῦνται. Ἐπιστρέψας ὁ Μελέτιος ἐκ βορείου Ἀφρικῆς, ἔπαυσε τὸν Δηληγιάννην, ἐδέχθη τὴν παραίτησιν τῶν ρηθέντων ἐπιτρόπων καὶ ἐνέκρινε τὸν γενόμενον διορισμὸν δεκαοκταετοῦς παιδίσκης ὑπὸ τοῦ φίλου του ἐπιτρόπου. Ὁ ἐν λόγῳ Δηληγιάννης ἠρνεῖτο νὰ τελέσῃ γάμον διαφθοραίσης πτωχῆς κόρης ὑπὸ τοῦ μνηστῆρός της, ἐὰν δὲν ἐπληρώνετο πρότερον, καὶ ἀφοῦ ἔλαβε ἡμίσειαν λίραν ἐξ ἐράνου συλλεγείσαν, ἐτέλεσε τὸν γάμον. Ταῦτα κατ' ἀφήγησιν τῶν ἐν Ἀμπουκίρ ὁμογενῶν. Τὸν παυθέντα Δηληγιάννην διώρισεν ὁ Πατριάρχης εἰς Φαγιούμ, ἀλλ' ἔγραψα ἐξ Ἀμπουκίρ εἰς τὸν αὐτόθι ἐντιμον Πρόεδρον κ. Ν. Ζάγοραν τὰ κατὰ τὸν ἀνάξιον τοῦτον ἱερέα, μετὰ μίαν αὐτόθι λειτουργίαν ἀναχωρήσαντα καὶ ἐπανελθόντα εἰς τοὺς κόλπους τοῦ Παναγιωτάτου Μ. Μεταξάκη.

Ὁ Μελέτιος εἶχε φέρει ἐξ Ἀθηνῶν τὸν συνεργάτην του Π. Μάγαν, ὃν διώρισεν φροντιστὴν τοῦ Πατριαρχείου καὶ τοῦ Ἱεροδιδασκαλείου, ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ ἐξοφλήσῃ τὸ πρὸς αὐτὸν χρέος του ἐκ 10,000 δραμῶν, ἐκ συνεταιρικῆς ζημίας ἐπὶ μουλαρεμπορίᾳ ἐν Ἀθήναις, διὰ μηνιαίων πληρωμῶν τοῦ δεκαλίρου τῆς μισθοδοσίας του καὶ ἐκ τῶν ληστρικῶν ἐπὶ τῶν τροφίμων ποσοστῶν του, ἦτο δὲ καὶ ἀποθηκάριος, χωρὶς νὰ εἰσάχθῃ τροφίμων εἰς τὴν ἀποθήκην, ἐφαρμόσας τὴν παροικίαν: «γιάννης κερῶ καὶ γιάννης πίνει». Ἐλάμβανε προκαταβολικῶς ἐκ τοῦ ταμείου τοῦ Πατριαρχείου τὰ χρηματικὰ ποσὰ δι' ὠρισμένην ποσότητα καὶ ἔφερεν εἰς τὸ Πατριαρχεῖον ἐλαχίστην, ἦτοι ἀντὶ ν' ἀγοράσῃ 40 ὀκάδας ζάχαριν ἠγόραζε 2-3 ὀκάδας, χρεώνων τὸ Πατριαρχεῖον μὲ 40 ὀκάδας. Ἐπίσης δι' οἰανδήποτε ἐν τῷ Πατριαρχεῖῳ ἐργασίαν συνεφώνει μὲ τοὺς ἐργάτας τὰ ποσοστὰ του διὰ τὴν τιμὴν τοῦ αἵματος. Εἰς τὸ Ἱεροδιδασκαλεῖον εἰσήγε βρώμια κρέατα, μαραμμένα διὰ πέταμα χορταρικά καὶ σκουλικιασμένα ὄσπρια καὶ ζυμαρικά. Ὁ Μελέτιος εἶχεν ἀναθέσει εἰς αὐτὸν διὰ μίαν ἑβδομάδα καὶ τὴν ἀγορὰν τῶν τροφίμων διὰ τὴν οἰκογένειάν του, ἀπο-

τελουμένην ἀπὸ τὸν πατέρα του, τὰς 4 ἀνεμιάς του καὶ τοὺς 2 ἀνεμιοὺς του, καὶ ἐπειδὴ καὶ οὗτοι ἔτρωγον βρωμερὰς τροφάς, ἡ μεγαλειτέρα ἀνεμιά παρεπονέθη εἰς τὸν θεῖόν της Παναγιώτατον, ὅστις τῇ ἀνέθηκε τὴν φροντίδα τῶν ἀνηνίων, εἰπὼν: «Καλὴ μου ἀνεμιά, θὰ λαμβάνῃς μηνιαίως 30 λίρας διὰ τροφήν, καὶ ἐκ τοῦ περισσεύματος νὰ κάμῃς τὴν προικὰ σου, διότι ξεύρεις ποὺ κλέπτει ὁ Μάγας». Ἐπειδὴ οἱ ἔχοντες δοσοληψίας μὲ τὸν Μάγαν ἦλθον εἰς λόγους διὰ τὰ ποσοστὰ αὐτοῦ, καὶ ἀφοῦ ἔφαγε παρὰ μίαν τεσσαράκοντα, ἠναγκάσθη ὁ Μελέτιος ν' ἀπομακρύνῃ αὐτὸν εἰς Ἀθήνας, ἀφοῦ ἐκανόνισαν τοὺς ἐκκρεμεῖς λογαριασμοὺς των.

Ἔθεσε νέας διατάξεις πληρωμῶν ἐν τῷ νεκροταφείῳ Καΐρου, ὑπαγομένῳ τῷ Πατριαρχεῖῳ, διὰ τὴν ταφήν, διὰ τὴν ἐνταφήν τῶν ὄστων καὶ τὴν τοποθέτησιν αὐτῶν, ἐὰν εἰς γῆν 75 ο)ο τοῦ μέτρου διὰ λίρας δέκα, ἐὰν ἐν τῷ χονετηρίῳ εἰς λίραν μίαν ἐτησίως, ἄλλως πετόνται εἰς τὸ κενόν δι' ἀγορὰν τόπου διὰ μνημεῖον παντοτεινὸν ἀπὸ λίρας 50 καὶ ἄνω, ἐὰν διὰ τρισάκιον προπληρωμὴν εἰς τὸν θυρωρὸν Γεώργη ἔναντι ἀποδείξεως, ἐὰν διὰ τὸ κατάβρογμα τοῦ τάφου, περιποίησιν τῆς προσυνάδας καὶ φωτισμὸν τοῦ φαναρίου, γίνεται ἰδιαιτέρα συμφωνία. Αἱ εἰσπράξεις εἰσέρχονται εἰς τὸ Πατριαρχικὸν ταμεῖον. Κατακρατεῖ ὁ Μελέτιος 42 μαρμάρινα μνημεῖα τοῦ μαρμαρογλύπτου κ. Ἰωάννου Δήμου, κατασκευάσαντος αὐτὰ εἰς τὸ ἡμισυ τῆς ἀξίας ἐκ προσυμφωνίας μετὰ τῶν ἐνδιαφερομένων, ὑπὸ τὸν ὄρον μετὰ τὴν ἐκταφήν τῶν ὄστων νὰ περιέρχονται εἰς τὴν κατοχὴν αὐτοῦ, ὅστις ἐξωράισε τὸ νεκροταφεῖον διὰ τῆς καλλιτεχνικῆς του ἐργασίας. Διεμαρτυρήθη ὁ κ. Δήμου εἰς τὸν Παναγιώτατον, λαβὼν ἀπάντησιν ἀρητηκὴν, καὶ ἡ ὑπόθεσις λυθήσεται δικαστικῶς. Τὶ δὲ γίνεται διὰ τὰ κόλλυβα καὶ τοὺς ἄρτους; ἐμπόριον ἱεροκαπηλίας! !

Ὁ Μελέτιος διενεόθη νὰ ὑπαγάγῃ εἰς τὸ Πατριαρχεῖον τὰς Ἑλληνικὰς Κοινότητας, τὰ Ἑλληνικὰ Σωματεῖα καὶ πᾶν Ἑλληνικὸν ἴδρυμα διὰ νὰ θέσῃ χεῖρα ἐπὶ τῆς διαχειρίσεως αὐτῶν, ἀλλ' εἶδεν ἀντιμέτωπος σοβαροὺς ἄνδρας χριστιανικῶν, φιλανθρωπικῶν καὶ ἐθνικῶν αἰσθημάτων.

Κάμνει εἰς τὰ δημοσιεύματά του διάκρισιν Πατριαρχικῶν Ναῶν καὶ ἄλλων ἰδρυμάτων ἀπὸ Κοινοτικῶν τοιούτων, ἐνῶ εἰς τὰ Πατριαρχικά ἴδρύματα εἶναι ὁ ἰδρῶς καὶ τὸ αἷμα τοῦ Ἑλληνοῦ, καὶ, δυστυχῶς, ὁ Μελέτιος παραγνωρίζει τοῦτο, ὡς νὰ ἦναι ἴδρύματα τῶν γονέων του.

Ὁ Μελέτιος διέπραξε σφάλματα, ἀνουσιουργήματα λόγῳ τοῦ θρησκευτικοῦ αὐτῶν χαρακτῆρος, παραβιάσας δογματικούς ὁρους τῶν Ἀποστολικῶν καὶ Συνδικῶν κανόνων καὶ ἱερῶν παραδόσεων, τῶν ἐπιβαλλόντων τὴν δογματικὴν ἔνωσιν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, τῆς ὁποίας κεφαλὴ εἶναι ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός. Υἱοθέτησεν ἑτεροδόξων ἐκκλησιῶν ἀρχὰς διὰ τὴν ἔνωσιν, δῆθεν, τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν μετ' αὐτῶν, ὅπερ εἶναι ὁ δούριος ἵππος, δι' οὗ ἀνοίγεται ρῆγμα εἰς τὸ



ἄροητον τοίχος τῆς Ὁρθοδόξου Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, καὶ δι' οὗ θὰ εἰσχωρήσωσιν εἰς αὐτὴν οἱ νεωτερισμοὶ καὶ αἱ ἰδέαι τῆς προπαγάνδας τῶν Διαμαρτυρομένων, ἥτις ἤρξατο ἐνεργοῦσα δραστηρίως ἀπὸ τοῦ 1923 διὰ τοῦ ὑπὸ τοῦ Μ. Μεταξάκη συγκροτηθέντος ἐν Κων/πόλει «Πανορθοδόξου Συνεδρίου», ἀποτελεσθέντος ἀπὸ ὁ Μητροπολίτας τῆς αἰλῆς τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ τριῶν λαϊκῶν, ἐνὸς Ἑλλήνου, ἐνὸς Ρωμάνου καὶ ἐνὸς Σέρβου, ὑπὸ τὴν προεδρείαν αὐτοῦ, ἀρνηθῆσαι τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν νὰ μεταίσχῃσι τοῦ ψευδοσυνεδρίου τούτου, εἰς ὃ παρέστησαν καὶ δύο ἀπεσταλμένοι ἐκ Λονδίνου Ἕλλησι τῆς προπαγάνδας, οἵτινες ἐξέφρασαν τὴν χαρὰν τῶν διὰ τὴν κατ'ἀπόγνῃσιν τοῦ Ἰουλιανοῦ Ὁρθοδόξου ἡμερολογίου. Ἡ προπαγάνδα δαπανᾷ χρηματικὰ ποσὰ πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς, καὶ διὰ τῶν χρημάτων αὐτῆς μετέβησαν εἰς Λωζάνην πρὸ τεσσάρων ἐτῶν ἀπεσταλμένα τῆς Ἐπιτροπῆς μέλη, καὶ δι' αὐτῆς ἐπληρώθησαν οἱ ἀποτελοῦντες τὸ ἀπόκρυφον πένρσι συνέδριον ἐν τῇ Μονῇ τοῦ Βατοπαιδίου, τῆς ὁποίας ἀρχηγὸς διὰ τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν τῆς Ἀνατολῆς εἶναι ὁ Μ. Μεταξάκης. Ἐκτοτε διεσπάρθη ἡ δογματικὴ ἔνωσις τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας διὰ τοῦ ἀνουσιουργήματος τῆς ἀλλαγῆς τοῦ Ὁρθοδόξου ἡμερολογίου, καὶ καταβάλλει ἤδη ὁ Μ. Μεταξάκης θεμιτὰ καὶ ἀθέμιτα μέσα διὰ τὴν ἐπίβασίν του εἰς τὸν Ἱεροσολυμιτικὸν Θρόνον, ὅπως εἰσαγάγῃ καὶ εἰς τὴν Μητέρα τῶν Ἐκκλησιῶν τὸ Παπικὸν ἡμερολόγιον, καὶ ὑπαγάγῃ αὐτὴν εἰς τὴν προπαγάνδα τῶν διαμαρτυρομένων, φθάνων εἰς τὸν καταχθόνιον σκοπὸν του, ἵνα λάβῃ καὶ τὸν τίτλον τοῦ Ἰούδα.

Τὰ δημοσιογραφικὰ ὄργανα τοῦ Μελετίου διακηρύττουσιν, ὅτι ἀνέδειξεν οὗτος τὸν Κλῆρον τῆς Ἀλεξανδρινῆς Ἐκκλησίας εἰς περιπατήν. Τούτου ἕνεκεν θὰ παρελάσῃ ἐν τῷ παρόντι οἱ ὑπ' αὐτοῦ χειροτονηθέντες καὶ προαχθέντες εἰς ἐκκλησιαστικοὺς βαθμοὺς καὶ κερδοσκοπικὰς θέσεις, ἐπιφυλασσόμενος ἐν καιρῷ νὰ ὀμιλήσῃ ἐν ἐκτάσει ἀπὸ τὰ ἀπὸ τοῦ 1900, ὅτε διορίσθη γραμματεὺς τοῦ Ἱεροσολυμιτικοῦ Πατριαρχείου, λαβόντα χώραν, σχετιζόμενα καὶ μετ' ὁ Ἀλεξανδρινὸν Πατριαρχεῖον, οἵτινες Θρόνοι διεκυβερνήθησαν καὶ διακυβερνῶνται ὑπὸ προσώπων μεγάλας προξενήσαντας καὶ προξενουῦντας ἐκκλησιαστικὰς καὶ ἔθνικὰς συμφορὰς, τῶν πλείστων τοῦ Ἀγιοταφικικοῦ τόγματος.

#### Χειροτονίαι Ἀρχιερέων ὑπὸ Μ. Μεταξάκη.

**Νικόλαος Θεοδούλου.** Καλέσας ὁ Μελέτιος ἐκ Βηρυτοῦ τὸν κ. Νικόλαον Θεοδούλου, ἐχειροτόνησεν αὐτὸν τῇ 23 Αὐγούστου 1916 π. ἡμ. εἰς διάκονον, εἶτα εἰς ἱερέα καὶ εἶτα τῷ 1927 εἰς Ἀρχιερέα διὰ τὴν Μητρόπολιν Ἀζώμης. Κατάγεται ὁ Μητροπολίτης Νικόλαος ἐκ Ναζαρέτ (Παλαιστίνης). Ἀφοῦ διήκουσε τὰ ἐγκύκλια μαθήματα ἐν τῇ Θεολογικῇ

Σχολῇ τοῦ Σταυροῦ Ἱεροσολύμων, καὶ τῇ Μεγάλῃ τοῦ Γένους Σχολῇ Κων/πόλεως, συνεπλήρωσε τὰς σπουδὰς του ἐν τῇ κατὰ Κιλικίαν Θεολογικῇ Σχολῇ, ἐξ ἧς ἀπεφοίτησε ἀριστοῦχος τῷ 1914. Ὑπερέστη ἐν τῷ Πατριαρχεῖῳ Δαμασκοῦ ὡς γραμματεὺς καὶ διευθυντὴς τῶν σχολῶν, εἶτα ἄμισθος γραμματεὺς καὶ διερμηνεὺς τοῦ ἐν Βηρυτῷ Ἑλληνικοῦ Γενικοῦ Προξενείου, συνέχισε καὶ σπουδὰς Νομικῆς ἐν Βηρυτῷ. Εἶναι κάτοχος τῶν γλωσσῶν: Ἑλληνικῆς, Ἀραβικῆς, Γαλλικῆς, Ἀγγλικῆς, Τουρκικῆς καὶ Ἀβυσσηνιακῆς. Εἶχεν ἀνατεθῆ αὐτῷ, σιστάσει τοῦ Γεν. Προξένου Βηρυτοῦ κ. Ζενοφῶντος Στελλάκη, τῷ 1923, ἡ Προεδρεία τοῦ ἐν Βηρυτῷ τμήματος τοῦ ἐν Καίρῳ Κεντρικοῦ Πανελληνίου Συλλόγου «Ὁ Πανάγιος Τάφος», ἐπιδειξάντι τὴν εὐγενῆ δρασίμν του ἐν τῷ ὑπὲρ τῶν Ἑλληνικῶν συμφερόντων ἐν τοῖς Ἁγίοις Τόποις ἀνδιαφέροντί του. Διὰ τῆς σπουδῆς πρὸς ἐκμάθησιν τῆς Ἀβυσσηνιακῆς γλώσσης κατέστη λίαν ἀγαπητὸς τῷ Βασιλεῖ Ρὰς Τάφαρι. Διακρίνεται ἐπὶ ἠθικότητι καὶ εὐγενεῖ συμπεριφορᾷ, δεῖξας μεγάλας ἀρετὰς τῆς θρησκευτικῆς του ἀποστολῆς. Οὐδέποτε ἐθεάθη εἰς ἀσέμνους παραστάσεις καὶ εἰς κινήματογράφους καὶ θέατρα, ὡς οἱ πλείστοι ἐν Χριστῷ ἀδελφοὶ καὶ σὺλ-λειτουργοὶ του.

**Ἰσίδωρος Γεωργιάδης.** Κατάγεται ἐκ τοῦ χωρίου Πιτιδῶς-Χίου, γεννηθεὶς τῷ 1876. Ἀνεχώρησεν ἐκ τῆς γενετικῆς του τῷ 1896 εἰς Ἱερουσαλήμ, εἰσαχθεὶς εἰς τὴν Θεολογικὴν σχολὴν τοῦ Σταυροῦ. Ἐγένετο διάκονος καὶ διορίσθη τῷ 1903-1904 διδάσκαλος ἐν Ἰόππῃ, ἐνδιατιώμενος ἐν τῷ Μοναστηρίῳ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, τοῦ ὁποίου ἤμην γραμματεὺς ἀπὸ τοῦ 1900-1909, ὃν ὑπεστήριξα παρὰ τῷ Πατριάρχῃ Δαμιανῷ. Ἀφίκετο εἰς Ἀλεξάνδρειαν τῷ 1920, προσληφθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατριαρχοῦ Φωτίου ὡς ἐφημέριος τοῦ «Ἁγίου Σάββα», εἶτα τῷ 1923-1928 ἐν Πραιτωρίῳ, ἐνθεν εἶχε τὸ θρόνος καὶ τὴν ἀναισχυντίαν νὰ δημοσιεύσῃ ἐναντίον μου, καίτοι ἀρνεῖται. Πρὸ τῆς χειροτονίας του ἐδημοσίευσεν ἐν τῷ ὑπ' ἀρ. 36ον φύλλῳ τοῦ «Παναγίου Τάφου» τὰ κατ' αὐτόν. Ἐξηγγέρθησαν οἱ ἐν Ζοχάννεσπουργ Κοινοτικὸι Ἐπίτροποι καὶ τηλεγραφικῶς ἀνέστειλαν τὴν εἰς τὴν ἐπαρχίαν του ἀναχώρησιν, ὅστις εἶχε χειροτονηθῆ τὸν Μάρτιον τοῦ 1928, ὃν θὰ ἐδέχοντο, ἐὰν δικαστικῶς διέψευδε τὰ εἰς βάρος του ἠθικοῦ του δημοσιευθέντα. Ἐπειδὴ τὰ διατεθέντα μέσα τῶν Μητροπολιτῶν: Λεοντοπόλεως Χριστοφόρου καὶ τοῦ Πτολεμαῖδος Παρθενίου καὶ τοῦ Ἰατροῦ κ. Η. Καλλιστράτου δὲν ἴσχυσαν νὰ με πείσωσι πρὸς ἀναίρεσιν τοῦ δημοσιεύματός του, ἔδωκεν, ὑποδείξει τοῦ Μ. Μεταξάκη καὶ ἐγκρίσει τῆς Ἱερᾶς Συνόδου μήνυσιν ἐν τῷ ἐν Καίρῳ Αἰγυπτιακῷ δικαστηρίῳ, ζητῶν τὴν τιμωρίαν μου ποινικῶς, καὶ 20 λίρας διὰ ψυχικὴν ὀδύνην καὶ τὴν τρεῖς ἐν τῷ «Παναγίῳ Τάφῳ» δημοσιεύσιν τῆς ἐκδοθησομένης κατ' ἐμοῦ, κατ' αὐτόν, ἀποφάσεως. Ἀνεχώρησε τὴν 7 Δεκεμβρίου 1928 ἐκ Πόρ-

Σαίτ εις Ζοχάννεσπουργ. Κατὰ τὸν ΙΔ'. Κανόνα εἶναι καθρημένος οὗτος, κατελθὼν εἰς τὰ κοσμικὰ δικαστήρια ὡς καὶ οἱ ἐγκρίναντες τοῦτο Πατριάρχης καὶ Συνοδικοί Ἀρχιερεῖς. Ἄλλ' ἐν τῷ Μελετίῳ «στὰ παλιά του τὰ παπούτσια ἐκκλησιαστικοὶ κανόνες καὶ παραδόσεις!»

Ὁ Μ. Μεταξάκης πρὸς κάλυψιν τοῦ Ἰσιδώρου εἶχε τηλεγραφῆσει τῇ 13 Νοεμβρίου 1928 εἰς Ζοχάννεσπουργ! «*Τὸ δημοσίευμα ἐξ ὀλοκλήρου συκοφαντικὸν ἐγράφη συνεπεῖα ἀποτυχόντος ἐκβιασμοῦ*» Ὁ δὲ Ἰσιδωρος ἐτηλεγράφησε τῇ 14 ἰδίου μηνὸς: «*Διαψεύδω τὸν λίβελλον καὶ ἐγκαλῶ τὸν συκοφάντην*». Τηλεγραφήματα ἐξ ὀλοκλήρου σατανικὰ χωρὶς νὰ ἀποδείξωσι τὴν συκοφαντίαν καὶ τὸν ἐκβιασμὸν κρῖνοντες ἐξ ἰδίων των περὶ τῶν ἄλλοτριῶν. Ἡ δίκη ἀρχίσασα τὴν 16 Μαΐου 1929, ἔληξε τὴν 11 Δεκεμβρίου 1930 κατὰ τοῦ Ἱεράρχου Ἰσιδώρου, ἀποδειχθέντων τὰ κατ' αὐτοῦ δημοσιευθέντων πρὸς ἔξευτελισμὸν Ἐκκλησίας καὶ κλήρου. Ὁ Μελέτιος ἐξηπάτησε τὴν Αἰγυπτιακὴν Κυβέρνησιν ὅτι ὁ Ἰσιδωρος εἶναι Αἰγύπτιος ὑπῆκοος, διὰ νὰ γίνῃ δεκτὴ ἡ μήνησις αὐτοῦ, ἐνῶ κατὰ τὰ ἐγγραφα τῆς Μητροπόλεως Χίου καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Προξενείου Ζοχάννεσπουργ εἶναι Ἕλλην ὑπῆκοος Ἀγνοῶν ὁ Μουσουλμάνος δικαστὴς τοὺς ἐκκλησιαστικοὺς κανόνας, θεωρήσας παλαιῶς χρονολογίας τὰ κατεθέντα ἐγγραφα, μοὶ ἐπέβαλε τὴν πληρωμὴν πέντε λιρῶν, ὡς πληρώσας, ἐφεσίβαλον τὴν ἀπόφασιν, καταθέσας ἐν τῷ Ἐφετείῳ νεώτερα ἐγγραφα τῆς Φωφῶς καὶ τοῦ συζύγου τῆς ἀδελφοῦ τοῦ Ἰσιδώρου, καὶ ἐκ Νοτίου Ἀφρικῆς, δι' ὧν στιγματίζεται ὁ Ἰσιδωρος ὡς ἐνεχόμενος εἰς τὸν χωρισμὸν αὐτῶν, καὶ διὰ κερδοσκοπικὰς ἐπιχειρήσεις καὶ ἀντεκκλησιαστικὰς πράξεις. Ἡ Φωφῶ ἐν τῇ ἐπιστολῇ τῆς 14 Δεκεμβρίου 1930, καταγγέλλει τοὺς ἀδελφούς Ἰσιδωρον καὶ Γεώργιον, ὡς ἀφαιρέσαντας τὴν παρθενικὴν τῆς ζωῆν μετὰ σατανικὴν δολιότητα, μένουσα εἰς τοὺς δρόμους περιφρονημένη καὶ ἐστερημένη τῶν πάντων λέγουσα, ὅτι εἶναι αἰσχρὸς διὰ τὴν ἐκκλησίαν νὰ περιελθῇ ἐν τοῖς κόλποις τῆς τοιοῦτον ἀνάξιον λειτουργὸν μετὰ τοιοῦτον ὑψηλὸν ἀξίωμα. Κατὰ τὰς ἐπιστολάς Φωφῶς καὶ Γεωργίου ἀποδεικνύεται, ὅτι συνέζησαν ἀπὸ τοῦ 1922-1928, ὡς ἀποδεικνύεται καὶ ἐξ ἐγγράφων τοῦ Πατριαρχείου καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Προξενείου Ἀλεξανδρείας, αἵτινες δημοσιευθήσονται.

**Ἀρσένιος Κακογιάννης.** Ἀγιοταφίτης Ἀρχιμανδρίτης καὶ Ἡγούμενος ἀπὸ 1 Φεβρ. 1930 ἐν τῷ Μοναστηρίῳ τοῦ « Ἁγίου Γεωργίου » ἐχειροτονήθη τῇ 8 Νοεμβρ. 1931 εἰς Ἀρχιερέα διὰ τὴν Μητροπολίτιν Νουβίας διατελῶν καὶ Ἡγούμενος, ἐπιδιώκων δὲ τὴν θέσιν Πατριαρχικοῦ Ἐπιτρόπου ἐν Καίρῳ. Γνωστὸς ὁ βίαιος καὶ ἡ πολιτεία τῆς ἐν τοῖς πέραν τοῦ Ἰορδάνου χωρίσις καὶ ἐν Καίρῳ Ἡγουμενείας του, ἀσυμβιβάστου πρὸς τὸ ἱερατεῖον, ἀπομακρυνθεὶς ἐξ Ἱερουσαλὴμ ἐπὶ ραδιοσυγχαίσις καὶ ἀντιπειθαρχία πρὸς τὸν Πατριάρχην του Δαμιανόν. Ἀνεκλήθη ἐξ Ἀδδῆς Ἀμπάμπας τῷ 1928 ἐπὶ αἰσχρολογίᾳ, κατὰ καταγγελίαν πρὸς



τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τοῦ ἐν Τζιμπούτῃ κ. Ν. Μαριάκη. Ἐδῶξα αὐτὸν ἀπὸ τὸ γραφεῖόν μου τὸν Αὐγούστου τοῦ 1919.

**Κωνσταντῖνος Κατσαράκης.** Ἐχειροτονήθη τῇ 20 Δεκεμβρίου 1931 εἰς Ἀρχιερέα διὰ τὴν Μητροπολίτιν Καρθαγένης. Ἐνέχεται εἰς τὰ ἐκ τοῦ Πατριαρχείου ἐκδοθέντα πλάστὰ πιστοποιητικά, ὡς ἀνέφερεν ὁ διάκονος Ἰωάννης Μεταξᾶς ἐν τῇ ἐπὶ πλαστογραφίᾳ δίκῃ του τῇ 23 Νοεμβρίου 1931 ἐν τῷ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Ἑλλήν. Προξενείῳ, ὡς ἀνέφερε καὶ ὁ δικηγόρος αὐτοῦ κ. Γ. Μιτσιάλης. Ὁ διάκονος Μεταξᾶς κατεδικάσθη τῇ 23 Νοεμβρίου 1923 εἰς τετράμηνον φυλάκισιν, ἀλλὰ διορίσθη μετὰ μίαν ἑβδομάδα ἐπὶ τοῦ Μελετίου ἐν τῷ Μοναστηρίῳ καὶ Νεκροταφείῳ τοῦ « Ἁγίου Γεωργίου ».

Ὁ Μελέτιος ἐχειροτόνησε καὶ Ἀρχιερεῖς ἀναξίους τῆς ἀποστολῆς των. Ἐν τῷ « Παναγίῳ Τάφῳ » παρήλασαν ἐν ὀλίγοις, οἱ Μητροπολίται Θεοφάνης καὶ Παρθένιος, οἱ Ἀρχιμανδρίται Γρηγόριος Θεοχαρίδης καὶ Πάμφιλος Κατσινόπουλος, οἱ Ἱερομόναχοι Ἀνθιμος Κυριακίδης καὶ Καλλίνικος Παπαδόπουλος, καὶ ὁ Παπᾶ Σολομὼν Ξάνθος. Ἐκτενέστερον προσεχώρῃς περὶ τούτων καὶ ἄλλων ἐπ' ἀγαθῷ Ἐκκλησίας καὶ Ἑλληνικῆς Κοινωνίας.

Ἐπειδὴ ὁ Μελέτιος ὑποστηρίζεται ἐπὶ τῶν Ἀγγλικανῶν Ἐπισκόπων καὶ τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως καὶ μερίδος δημοσιογραφικοῦ τύπου, ὡς ὁ ἄριστος ἐκ τῶν διὰ τὸν Πατριαρχικὸν Θρόνον Ἱεροσολύμων ὑποψηφίων, ἐνῶ τὸ πανελλήνιον καὶ ὁ πλεῖστος τύπος καὶ οἱ Ἱεράρχαι καὶ Κορυφαῖοι τῶν γραμμάτων καὶ κοινωνικῆς περιοχῆς θεωροῦσιν αὐτὸν ὡς τὸν κακὸν δαίμονα τῆς Ὀρθοδόξου Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους, οἱ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Παλααιομερολογῖται ἐνδιαφερόμενοι διὰ τὰ Πανάγια τῆς Ἑλληνικῆς Ὀρθοδοξίας Προσκυνήματα, ἀπέστειλαν τὸ ἐξῆς τηλεγράφημα τῇ 23 Δεκεμβρίου 1931 π.μ.

Τοποτηρητὴν Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων Μητροπολίτην Κελαδίωνα Ἱερουσαλήμ.

Γνήσιοι Ὀρθόδοξοι Παλααιομερολογῖται διαμαρτύρονται δι' ὑποψηφιότητα Μελετίου Μεταξάκη Ἱεροσολυμιτικῷ Θρόνῳ, καταπατήσαντες Ἐκκλησιαστικοὺς κανόνας καὶ ἱερὰς παραδόσεις, ἔξευτελίσαντες Ἀλεξανδρινὴν Ἐκκλησίαν καὶ Κλήρον, διαιρέσαντες Ὀρθοδοξίαν καὶ Γένος. Ἐκλεγομένου Μεταξάκη Πατριάρχου Ἱεροσολύμων, ἀπεμπολισθήσονται Πανάγια Προσκυνήματα, ἔξευτελισθήσεται Ἀγιοταφικὴ Ἀδελφότης, ἐπέλθῃ οὐσίμα Ὀρθοδοξία.

Πρόεδρος **Α. Γιουλῆς**

ὑπὸ Κλήρον ἀνάξιον τῆς ἐψηλῆς του ἀποστολῆς ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς ἀπώλεσε τὸ θρησκευτικὸν καὶ πατριωτικὸν ἔκείνο τῶν πατέρων του ἰδεώδες, τὸ ὁποῖον ἠνάγκαζεν αὐτὸν νὰ προσφέρει τὸ σπῆθός του εἰς τὰς λόγχας καὶ τὸ πῦρ τῶν ἐχθρῶν τῆς Πίστεως καὶ τῆς Πατρίδος του. Ἀποφεύγει τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸν ἱερέα, καὶ προσφέρει τὸ χρῆμά του εἰς σχολικοὺς καὶ φιλανθρωπικοὺς σκοποὺς κατὰ τοὺς λόγους τοῦ Θεανθρώπου: «Ἀγαπᾶτε ἀλλήλους» καὶ «ὁ ἐλεῶν πτωχὸν Θεῷ δανεῖζει».

Ὁ Μελέτιος εἶναι ἤδη ὑποψήφιος διὰ τὸν Πατριαρχικὸν Θρόνον Ἱεροσολύμων, ἔχων ἐτοιμοὺς τὰς ἀποσκευάς του, θεωρῶν ἐξησφαλισμένην τὴν ἐπιτυχίαν του. Ὁ Μελέτιος φέρει τὸν ἀριθ. 666 τῆς Ἀποκαλίψεως Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου.

Κατὰ τὰς ἐξ Ἱεροσολύμων εἰδήσεις ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἰορδάνου κ. Τιμόθεος συγκεντρώνει τὰς περισσοτέρας ψήφους, ἔχει τὴν ἀγάπην καὶ ἐκτίμησιν τῶν Ἀγιοταφιῶν, ὧν τελειόφοιτος τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Σταυροῦ καὶ τοῦ Ἀγγλικοῦ Πανεπιστημίου τῆς Ὁξφόρδης, διακρινόμενος ὡς συγγραφεὺς Ἐκκλησιαστικῶν καὶ Προσκυνημάτων συγγραμμάτων ἐπὶ εὐφυΐᾳ καὶ ρητορικῇ δεινότητι καὶ εὐγενέσιν αἰσθήμασιν!!

Οἱ Παλαιοημερολογίται Ἀλεξανδρείας ἀπέστειλαν τῇ 24 Δεκεμβρίου 1931 κατὰ τὸ ὀρθόδοξον ἡμερολόγιον τὸ ἑξῆς τηλεγράφημα:

Τοποτηρητὴν Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων Μητροπολίτην Κελαδίωνα  
Βηθλεέμ

«Παλαιοημερολογίται πιστοὶ Ὀρθοδοξία κλίνοντες γόνυ πρὸ τοῦ ἐν Σηπλῆϊφ τῆς Βηθλεέμ τεχθέντος Θείου Βρέφους καὶ προσκυνθῶντες αὐτὸ μεθ' ὑμῶν, εὐχόμεθα Ἀγιοταφίταις ἀναδείξαι ἀντάξιον Προωθηράρχην Θρόνου Ἀδελφοθέου.  
Πρόεδρος Α. Γκιουλές »

Κλίνων εὐλαβῶς καὶ ὁ ὑποφαινόμενος τὸ γόνυ πρὸ τοῦ Θείου Βρέφους καὶ προσκυνῶν Αὐτὸ, δέομαι Αὐτοῦ καταπέμψαι τὴν Θεῖαν χάριν τοῦ Παναγίου Πνεύματος ἐπὶ τὰς διανοίας τῶν Συνοδικῶν πρὸς ἀνάδειξιν ἐπὶ τοῦ ἐνδόξου Πατριαρχικοῦ Θρόνου τῆς ἐν Σιών Ἁγίας Μητρὸς τῶν Ἐκκλησιῶν ἐκείνων ὅστις θὰ περιφρουρήσῃ ἀναλλοιώτως τὴν Ἑλληνικὴν Χριστιανικὴν Ἀκρόπολιν ἐπὶ τοῦ Φρικτοῦ Γολγοθᾶ πρὸς τιμὴν, δόξαν καὶ εὐκλειαν τοῦ Ἑλληνισμοῦ Ἀμήν!!

**ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Γ. ΒΑΦΕΙΑΔΗΣ**

Ἰδιοκτῆτης καὶ Διευθυντῆς τοῦ Περιοδικοῦ «Πανάγιος Τάφος».

Ἰσπότης τοῦ «Παναγίου Τάφου»

Ταχ. Διεύθυνσις: **P. VAFIADIS - B. P. 788 LE CAIRE.**

Καίρον, Δεκέμβριος 1931.



ΤΙΜΑΤΑΙ Γ. Δ. 5

Ταχ. Διευθ. - P. VAFIADIS  
B. P. 788 - LE CAIRE

